

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Hvezdna_dvojcata.PDB

PDB Name: Heinlein_Robert_A-Hvezdna_dvojc

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 21.3.2004

Modification Date: 21.3.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert Anson Heinlein

HVĚZDNÁ DVOJČATA
(THE ROLLING STONES)

Kapitola I

Nebožská dvojčata

Oba bratři obhlíželi starý vrak. "Veteš," rozhodl Castor.

"Veteš ne," protestoval Pollux. "Kraksna - možná. Hromada šrotu, at' se na ni podíváš z kterékoliv strany. Možná i popelnice. Ale ne veteš."

"Ty jsi ale optimista, Juniore." Oběma chlapcům bylo patnáct; Castor byl o dvacet minut starší než bratr.

"Já věřím, dědulo - a ty bys měl raději taky. Dovol mi podotknout, že na nic lepšího nemáme dost peněz. Snad se nebudeš bát šlápnout tomu na krk?"

Castor se díval na bok lodi. "Vůbec ne — protože tahle věc už nikdy nevzlétne tak vysoko, aby mohla spadnout. Chceme loď, která by nás zavezla k Asteroidům - je to tak? Tohle dávno prošlé hopsadlo by nás neodvezlo ani na Zemi."

"Ale odvezlo, kdyby se mi podařilo dostat ji nahoru - s tvou nevelkou pomocí. Pojďme si ji prohlédnout, abychom viděli, co potřebuje."

Castor vzhlédl na oblohu. "Připozdívá se." Nedíval se na Slunce, které tvořilo na lunární rovině dlouhé stíny, ale na Zemi, a čas odhadoval podle linie východu slunce pohybující se nyní nad Pacifikem.

"No tak, dědulo, kupujeme loď nebo se chceme dostat včas k večeři?"

Castor pokrčil rameny. "Jak poroučíš, Juniore." Stáhl si anténu a začal šplhat po provazovém řebříku, který tam byl připravený pro možné zákazníky. Používal jen ruce a i přes těžkopádný skafandr byly jeho pohyby lehké a ladné. Pollux šplhal za ním.

Jakmile byli v rozvodně, Castor se trochu rozveselil. Loď nebyla tolik zdevastovaná jako mnoho ostatních v bazaru. Pravda, chyběl sice balistický počítač, ale zbytek astrogačních přístrojů byl na svých místech a ovladače k napájecí místnosti vypadaly, že jsou kompletní. Kosmem ošlehaná stará kocábka nebyla vrak, byla toliko zastaralá. Rychlý pohled do napájecí místnosti to jen potvrdil.

O deset minut později Castor, který měl stále ještě plnou hlavu večeře, poháněl Polluxe dolů ze žebříku. Když byl Castor na zemi, Pollux řekl: "Takže?"

"Já obstarám mluvení."

Prodejní kancelář bazaru v podobě bublinovité kupole byla vzdálena skoro míli; blížili se k ní lehkým, rychlým poklusem zkušených měsíčních kozáků. Vzduchový uzávěr kanceláře byl označen obrovským nápisem:

PRODEJCE DAN

KOSMICKÝCH LODÍ PÁN

VŠECHNY TYPY LODÍ *** KOVOVÉ ODŘEZKY *** NÁHRADNÍ DÍLY

TANKOVÁNÍ & SERVIS

(LICENCE KAE ČÍSLO 739024)

Prošli cyklem uzávěru a navzájem si odepnuli helmy. Vnější kancelář byla oddělena zábradlím; za ním seděla v recepci dívka, která sledovala zpravodajství a přitom si leštila nehty.

Promluvila, aniž by odtrhla oči od televizního přijímače: "My nic nekupujeme, kluci — a nikoho nenajímáme."

Castor řekl: "Prodáváte kosmické lodě?"

Vzhlédla. "Ne dost často."

"Pak řekněte šéfovi, že s ním chceme mluvit."

Zvedla obočí. "Z koho si tady děláš srandu, hošánku? Pan Ekizian je zaneprázdňený člověk."

Pollux řekl Castorovi: "Pojďme k Maďarovi, Cási. Tihle lidi nemají o obchod zájem."

"Asi máš pravdu."

Dívka se podívala z jednoho na druhého, pokrčila rameny a cvrnkla do tlačítka. "Pane Ekiziane - je tady párek skautíků, kteří říkají, že chtějí koupit kosmickou loď. Chcete se s nimi obtěžovat?"

Hluboký hlas odvětil: "A proč ne? Máme lodi na prodej."

Zakrátko vyšel z vnitřní kanceláře plešatý podsaditý muž s doutníkem oblečený v pokrčeném měsíčním skafandru a rukama se opřel o zábradlí. Pronikavě si je prohlížel, ale hlas měl žoviální. "Chtěli jste mě vidět?"

"Vy jste majitel?" zeptal se Castor.

"Prodejce Dan Ekizian, pán osobně. Co máte na srdci, chlapci? Čas jsou peníze."

"Sekretářka už vám to pověděla," řekl Castor nelaskavě. "Kosmické lodě."

Prodejce Dan vyndal doutník z úst a zkoumal ho. "Opravdu? A k čemu vám kosmická loď bude, kluci?"

Pollux něco zamumlal; Castor řekl: "To vždycky uzavíráte obchody tady?" Podíval se na dívku.

Ekizian jeho pohled sledoval. "Moje chyba. Pojďte dovnitř." Otevřel jim průchod, uvedl je do kanceláře a usadil. Obřadně jim nabídl doutníky; chlapci zdvořile odmítli. "Takže ven s tím, kluci. Bez legrace."

Castor zopakoval: "Kosmické lodě."

Našpulil rty. "Snad nějaký luxusní parník? V současnosti žádný v ohradě nemám, ale vždycky můžu nějaký zprostředkovat."

Pollux vstal. "Dělá si z nás srandu, Casi. Pojd'me si promluvit s Maďarem."

"Počkej chvíli, Pole. V jižní části ohrady máte jednu kraksnu, třída VII, model '93 Detroit. Jakou u ní máte cenu za kovový šrot a co v ní všechno je?"

Prodejce vypadal překvapeně. "Ten uměleckej kousek? Teda, tu si nemůžu dovolit dát pryč za cenu šrotu. A stejně, i jako šrot by přišla na pořádný prachy. Jestli chcete železo, kluci, tak to já mám. Jenom mi řekněte kolik a jakej druh."

"Mluvíme o tom Detroitu."

"Nemyslím, že bych se s váma už někdy setkal, co, kluci?"

"Promiňte, pane. Jsem Castor Stone. Tohle je můj bratr Pollux."

"Rád vás poznávám, pane Stone. Stone... Stone? Nějaká vazba s - ,Nebožská dvojčata' - to je ono."

"Usmívejte se, když to říkáte," řekl Pollux.

"Zmlkni, Pole. Jsme Stoneovic dvojčata."

"Mrazuvzdorný ventil dýchací cirkulace, ten jste objevili vy, ne?"

"Ano."

"Páni, jeden mám i ve svém skafandru. Dobrej zlepšovák - vy dva jste dost dobří mechanici." Znovu si je prohlédl. "Možná jste to s tou lodí mysleli vážně."

"Samozřejmě že mysleli."

"Hmm... Vy nehledáte šrot; chcete to nějak obejít. Mám pro vás to pravé, Skočbrouka od General Motors, prakticky nového. V zástavě ho měl párek prospektorů thoria a já si ho musel vzít zpátky. Prostory nejsou dokonce ani radioaktivní."

"Nezájem."

"Měli byste se na něj podívat. Automatické přistávání a ve třech skocích se dostanete kolem rovníku. To pravé ořechové pro dvojici nažhavených aktivních kluků."

"Ohledně toho Detroita - jaká je vaše šrotová cena?"

Ekizian se tvářil ublíženě. "To je plavidlo pro hluboký vesmír, synu - jako loď nic pro vás. A jako šrot ji nemůžu pustit; to je jasný. Byla to rodinná jachta - nikdy ji nezatáhli přes šest g, nikdy nouzově nepřistávala. Pořád ještě má před sebou stovky miliónů mil. Nemůžu vám dovolit ji sešrotovat, i kdybyste mi zaplatili výrobní cenu. Byla by to ostuda. Miluju loď. Takže si vezměte toho Skočbrouka..."

"Detroita nemůžete prodat jinak než jako šrot," odpověděl Castor. "Trčí tady už dva roky, pokud vím. Kdybyste doufal, že ji prodáte jako loď, nevyndal byste počítač. Je omláčená, nemá v dobrém stavu trubky a generálka by stála víc, než jaká je její hodnota. Takže jaká je její šrotová cena?"

Prodejce Dan se na židli pohupoval dopředu a dozadu; zdálo se, že trpí. "Sešrotovat tuhle loď? Jenom do ní dáte palivo a je připravená na cestu - na Venuši, na Mars, dokonce i k Jupiterovým satelitům."

"Jaká je cena v hotovosti?"

"V hotovosti?"

"V hotovosti."

Ekizian váhal, pak cenu vyslovil. Castor vstal a řekl: "Měl jsi pravdu, Polluxi. Pojd'me se podívat k Maďarovi."

Prodejce se zatvářil bolestně. "I kdybych ji měl dát na odpis k vlastnímu použití, nemohl bych snížit cenu — ne s čistým svědomím vůči svým partnerům."

"Pojd'me, Pole."

"Podívejte, chlapi. Nemůžu vás pustit k Maďarovi. On vás napálí."

Pollux vyhlížel divoce. "Možná to udělá zdivočile."

"Zmlkni, Pole!" Castor pokračoval: "Promiňte, pane Ekiziane, můj bratr se neumí chovat. Ale ten obchod nemůžeme uzavřít." Postavil se.

"Počkejte chvíli. Ten ventil, co jste ho vy dva vymysleli, je dobrej. Já ho používám; cítím, že vám něco dlužím." Vyslovil další, nižší sumu.

"Promiňte. To si nemůžeme dovolit." Vykročil, aby následoval ven Polluxe.

"Počkat!" Ekizian uvedl třetí částku. "Hotově," dodal.

"Samozřejmě. A vy zaplatíte daň z prodeje?"

"Tedy... při hotovostní platbě ano."

"Dobře."

"Posaďte se, pánové. Zavolám sekretářku a sepíšeme papíry."

"Žádný spěch," odvětil Castor. "Pořád se ještě musíme kouknout, co má v ohradě Maďar - a taky bazar s vládním výprodejem."

"Ha? Ta cena neplatí, pokud neuzavřete obchod hned teď. Říkají mi Prodejce Dan. Nemám čas na to, abych ze sebe udělal vola nadvakrát."

"Ani my ne. Uvidíme se zítra. Jestli se neprodá, můžeme pokračovat tam, kde jsme přestali."

"Pokud ode mne čekáte, že tu cenu podržím, budu muset dostat nominální opční platbu."

"Ach ne, nečekám, že byste kvůli nám pustil kšeft. Pokud ji do zítřka dokážete prodat, nebudeme vám ani náhodou stát v cestě. Pojd', Pole."

Ekizian pokrčil rameny. "Rád jsem vás poznal, hoši."

"Děkujeme, pane."

Když za sebou zaklapli uzávěr a čekali na dokončení cyklu, Pollux řekl: "Měl jsi mu nějakou opci zaplatit." Bratr se na něj požíval. "Ty jsi snad retardovaný, Juniore."

Po odchodu z kanceláře Prodejce Dana chlapci zamířili ke kosmodromu a měli v úmyslu chytit podzemku zpátky do města, které leželo padesát mil na západ od kosmodromu. Pokud se chtěli dostat domů k večeři včas, zbývalo jim méně než třicet minut - to samo o sobě nebylo důležité, ale Castor nerad začínal rodinné debaty z defenzivní pozice. Stále Polluxe popoháněl.

Cesta vedla přes pozemky General Synthetics Corporation, což bylo mnoho čtverečních mil obřích krakovacích agregátů, slunečních filtrů, kondenzátorů, rektifikačních kolon, všemožných druhů obrovských strojů využívajících spalující žár, ostrý chlad a nekonečné vakuum pro potřeby průmyslové chemie - dantovská džungle neskutečných tvarů. Chlapci jí nevěnovali pozornost; byli na ni zvyklí. Létavými skoky, které jim umožňovala nízká měsíční gravitace, pospíchali firemní cestou, dosahující rychlosti dvaceti mil v hodině. V půli cesty k přístavu je předjel podnikový tahač; Pollux ho znamením zastavil.

Když se snesl k zemi a zastavil, promluvil k nim řidič skrze kabinové rádio: "Co chcete?"

"Jedete k terranskému raketoplánu?"

"Záleží na vrtkavosti osudu - ano."

"To je Jefferson," řekl Pollux. "Ahoj, Jeffe - tady Cas a Pol. Že nás hodíš ke stanici podzemky?"

"Vylezte si na podstavec. Pozor na sopku - vynořuje se jako obvykle." Když vyšplhali nahoru, pokračoval: "Co vás dva zrzavé průšviháře přivádí sem, na tuhle dalekou kulturní výspu?"

Castor zaváhal a pohlédl na Polluxe. Jeffersona Jamese znali už nějaký čas, protože proti němu hráli bowling v městské lize. Byl to sice zkušený měsíční mazák, ale nebyl domorodec, na Lunu přijel předtím, než se narodili, aby nasál atmosféru pro román. Ten stále ještě nebyl dokončený.

Pollux přikývl. Castor řekl: "Jeffe, udržíš tajemství?"

"Samozřejmě - ale dovolu mi upozornit, že tahle rádia nejsou přímá. Než se přiznáte k jakémukoliv zločinu nebo kriminálnímu úmyslu, poraďte se s právníkem."

Castor se rozhlédl; mimo dvou tahačů v dálce se nezdálo, že by se v zorném poli někdo nacházel.

"Pouštíme se do obchodování."

"Kdy jste na to přišli?"

"Tohle je něco nového - meziplanetární obchod. Chystáme se koupit vlastní loď a sami ji provozovat."

Řidič pískl. "To mi připomnělo, že bych měl rychle prodat Čtyřplanetární exportní. Kdy do toho praštíte?"

"Zrovna teď sháníme loď. Nevíš o nějaké výhodné koupi?"

"Zburcuju svoje špehy." Zmlkl, protože jej čekalo hodně práce se silnějším provozem blízko kosmodromu. Zanedlouho řekl: "Vaše zastávka." Když chlapci slézali z podstavce tahače, dodal: "Jestli budete potřebovat člena posádky, myslíte na mne."

"Jasně, Jeffe. A díky za svezení."

I přes to svezení měli zpoždění. První vůz podzemky zabrala četa námořních empíků jdoucích do služby; jako další přistála loď ze Země a její pasažéři měli přednost. Potom se zase dostali do tlačenice při výměně směn v továrně na syntetika. Už bylo hodně po době večere, když dorazili do rodinného apartmá půl míle od centra Luna City.

Jakmile vešli, pan Stone vzhlédl. "Ale! Hvězdní cestovatelé," zvolal. Seděl s malým nahrávacím zařízením v klíně a s mikrofonom napojeným na krk. "Tati, bylo to nevyhnutelné," začal Castor. "My..."

"Vždycky to tak je," ut'al ho otec. "Na podrobnostech nezáleží. Večeři máte ve spíži. Chtěl jsem ji poslat zpátky, ale vaše matka byla měkká a nedovolila mi to."

Doktorka Stoneová se na ně dívala z druhého konce obývacího pokoje, kde modelovala hlavu jejich sestry Meade.

"Oprava," řekla. "Změkl váš otec; já bych vás klidně nechala hladovět. Meade, přestaň kroutit hlavou."

"Šach," prohlásil jejich čtyřletý bratr a vstal z podlahy, kde hrál s babičkou šachy. Rozběhl se k nim. "Ahoj, Casi, Pole - kde jste byli? Byli jste na kosmodromu? Proč jste mě nevzali s sebou? Dovezli jste mi něco?"

Castor ho chytil za paty a držel ho hlavou dolů. "Ano. Ne. Možná. Proč bychom měli? Tu máš, Pole - chytej." Vyhodil dítě do vzduchu; jeho dvojče se natáhlo a chytlo ho, zase za paty.

"Šachuj si jak chceš," prohlásila babička, "a mat ve třech tazích. Neměl bys dovolit, aby tě společenský život vyrušoval při hře, Lowelli."

Klučina se ze své pozice hlavou dolů ohlédl na šachovnici. "Omyl, Hazel. Teď ti dovolím vzít mi královnu a pak... Prásk!"

Babička se znovu zadívala na šachovnici. "Cože? Počkej chvíli... předpokládejme, že tvou královnu odmítnu, pak... Teda, ty malej uličníku! Zase mě dostal."

Meade řekla: "Neměla bys mu dovolit, aby tě porážel tak často, Hazel. To mu neprospívá."

"Meade, po deváté, přestaň kroutit hlavou!"

"Promiň, matko. Dejme si pauzu."

Babička zafuněla. "Snad si nemyslíš, že ho nechávám vyhrávat záměrně? Zahraj si s ním; já končím, jednou provždy."

Meade odpověděla přesně v momentě, kdy promluvila matka; v tu samou chvíli hodil Pollux chlapce zpátky Castorovi.

"Vezmi si ho. Já se chci najíst." Dítě zakňouralo. Pan Stone zařval: "TICHO!"

"A buďte zticha," pokračoval, zatímco si odepínal nákrční mikrofón. "Jak má člověk v tomhle rámusu vydělávat na živobytí? Tenhle díl se musí úplně předělat, zítra poslat do New Yorku, natočit, nahrát a do konce týdne musí být na kanálech. To není možné."

"Tak to nedělej," odvětila klidně doktorka Stoneová. "Nebo pracuj u sebe v pokoji... je zvukotěsný."

Pan Stone se k manželce obrátil. "Drahá, už tisíckrát jsem vysvětloval, že tam sám pracovat nemůžu. Nemám tam žádné stimuly. Usnul bych."

Castor řekl: "Jak to jde, tati? Ztuha?"

"No, když se mě tak ptáš, lotři mají velký náskok a pro hrdiny nevidím naději."

"Když jsme byli s Polem venku, přišel jsem na vtipný nápad. Nechej to dítě, které jsi do příběhu uvedl, proklouznout do kontrolní místnosti, zatímco všichni spí. Jeho nepodezírají, chápeš? Je moc malý, takže ho nedali do želez. Když už bude v kontrolní místnosti..." Castor se zarazil a zatvářil se sklíčeně. "Ne, to neprojde; je moc malý na to, aby mohl ovládat loď. Nevěděl by jak na to."

"Proč tohle říkáš?" namítl otec. "Jediné, co musím udělat, je přesvědčit, že má šanci... počkejte..." Přestal; jeho pohled se vyprázdnil. "Ne," řekl zakrátko. "Není to ono, co?"

"Hm? Cože? Smrdí to, ale myslím, že to můžu použít, Stevenson udělal něco podobného v Ostrově pokladů - a myslím, že to měl z Homéra. Podívejme se na to; pokud bychom..." A opět se pohroužil do transu.

Pollux otevřel ohřívací kredenc. Castor pustil malého brášku na podlahu a vzal si od dvojčete balíček s večeří. Otevřel ho. "Zase masový koláč," konstatoval smutně a očichal ho. "A zase syntetický."

"Zopakuj to ještě jednou a hlasitěji," vyzvala ho sestra. "Už několik týdnů se snažím matku přesvědčit,

aby odebírala z jiné restaurace."

"Nemluv, Meade," odvětila doktorka Stoneová. "Modeluji ti ústa."

Babička Stoneová zafrkala. "Vy mladí to máte příliš snadné. Když jsem přijela na Měsíc, byla doba, kdy jsme tři měsíce neměli nic jiného než sójové boby a kávový prášek."

Meade odpověděla: "Hazel, když jsi nám tohle vykládala posledně, byly to dva měsíce a čaj namísto kávy."

"Mladá dámo, kdo tady lže? Ty nebo já?" Hazel se postavila a přešla ke vnukům - dvojčatům. "Co jste dělali v ohradě Dana Ekiziana?"

Castor se podíval na Polluxe, který mu pohled opětoval. Castor opatrně řekl: "Kdo ti řekl, že jsme tam byli?"

"Nesnažte se babičce vykroutit. Až budete na..."

Celá rodina se k ní jednohlasně přidala: "...na Měsíci tak dlouho, jako já!"

Hazel zafuněla. "Někdy přemýšlím, proč jsem se vůbec vdala!"

Její syn řekl: "Na tuhle otázku se nepokoušej odpovídat," pak pokračoval k synům: "Nuže, co jste tam dělali?"

Castor se po očku poradil s Polluxem, načež odvětil: "Takže, tati, je to tak..."

Otec přikývl. "Takhle vždycky začínají vaše nejlepší fantazijní úlety. Všichni pozorně poslouvejte."

"No, víš o těch penězích, co je máš pro nás v úschově?"

"Co s nimi?"

"Tři procenta nejsou příliš."

Pan Stone prudce zavrtěl hlavou. "Já vaše tantiémy nebudu investovat do nějakého pochybného obchodu. Finanční génius mou generaci sice možná vynechal, ale až vám ty peníze předám, budou netknuté."

"To je přesně ono. Dělá ti to starosti. Mohl bys nám je předat už teď a přestat se tím trápit."

"Ne. Jste moc mladí."

"Na jejich vydělání jsme moc mladí nebyli."

Otcova matka se zahihňala. "Dostali tě, Rogere. Pojd' sem, kouknu se, jestli ti můžu dát krev."

Doktorka Stoneová klidně řekla: "Matko, nepopichuj Rogera, když se s dvojčaty hádá. Meade, otoč se kousek doleva."

Pan Stone odpověděl: "V tomhle máš pravdu, Casi. Ale pořád jsi ještě příliš mladý na to, abys to zvládl. K čemu směřujete?"

Castor dal očima znamení; Pollux to po něm převzal. "Tati, máme fakt bezva možnost ty peníze vzít a nechat je pracovat. Není to vůbec žádný pochybný obchod. Každý pětník budeme mít na očích, kdykoliv si ho budeme moct nechat proplatit. A mezitím budeme vydělávat hromady dalších peněz."

"Hmmm... jak?"

"Koupíme loď a zprovozníme ji."

Otec otevřel ústa; Castor do toho rychle vskočil: "Můžeme mít levně Detroitera VII a sami na něm udělat generálku; nepřijdeme ani o cent na mzdách."

Pollux bez odmlky doplnil: "Sám jsi říkal, tati, že jsme se oba narodili jako mechanici; máme na to nadání."

Castor pokračoval: "Budeme se o ni starat jako o mimino, protože bude naše vlastní."

Pollux: "Oba dva máme oba certifikáty, ovládací a napájecí. Nebudeme potřebovat žádnou posádku."

Castor: "Žádné režijní náklady - to je na tom to krásné."

Pollux: "Takže na Asteroidy odvezeme obchodní zboží a zpátky náklad prvotřídních věcí. Nemůžeme prodávat."

Castor: "Čtyři sta procent, možná pět set."

Pollux: "Spíše šest set."

Castor: "A pro tebe žádné starosti."

Pollux: "A nepolezeme ti na nervy."

Castor: "Nebudeme chodit pozdě na večeri."

Pollux už měl otevřenou pusku, když otec znovu zařval: "TICHO!" Pokračoval: "Edith, přines barel."

Tentokrát ho použijeme." Pan Stone měl teorii, kterou často vyjadřoval, že by chlapci měli vyrůstat v barelu a krmení by měli být jen přes otvor v něm. Tento barel se však nezakládal na fyzické existenci.

Doktorka Stoneová řekla: "Ano, drahý," a pokračovala v modelování.

Babička Stoneová řekla: "Nevyhazujte peníze za Detroit. Bývají nestabilní; jejich gyroskopický systém není dobrý. Já bych ho nechtěla ani jako dárek. Poříd'te si Douglase."

Pan Stone se na matku otočil. "Hazel, pokud budeš chlapce v tom nesmyslu povzbuzovat..."

"Vůbec ne! Vůbec ne! Tohle je čistě intelektuální debata. Ale s Douglasem by mohli vydělat peníze. Douglas má velmi uspokojivý..."

"Hazel!"

Jeho matka se odmlčela, pak zamyšleně, jakoby pro sebe, řekla: "Já vím, že se na Měsíci může svobodně mluvit: sama jsem to vepsala do charty."

Roger Stone se obrátil zpět na své syny. "Takže, kluci -když se Obchodní komora rozhodla zařadit do programu péče o mládež pilotní výcvik, byl jsem pro všemi deseti. Dokonce jsem podporoval, když se rozhodli vydat juniorské licence všem, kteří v tom kursu prospěli s vyznamenáním. Když jste vy dva dostali pecky, byl jsem nanejvýš hrdý. Je to hra pro mladé lidi; komerčním pilotům dávají licence v osmnácti a..."

"A do důchodu je posílají ve třiceti," dodal Castor. "Nesmíme mrhat časem. Budeme na tu hru moc staří dřív, než si to uvědomíš."

"Zmlkni. Na chvíli obstarám mluvení já. Pokud si myslíte, že vytáhnu z banky peníze a nechám vás dva splašence, abyste se potloukali po systému v hromadě nebeského haraburdí, které pravděpodobně vyletí do vzduchu hned, jakmile překročíte dvě g, měli byste raději zkusit vymyslet něco jiného. Mimoto, příští září odjedete na Zemi do školy."

"Na Zemi jsme už byli," odvětil Castor.

"A nelíbilo se nám tam," doplnil Pollux.

"Moc špíny."

"Stejně tak moc hluku."

"Všude pozemští červi," dokončil Castor.

Pan Stone nad tím mávl rukou. "Byli jste tam dva týdny - to není dostatečná doba k tomu, abyste zjistili, jaké to místo je. Budete to tam milovat, když si zvyknete. Naučíte se jezdit na koni, hrát baseball, uvidíte oceán."

"To je jen množství nečisté vody," odpověděl Castor.

"Koně se jedí."

"Vezmi si baseball," pokračoval Castor. "Není praktický. Jak můžeš spočítat trajektorii při jednom g a umístit ruku do bodu střetu mezi metami v průběhu volného letu? Nejsme kouzelníci."

"Já ho hrál."

"Ale tys vyrostl v gravitačním poli jednoho g; máš převrácené fyzikální vnímání. A vůbec, proč bychom se měli chtít naučit hrát baseball? Až se vrátíme, nebudeme ho tady schopni hrát. Rozbíjeli bychom si helmy."

Pan Stone zavrtěl hlavou. "Nejde o hry. Baseball můžete a nemusíte hrát, podle libosti. Ale měli byste mít vzdělání."

"A co z toho, co potřebujeme, chybí na technice v Luna City? A jestli chybí, tak proč? Koneckonců, tati, tys byl v Radě pro vzdělávání."

"Nebyl; byl jsem starostou."

"Což z tebe učinilo člena ex-officio - Hazel nám to řekla."

Pan Stone se na matku podíval; ta se koukala někam jinam. Pokračoval tedy: "Technika je dobrá škola, svého druhu, ale nepředstíráme, že na ní nabízíme všechno. Měsíc je konec-konců stále ještě předsunutá stanice, hranice..."

"Ale tys říkal," přerušil ho Pollux, "v projevu, který jsi měl, když jsi odcházel z místa starosty, že Luna City jsou Atény budoucnosti a naděje pro nový věk."

"Básnický obrat. Technika pořád ještě není Harvard. Kluci, cožpak nechcete spatřit největší světová umělecká díla? Cožpak nechcete studovat nejlepší světovou literaturu?"

"Četli jsme Ivanhoa," řekl Castor.

"A Mlýn na řece Floss číst nechceme," doplnil Pollux.

"Máme raději tvoje věci."

"Moje věci? To není literatura. Spíše je to animovaný komiks."

"Nám se líbí," řekl pevně Castor.

Otec se zhluboka nadechl. "Děkuji vám. Což mi připomíná, že ze sebe musím dnes večer vypotit ještě celý díl, takže tuhle debatu zkrátím. Především se těch peněz nesmíte dotknout bez mého otisku palce - od teď budu nosit rukavice. Za další, oba jste ještě příliš mladí na neomezenou licenci."

"Mohl bys nám zařídit výjimku pro cestování mimo soustavu. Až se vrátíme, budeme pravděpodobně dost staří, abychom neomezenou dostali."

"Jste moc mladí!"

Castor řekl: "No tak, tati, před půl hodinou jsi ode mne vzal scénku, ve které ti bude jedenáctileté dítě řídit loď."

"Zvednu mu věk!"

"To ten figl zničí."

"Čert to vem! Jde jen o fikci - o ubohou fikci. Je to vymyšlený trik, který prodává zboží." Najednou se na svého syna podezřívavě podíval. "Casi, ty jsi na mne s tou scénkou ušil boudu. Jen abys měl pro ten váš ztřeštěný plán argument."

Castor se na něj zbožně podíval. "Ale, otče, jak si můžeš myslet něco takového?"

"S ,otcem' na mě nechod'! Sokola od vrány rozeznám."

"To každý," podotkla babička Hazel. "Třída Sokol je čistě komerční typ, kdežto vozítko Vrána je sportovní záležitost. Popřemýšlejte o tom, chlapci, Vrána by mohla být ještě lepší než Douglas. Její dílčí ovládání se mi líbí..."

"Hazel!" vyštěkl její syn. "Přestaň chlapce povzbuzovat. A přestaň se předvádět. Nejsi jediný strojař v rodině."

"Jsem jediný dobrý strojař," odvětila samolibě.

"Ó, ano? Na mou práci si nikdo nikdy nestěžoval."

"Tak proč jsi s ní přestal?"

"Ty víš proč. Nakonec si celé měsíce puntičkářsky hraješ s nesmyslnými vzorečky - a co dostaneš? Servisní doky. Nebo drtič odpadů. A koho to zajímá?"

"Takže nejsi strojař. Jsi toliko člověk, který zná strojařinu."

"A co ty? Taky jsi u toho nezůstala."

"Ne," přiznala. "Ale mé důvody byly jiné. Viděla jsem, jak mě přeskočili a povýšili tři velké, chlupaté, maskulinní chlapy, z nichž ani jeden nedokázal spočítat parciální integraci bez tužky. V tu chvíli jsem si domyslela, že je Komise pro atomovou energii vůči ženám zaujatá bez ohledu na to, co říkají pravidla o veřejných službách. Takže jsem se dala na protipirátskou dráhu. Luna City v té době mnoho příležitostí nenabízelo - a musela jsem živit tebe."

Zdálo se, že hádka co chvíli ustane; Castor zhodnotil, že je na čase znovu ji rozvířit. "Hazel, opravdu si myslíš, že bychom si měli pořídit Vránu? Nejsem si jistý, že si ji můžeme dovolit."

"Nuže tedy, opravdu potřebujete třetího člena posádky, abyste..."

"Chceš se přidat?"

Pan Stone zasáhl. "Hazel, nezůstanu stranou a nedovolím ti, abys tohle podporovala. Musím si dupnout."

"Vypadáš hloupě, když si tak podupáváš nožkou. Nepokoušej se mě vychovávat, Rogere. V pětadevadesáti už mám celkem usazené chování."

"Devadesát pět, neříkej! Minulý týden ti bylo osmdesát pět."

"Byl to těžký týden. Zpět k našim tvrdohlavcům - proč se k nim nepřidáš ty? Mohl bys jet s nimi a držet je stranou problémů."

"Cože? Já?" Pan Stone se zhluboka nadechl. "Za á, tyhle dva Napoleony v chlapeckém vydání by stranou problémů neudržela ani hlídka námořníků. Já to vím; zkusil jsem to. Za bé, Vrány nemám rád, jsou to hrozní žrouti paliva. Za cé, za týden musím vysypat z rukávu tři díly Příběhů z hvězdných poutí -

včetně toho, který musí být nahrán dnes večer, pokud tahle rodina vůbec někdy zmlkne!"

"Rogere," odvětila mu matka, "tahle rodina problémy potřebuje stejně jako ryba vodu. A nikdo se tě neprosí, abys kupoval Vránu. A co se týče tvého třetího bodu, dej mi čistou cívku a já následující tři díly nadiktuji dnes večer, zatímco si budu česat vlasy." Hazeliny vlasy byly stále pevné a zcela zrzavé. Zatím ji ještě nikdo nenačapal, že by si je barvila. "Stejně už je načase, abys od té smlouvy ustoupil; sázku jsi vyhrál."

Její syn sebou škubl. Před dvěma lety se nechal chytit a vsadil se, že dokáže psát lepší věci, než jaké se vysílají ze Země - a byl lapen do laviny tučných šeků a podmínek. "Nemůžu si dovolit přestat," řekl slabě.

"K čemu jsou dobré peníze, když nemáš čas je utratit? Dej mi tu cívku a krabičku."

"Ty to napsat nemůžeš."

"Chceš se vsadit?"

Ustoupil; s Hazel ještě nikdo sázku nevyhrál. "To sem nepatří. Jsem rodinný člověk; musím také myslet na Edith, Cvalíka a Meade."

Meade zase otočila hlavou. "Pokud na mne myslíš, tat'ko, ráda bych jela. Vždyť jsem ještě nikdy nikde nebyla - s výjimkou toho jednoho výletu na Venuši a dvou do New Yorku."

"Nehýbej se, Meade," řekla doktorka Stoneová tiše. K manželovi pokračovala: "Víš, Rogere, zrovna onedhy jsem přemýšlela, jak je tenhle byt těsný. A jak říká Meade, od chvíle, kdy jsme se vrátili z Venuše, jsme nikde nebyli."

Pan Stone na ni zíral. "Ty taky? Edith, tenhle byt je větší než kterákoliv lodní kajuta; ty to víš."

"Ano, ale loď vypadá větší. Ve stavu beztlíže se prostor mnohem lépe využije."

"Drahousku, rozumím tomu dobře, že ten výlet podporuješ?"

"Ale ne, vůbec ne! Hovořila jsem všeobecně. Ale na lodi se lépe spí. V beztlížném stavu nikdy nechrápeš."

"Já nechrápu!"

Doktorka Stoneová neodpověděla. Meade se zachichotala. Pollux zachytil Castorův pohled a Castor přikývl; oba se potichu odkradli do svého pokoje. Sice bylo velmi těžké dostat matku do rodinné hádky, ale stálo to za to; nikdy nebylo nic důležitého rozhodnuto, pokud se ona nepřidala.

O něco později jim Meade zaklepala na dveře; Castor ji vpustil dovnitř a prohlédl si ji; byla oblečena podle poslední módy ve stylu amerického Divokého západu. "Jdeš zase tančit čtverylku?"

"Dnes je kvalifikace. Podívej, Cási, i kdyby tat'ka utrlal těm penězům drápky, mohli byste vy dva skončit na tom, že nebudete mít na neomezenou licenci věk - je to tak?"

"Počítáme s výjimkou." Také probírali, že by odletěli i bez výjimky, ale na to, aby to zmínili, nebyla správná chvíle.

"Ale možná ji nedostanete. Jen mějte na paměti, že mi bude příští týden osmnáct. Zatím ahoj."

"Dobrou noc."

Jakmile odešla, Pollux řekl: "Je to hloupost. Dokonce si neudělala ani omezenou licenci."

"To sice ne, ale ve škole měla astrogaci a mohli bychom ji vycvičit."

"Cási, ty jsi blázen. Nemůžeme ji vláčet po celém systému; holky jsou na obtíž."

"V tom se pleteš, Juniore. Ty máš na mysli 'sestry' - holky jsou fajn."

Pollux se nad tím zamyslel. "Jo, asi máš pravdu."

"Já mám vždycky pravdu."

"Ale, fakt? A co tenkrát, když ses pokoušel použít tekutý kyslík na..."

"Nedělej z komára velblouda!"

Vzápětí strčila dovnitř hlavu babička Hazel. "Jenom rychlá zpráva z bojiště, kluci. Otec už je grogy, ale pořád se ještě bije statečně."

"Dovolí nám použít ty peníze?"

"Zatím to tak nevypadá. Povězte mi, kolik si Ekizian řekl za toho Detroitera?"

Castor jí to řekl; zapískala. "Ten parchant," řekla tiše. "Nestydatý pozemský červ - nechám mu odebrat licenci."

"Ale my nesouhlasili, že to zaplatíme."

"Nic s ním nepodepisujte, pokud vám nebudu stát za zády. Já vím, co mám dělat."

"Jasně. Koukni, Hazel, opravdu si myslíš, že Detroit VII není stabilní?"

Nakrčila čelo. "Jeho gyroskopy jsou vzhledem k setrvačnosti lodi moc lehké. Nesnáším lodě, které se třesou. Kdybychom získali třípárový gyroskopický systém z válečných přebytků, levně, pak by to bylo něco. Poptám se po okolí."

O hodně později nakoukl dovnitř pan Stone. "Ještě vzhůru, chlapci?"

"No jasně, pojd' dál."

"Co se týká té záležitosti, o níž jsme dnes večer hovořili..."

Pollux řekl: "Dostaneme ty peníze?"

Castor ho šťouchl do žeber, bylo však příliš pozdě. Otec řekl: "Řekl jsem vám, že tohle je vyloučeno. Ale chtěl jsem se vás zeptat: když jste dnes byli na nákupech, neptali jste se jen tak náhodou po nějakých větších lodích?"

Castor se tvářil netečně. "Teda, ne, pane. Nic většího si nemůžeme dovolit - že ne, Pole?"

"No jéje! Proč se ptáš, tati?"

"Ale to nic, vůbec nic! Uf, dobrou noc."

Odešel. Dvočata se na sebe podívala a slavnostně si potřásla rukama.

Kapitola II

Důvod pro dramatickou nadsázku

U snídaně druhý den ráno - "ráno" podle greenwichského času, samozřejmě; podle místního slunečního času bylo stále ještě pozdní odpoledne, které zůstane dalších pár dní -rozehrála rodina Stoneových epizodu z maratónského dobrodružného seriálu pana Stonea, kterou večer předtím napsala Hazel. Cívku s diktátem připevnila babička Stoneová do automatického psacího stroje hned, jakmile vstala; proto měl teď každý jednu přepsanou kopii. Dokonce i Cvalík měl přečíst krátkou pasáž a Hazel hrála několik rolí, při nichž se krčila a skákala po pokoji a měnila hlas od chraplavého basu po soprán.

Do hry se zapojili všichni — všichni s výjimkou pana Stonea; ten poslouchal s vážným výrazem typu: "No tak se mě pokuste rozesmát."

Hazel impozantní, nervy drásající finále zakončila tím, že si převrhla kávu. Díky měsíčnímu pomalému gravitačnímu poli stáhla hrnek ze vzduchu a dala ubrousek pod hnědavý proud dřív, než mohl dopadnout na podlahu. "Nuže?" obrátila se bez dechu na svého syna, zatímco stále ještě těžce oddechovala po frenetické snaze Galaktického mocipána uniknout nevyhnutelnému osudu. "Jaké to je? Není to rozvleklé? Zarazili jsme jim rupy nebo ne?"

Roger Stone neodpověděl; zůstal potichu. Hazel se zatvářila užasle. "Tobě se to nelíbilo! No tak, Rogere, chápu, že závidíš. Ale kdo by si pomyslel, že vychovám syna s natolik podlou dušičkou, že bude závidět i vlastní matce!"

Cvalík promluvil. "Mně se to líbilo. Pojd'me předělat tu část, ve které jsem zastřelil kosmického piráta." Vystrčil prst a zabzučel. "Fíí! Krev všude po pažení!"

"Tohle je tvá odpověď, Rogere. Od tvého obecenstva. Pokud se to líbí Cvalíkovi, máš to v suchu."

"Myslím, že to bylo vzrušující," vložila se do hovoru Meade. "Co tomu chybí, tat'ko?"

"Ano," souhlasila útočně Hazel. "Do toho. Řekni nám to,"

"Dobře tedy. Zaprvé, kosmické lodě se neotáčejí o sto osmdesát stupňů."

"Tahle ano."

"Za druhé, co je to do pekel za nesmysl s tím ,Galaktickým mocipánem'? Jak se tam dostal?"

"Aha, tohle! Synu, tvé představení zmíralo na úbytě, proto jsem mu dala transfúzi."

"Ale ,Galaktičtí mocipáni' - teda, to snad ne! Nejen že je to absurdní; používá se to pořád dokola."

"To je špatné? Příští týden se chystám vyzbrojit Hamleta atomovým pohonem a smíchat ho s Komedii plnou omylů. Předpokládám, že si myslíš, že mě dá Shakespeare k soudu."

"Dá, až přestane rotovat." Roger Stone pokrčil rameny. "Odešlu to. Není čas, abychom udělali něco jiného, a ve smlouvě se neříká, že to musí být dobré; jen se tam říká, že to musím doručit. Stejně to v New Yorku přepíšou."

Matka mu odpověděla: "Dokonce i peníze dokládají, že negativní ohlasy jsou u tohoto dílu do pětadvaceti procent."

"Ne, díky. Nechci, aby ses unavovala psaním ohlasů - ne ve tvém věku."

"Co je na mém věku špatného? Kdysi jsem tě pohlavkovala dvakrát týdně a pořád to ještě svedu. Pojď sem; sundej si kalhoty!"

"Příliš brzy po snídani."

"Bábovko! Vyber si způsob smrti - jako Markýz z Queensbury*, v docích nebo rychle."

-

*) synonymum pro otravu jedem

-

"Pošli své sekundanty; uděláme to pořádně. Mezitím..." Otočil se ke svým synům. "Chlapci, máte na dnešek nějaké plány?"

Castor pohlédl na bratra, načež opatrně řekl: "Tedy, mysleli jsme, že se ještě trochu poohlédneme po nějakých lodích."

"Půjdu s vámi."

Pollux rychle vzhlédl. "Tím chceš říct, že dostaneme ty peníze?" Bratr se na něj upřeně podíval. Otec jim odpověděl: "Ne, vaše peníze zůstanou v bance - kde je jejich místo."

"Tak proč se obtěžovat s chozením do obchodu?" Za tuhle poznámku dostal šťouchanec loktem do žeber.

"Zajímá mne, co nabízí trh," odpověděl pan Stone. "Jdeš taky, Edith?"

Doktorka Stoneová řekla: "Věřím tvému úsudku, drahý."

Hazel si ještě lokla kávy a vstala. "Já s vámi jdu."

Cvalík seskočil z křesla. "Já taky!"

Doktorka Stoneová ho zarazila. "Ne, drahoušku. Dojez si ovesnou kaši."

"Ne! Já jdu taky. Že můžu, babičko Hazel?"

Hazel se nad tím zamyslela. Uhlídat stádo dětí vně natlakovaného města bylo práci na plný úvazek; nebyl ještě dostatečně starý na to, aby mu mohli důvěřovat, že bude náležitě zacházet se svým skafandrem. Tentokrát chtěla mít volné ruce, aby mohla věnovat pozornost jiným záležitostem.

"Obávám se, že nikoliv, Lowelli. Něco ti povím, zlatíčko. Nechám si zapnutý telefon a zatímco budu pryč, zahrajeme si šachy."

Cvalík se zachmuřil. "Hrát šachy po telefonu není ta správná legrace. To nedokážu říct, co si myslíš."

Hazel se na něj zahleděla. "Takže takhle je to? Už nějakou dobu jsem měla podezření. Možná dokážu jednou vyhrát. Ne, nezačíněj fňukat, nebo ti na týden zabavím logaritmické pravítko." Dítě nad tím zapřemýšlelo, pokrčilo rameny a jeho výraz se uklidnil. Hazel se obrátila na svého syna. "Věříš, že opravdu čte myšlenky?"

Její syn pohlédl na svého nejmladšího. "Bojím se to zjistit." Vzdychl a dodal: "Proč jsem se nemohl narodit do milé, normální, pitomé rodiny? To je tvoje chyba, Hazel."

Matka ho poklepala po ruce. "Netrap se, Rogere. Ty nám kaziš průměr."

"Pche! Dej mi tu cívku. Raději to odešlu do New Yorku dřív, než ztratím nervy."

Hazel ji přinesla; pan Stone přešel k rodinnému telefonu a naťukal kód RCA v New Yorku s kombinací pro vysokorychlostní přenos dat. Když cívku vkládal do zásuvky, dodal: "Tohle bych neměl dělat. K tomu nesmyslu s ,Galaktickým mocipánem' jsi navíc ještě úplně zpřeházela souvislosti, Hazel, když jsi pozabíjela čtyři z mých obvyklých postav."

Hazel sledovala cívku; ta se začala otáčet. "S tím si nedělej starosti. Všechno jsem promyslela. Uvidíš."

"Hm? Co tím myslíš? Snad nemáš v úmyslu psát další kapitoly? Jsem v pokušení povolit a nechat tě s

tím zápasit - už je mi z toho špatně a ty si to zasloužíš. Galaktičtí mocipáni, pěkně děkuji!"

Jeho matka stále sledovala otáčení cívky v telefonu. Při vysokorychlostním přenosu proletěla data ze třicetiminutové cívky za třicet sekund. Za chvíli, když se ozvalo klap! a cívka vyskočila ze zásuvky, si Hazel s úlevou oddechla. Díl teď byl buď v New Yorku, nebo byl automaticky držen telefonní ústřednou v Luna City, kde čekal na mezeru v hustém provozu Luna - Země. V každém případě byl mimo dosah a stejně jako zlobné slovo jej nebylo možné vzít zpátky.

"Jistěže plánuji udělat další kapitoly," sdělila mu. "Ve skutečnosti přesně sedm."

"Cože? Proč sedm?"

"Cožpak sis nedomyslel, proč vyvraždíji postavy? Sedm kapitol znamená konec tohoto čtvrtletí a nové datum opce. Tentokrát tvou opci nezískají, protože všichni hrdinové do posledního budou mrtví a příběh bude u konce. Sundávám tě z háčku, synu."

"Co? Hazel, tohle nemůžeš udělat! Dobrodružné seriály nikdy nekončí."

"Říká se snad tohle ve tvé smlouvě?"

"Ne, ale...!"

"Celou dobu remcáš, jak bys chtěl z toho zlatého dolu vycouvat. Nikdy nebudeš mít dost odvahy, abys to udělal sám, proto tě přišla tvá milující matka zachránit. Zase jsi svobodný člověk, Rogere."

"Ale..." Tvář se mu uvolnila. "Asi máš pravdu. I když bych raději spáchal sebevraždu, byť jen literární, svým vlastním způsobem a ve chvíli, kterou si sám zvolím. Hmmm... podívej, Hazel, kdy máš v úmyslu zabít Johna Sterlinga?"

"Jeho? Tedy, náš Hrdina musí vydržet do posledního dílu, přirozeně. Spolu s Galaktickým mocipánem se navzájem oddělají až v úplném závěru. Pomalá hudba."

"Ano. Ano, jistě... tak by to mělo být. Ale udělat to nemůžeš."

"Proč ne?"

"Protože trvám na tom, že tu scénu napíšu sám. Toho úlisného Galahada nenávidím od chvíle, kdy jsem ho vymyslel. Nedovolím nikomu, aby si užíval při jeho zabíjení; je můj!"

Matka se mu poklonila. "Jak je vaše ctěná libost, pane."

Páně Stoneova tvář se rozjasnila; natáhl se pro vak a přehodil si ho přes rameno. "A teď se pojďme podívat po nějakých kosmických lodích!"

"Geronimo!"

Jakmile čtveřice opustila byt a vstoupila na pás, který ji zaveze k tlakovému výtahu na povrch, řekl Pollux babičce: "Hazel, co 'geronimo' znamená?"

"Obrat starodávných druidů značící: 'Vypadněme odsud, i kdybychom museli jít pěšky'. Takže vezmi nohy na ramena."

Kapitola III

Obchod s použitým zbožím

Zastavili v převlékárne ve Východním uzávěru a oblékli se do skafandrů. Hazel si jako obvykle odepnula od opasku zbraň a přehodila si její popruh přes vakuový oblek. Nikdo další nebyl ozbrojený; kromě občanských hlídek a vojenské policie už dnes v Luna City nikdo se zbraněmi nechodil, s výjimkou několika původních starousedlíků jako byla Hazel. Castor řekl: "Hazel, proč se s tím taháš?"

"Abych uplatnila svá práva. Mimoto bych mohla narazit na chřestýše."

"Na chřestýše? Na Měsíci? Ale no tak, Hazel!"

"To ,ale no tak, Hazel' si nechej pro někoho jiného. Po zadních tady chodí mnohem více chřestýšů, než se jich kdy svíjelo v prachu. A vůbec, víš proč vyměnil Bílý rytíř Alenku za to, aby mohl mít myši pastičku na koni?"

"Hm, ne tak úplně."

"Až přijdeme domů, vyhledej si to. Vy děti jste ignoranti. Pomoz mi s tou helmou."

Rozhovor ustal, protože babičce volal Cvalík a trval na tom, že si zahrají. Castor jí skrze helmu odečítal ze rtů; jakmile měl nasazenou svou vlastní a zapojil si vysílačku ve skafandru, slyšel, jak se hádají o to, kdo měl naposledy bílé figurky. Hazel pak byla v nevýhodě, protože Cvalík měl šachovnici před sebou a záměrně s tahy pospíchal, kdežto Hazel měla plno práce s tím, že si musela šachovnici představovat.

V uzávěru museli počkat, až se odtamtud vymotá náklad turistů, kteří zrovna přiletěli ranním raketoplánem ze Země. Jedna ze dvojice pasažérek se zastavila a zírala na ně.

"Thelmo," řekla své společnosti, "ten malý mužík, on má zbraň."

Druhá žena ji pobídla kupředu. "Nevšímej si jich," řekla. "Není to zdvořilé." Změnila téma a pokračovala: "Přemýšlím, kde tady koupíme upomínkové želvičky. Slíbila jsem je Herbertovi."

Hazel se otočila a zadívala se na ně; pan Stone ji chytil za paži a zatáhl do vyprázdněného uzávěru. Když se uzávěr otáčel, stále ještě zuřila. "Pozemští červi! Upomínkové želvičky, to jistě!"

"Dávej si pozor na krevní tlak, Hazel," doporučil jí syn.

"Ty si dávej pozor na svůj." Vzhledla k němu a náhle se zazubila. "He, he, měla jsem ji provrtat, prásk - takhle." Aby to předvedla, rychle tasila, a pak předtím, než zbraň vrátila do pouzdra, otevřela nábojovou komoru a vytáhla z ní pastilku proti kašli. Tu si vložila do průtokového ventilu helmy a zachytila ji jazykem. Začala ji cumlat a pokračovala: "Něméně, synu, tohle rozhodlo. Ty ses možná ještě nerozhodl; já ano. Luna začíná být stejná jako kterékoliv jiné mraveniště. Pojedu někam, kde si najdu volný prostor, nějaké čtvrt miliardy mil prostoru."

"Co s tvou penzí?"

"K čertu s ní! Dařilo se mi dobře i předtím, než jsem ji měla." Hazel společně se zbývajícímí Otcí - a matkami - zakladateli lunární kolonie dostala od vděčného města doživotní rentu. To doživotí by i přes její věk mohlo trvat velmi dlouho, vzhledem k tomu, že "normální" délku života v biologicky snadných podmínkách nízké měsíční gravitace bylo nutné teprve určit; geriatrická klinika v Luna City odhadované věkové nárůsty pravidelně revidovala.

Pokračovala: "Co ty? Zůstaneš tady jako sardinka v konzervě? Raději bys měl chytit šanci za pačesy, synu, než tě zase posadí do kanceláře. Královna na C3, Lowelli."

"Uvidíme. Tlak klesl; pojd'me."

Castor s Polluxem se ostražitě do diskuse nezapojili; věci se začínaly formovat.

Stejně jako ohrada Prodejce Dana bylo samozřejmě i skladiště s vládním výprodejem a bazar Maďara Bankrotáře blízko kosmodromu. Maďarova ohrada se okazale pyšnila sluncem vybělenou cedulí - VÝHODNÝ NÁKUP! VÝHODNÝ NÁKUP!! VÝHODNÝ NÁKUP!!! LIKVIDACE PODNIKU - ale jak zjistil pan Stone po deseti a Hazel už po pěti minutách, žádná výhodná koupě se nekonala. Ve vládním výprodeji byly většinou robotizované nákladní lodě bez obývacích kajut - tedy jednocestná plavidla, meziplanetární ekvivalent přepravek, které je možné po použití vyhodit - a obstarožní vojenská plavidla, naprosto nevyhovující soukromým účelům. Takže skončili v Ekizianově bazaru.

Pollux okamžitě zamířil k lodi, kterou si vybrali s bratrem. Otec ho ihned přivolal zpět. "Hej, Pole! Nač ten spěch?"

"Ty se nechceš podívat na naši loď?"

"Vaši loď? To se stále ještě zaobíráš iluzí, že bych vám dvěma uprchlíkům z pašáku dovolil koupit toho Detroitera?"

"Co? Tak proč jsme sem tedy přišli?"

"Chci se podívat na nějaké loď. Ale o Detroitera VII nemám zájem."

Pollux řekl: "Hm? Hele, tati, se skočbroukem se nesmíříme. Potřebujeme..." Zbytek protestu byl přerušen, když se Castor natáhl a vypnul mu vysílačku; sám pak pokračoval:

"Jaký druh loď, tati? S Polem jsme si většinu těch kraksen už prohlédli, několikrát."

"Nuže, nic konkrétního. Konzervativní rodinnou věc. Pojd'me se podívat na tamtu Vránu vpředu."

Hazel řekla: "Myslela jsem, že jsi tvrdil, že Vrány jsou žroucí paliva, Rogere?"

"Pravda, ale jsou velmi pohodlné. Nemůžeš mít všechno."

"Proč ne?"

Pollux si okamžitě zase zapnul rádio. Vložil se do toho: "Tati, my nechceme vozítko. Není v něm místo pro náklad." Když se Castor znovu natáhl po vypínači na jeho opasku, zmlkl.

Ale pan Stone mu odpověděl. "Zapomeň na nákladový prostor. Kdybyste se vy dva chtěli poměřovat s tvrdými obchodníky, kteří oblétají celou soustavu, prodělali byste kalhoty. Hledám loď, která umožní rodině vydat se na příležitostný výlet pro potěšení; nechci koupit komerční obchodní plavidlo."

Pollux zmlkl; všichni došli k Vráně, na kterou pan Stone ukázal, a vyšplhali se do její rozvodny. Hazel sice při zlézání provazového žebříku používala obě ruce i nohy, za svými potomky však zaostala jen o kousek. Když už byli v lodi, prošla průlezem do napájecí místnosti; ostatní prozkoumávali rozvodnu a obývací kajuty složené do jednoho oddělení. Vrchní konec, čili před, tvořilo kontrolní stanoviště s křesly pro pilota a co-pilota. Dolní konec, čili zád, obsahoval další dvě akcelerační křesla pro pasažéry; všechna čtyři byla otočná pro případ, že se loď bude za letu kutálet, při čemž se celá přetáčí a odstředivou silou dodává lodi umělou "gravitaci" - v tomto případě bude vpředu "dole", na rozdíl od "dole" při letu s pohonem.

Pollux si všechna zařízení prohlížel s odporem. Představa lodi přecpané zbytečnostmi nutnými k rozmazlování choulostivých žaludků pozemských červů se mu hnusila. Není se co divit, že jsou Vrány požírači paliva!

Otec si však myslel něco jiného. Spokojeně si hověl v křesle pilota a prsty poklepával po ovladačích. "Tahle holka by se hodila," prohlásil. "Když bude dobrá cena."

Castor řekl: "Já myslel, žeš chtěl něco pro rodinu, tati?"

"Ano."

"Až sem přidáme křesla, budeme tu pěkně namačkaní. Edith se to nebude líbit."

"Pokud dovolíš, o matku se postarám sám. Každopádně, teď je tu křesel dostatek."

"Jenom čtyři? Jak si to představuješ?"

"Já, vaše matka, babička a Cvalík. Pokud pojede Meade, pro dítě něco stlučeme. Z čehož si můžete odvodit, že to s vámi mladistvými delikventy a s tím, že dokončíte školu, myslím vážně. Ale nepodléhejte beznaději! Budu mít na paměti, že si s touhle popelnicí budete moci zalítat... až dokončíte školu. Nebo o prázdninách, pokud budete mít neomezenou licenci. Je to dost jasné?"

Dvojčata jej počastovala tím nejhorším argumentem, jemuž by měl oponovat; ani jedno z nich nic neřeklo. Všechno nezbytné prozradil jejich výraz. Otec pokračoval: "Podívejte - snažím se být férový a šlechetný. Ale o kolika chlapcích ve vašem věku víte, nebo jste o nich slyšeli, že by měli vlastní loď? O žádném, co? Měli byste si uvědomit, že nejste supermani."

Toho se Castor chytil. "A jak víš, že nejsme ,supermani'?"

Pollux tuto myšlenku rozvinul: "Dohad, pouhý dohad."

Než mohl pan Stone vymyslet účinnou odpověď, vstřčila jeho matka hlavu do uzávěru napájecí místnosti. Její výraz říkal, že pocítila opravdu něco nedobrého. Pan Stone řekl: "Co je za problém, Hazel? Je strojovna v cajku?"

"V cajku", to mě podrž! Tuhle kraksnu nikdy nevytáhnou ani na dvě g."

"Co je s ní?"

"Nikdy jsem neviděla tak zlotřile zneužitou... Ne, nebudu ti nic říkat. Prohlédni si ji sám; stejně mým odborným schopnostem nevěříš."

"Ale no tak, Hazel, nikdy jsem neřekl, že tvé odbornosti nevěřím."

"Neřekl, ale nevěříš. Nesnaž se mě chlácholit; já to vím. Takže si napájecí místnost prověř sám. Předstírej, že jsem to já ještě neudělala."

Její syn se otočil a zamířil k vnějším dveřím, přičemž uraženě řekl: "Nikdy jsem ani nenaznačil, že strojovnam nerozumíš. Pokud máš na mysli ten portálový projekt, tak to už je deset let; už bys mi mohla odpustit, že jsem měl tenkrát pravdu."

Hazel k překvapení dvojčat v hádce nepokračovala, jen poslušně následovala svého syna ke vzduchovému uzávěru. Pan Stone se vydal dolů po provazovém žebříku; Castor zatáhl babičku stranou, vypnul své i její rádio a helmou se přitiskl k ní, takže s ní mohl rozmlouvat v soukromí.

"Hazel, co je se strojovnou? S Polem jsme tuhle loď prolezli minulý týden, a na nic tak hrozného jsme

nenarazili."

Hazel se na něj útrpně podívala. "Spal jsi v poslední době dobře? Vždyť je to jasné, jen čtyři křesla."
"Ach." Castor si zapnul rádio a v tichosti odešel za bratrem a otcem na povrch.

Na zádi další lodi, kterou navštívili, bylo vyryto Cherub, Řím, Terra a skutečně patřila do řady Anděl od Carlotti Motors, přestože obří Archanděly připomínala jen velmi málo. Byla totiž malá - vysoká sotva sto padesát stop - a štíhlá a nejméně dvacet let stará. Pan Stone nebyl příliš ochotný si ji prohlédnout. "Pro nás je moc velká," protestoval, "a já nehledám nákladní loď."

"Jak, moc velká?" zeptala se Hazel. "Moc velká" je finanční výraz, ne záležitost velikosti. A uvědom si, jak bude obyvatelná, když bude mít prázdný nákladový prostor. Mám ráda lodě, které nadskočí, když jim šlápnou na krk - a ty taky."

"Hmmm, ano," přiznal. "Nuže, předpokládám, že její prohlídka nic nestojí."

"Mluvíš čím dál tím přičetněji, synu." Hazel se natáhla po provazovém žebříku.

Loď sice byla stará a staromódní, a měla už ve vesmíru odkrouženy milióny mil, ale díky konzervačním vlastnostem vzduchoprázdných měsíčních pustin od chvíle, kdy naposledy zažehla trysky, vůbec nezestárla. Prostě jen trpělivě dřímala a čekala, až někdo přijde a ocení její krásu. Měla zachovalé větrání; uvnitř nebyl prach. Mnoho přídavných aparátů bylo odstrojeno a prodáno, ona sama však byla blýskavá, čistá a vhodná do kosmu.

Světlo, které Hazel spatřila v očích svého syna, odhadla na lásku na první pohled. Stáhla se a dvojčatům naznačila, aby byla potichu. Otevřený vzduchový uzávěr je zavedl do obývacích kajut; do lodní jídelny, dvou malých soukromých kajut a společné ložnice. Rozvodna byla oddělená, rozkládala se nad nimi a byla kombinací kontroly a komunikace. Roger Stone do ní ihned vyšplhal.

Pod kajutami ležel nákladový prostor a ještě pod ním napájecí místnost. Loďka byla nákladním plavidlem sloužícím i k přepravě cestujících, nebo naopak, cestovní loď s nákladovým prostorem; byla to právě tato dvojí povaha, která ji, nechtěného sirotka, zavála do bazaru Prodejce Dana. Na to, aby mohla soutěžit s expresními přepravníky, byla při dopravě nákladu příliš pomalá, a na to, aby dokázala vydělat peníze i bez pronajatého nákladového prostoru, uvezla jen velmi málo lidí. I přes spolehlivou stavbu nezapadala do přísně soutěživého obchodního světa.

Dvojčata se rozhodla, že sejdou do napájecí místnosti. Hazel prolezla obývací kajuty, při pohledu na jídelnu souhlasně pokývala hlavou a nakonec vyšplhala do rozvodny. Tam ležel její syn natažený v pilotním křesle a klepal do tlačítek. Hazel se pohotově zasunula do křesla co-pilota, sklopila holé opěrky rukou - nafukovací podložky chyběly - a otočila hlavu k Rogeru Stoneovi. Zvolala: "Všechna stanoviště obsazena a připravena, kapitáne."

Podíval se na ni a zazubil se. "Buďte připraveni ke vzletu!"

Odpověděla: "Palubní zelená! Potvrzení věže! Připraveni na odpočet!"

"Mínus třicet! Dvacet devět, dvacet osm -" Přestal a nesměle řekl: "Tohle je opravdu fajn."

"To si piš. Pojďme si to trochu užít, než budeme moc staří. Kvůli městskému životu obrůstáme mechem."

Roger Stone spustil dlouhé nohy z pilotního křesla. "Hm, asi bychom měli. Ano, to bychom opravdu měli."

Hazeliny nohy ve vysokých botách dopadly na povrch paluby vedle jeho. "Tohle je můj kluk! Ještě z tebe dokážu vychovat muže. Pojďme se kouknout, co zase dvojčata rozebrala."

Chlapci byli ještě pořád v napájecí místnosti. Roger za nimi slezl jako první, Castorovi řekl: "Nuže, synu, jak to vypadá? Dokáže vzlétnout dost vysoko na to, aby mohla spadnout?"

Castor nakrabil čelo. "Vlastně jsme neobjevili nic špatného, ale vyndali z ní plnicí jednotky. Reaktor je jen skořápka."

Hazel řekla: "A co jsi čekal? Že nechají v odstavené lodi 'horkou' náplň? To by bylo za chvíli radioaktivní celé záďové kormidlo, i kdyby ho nikdo neukradl."

Její syn odvětil: "Nepředváděj se, Hazel. Tohle Cas ví. Později prověříme data v deníku a necháme si

vypracovat metalurgickou zprávu - úředně řečeno."

Hazel odpověděla: "Kůň na C5. Co se děje, Rogere? Zebou tě nohy?"

"Ne, tahle loď se mi líbí... ale nevím, jestli za ni můžu zaplatit. A i kdyby byla zadarmo, tak její generálka a příprava na kosmický let budou stát celé jmění."

"Pche! Generálku provedu sama s Casem a Polem, ti udělají špinavou práci. Nebude tě nic stát, s výjimkou dokovného. Co se týče ceny, tak tu srazíme, neboj."

"Sám budu na generálku dohlížet."

"Chceš se bít? Pojd'me dolů a uvidíme, jaké má tentokrát Dan Ekizian představy o inflaci. A pamatuj, mluvit budu já."

"No tak, počkat, nikdy jsem neřekl, že tuhle kocábku koupím."

"A kdo tvrdí že ano? Ale smlouvání nic nestojí. Můžu Dana přinutit k dohodě."

Prodejce Dan Ekizian byl rád, že je vidí, a to dvojnásob poté, co zjistil, že nemají zájem o Detrouiter VII, ale o větší, dražší loď. Na Hazelino naléhání odešli ona a Ekizian do vnitřní kanceláře, aby prodiskutovali cenu. Pan Stone ji v tom nechal, protože věděl, že jeho matka při domlouvání obchodů nemá slitování. Spolu s dvojčaty čekal venku celkem dlouho; nakonec povolal pan Ekizian dovnitř sekretářku.

Vyšla o několik minut později a zakrátko ji následovali Ekizian a Hazel. "Všechno je domluvené," prohlásila a tvářila se samolibě.

Prodejce s doutníkem v ústech se usmál jen velmi neochotně. "Vaše matka je velice chytrá, pane starosto."

"Ne tak rychle!" ohradil se Roger Stone. "Oba jste si nějak popletli dobu. Já už nejsem starosta, díky bohu - a nic ještě domluvené není. Jaké jsou podmínky?"

Ekizian pohlédl na Hazel, která našpulila rty. "Takže, synu," řekla pomalu, "je to takhle. Na kšeftování už jsem moc stará. Kdybych čekala, až zvážíš všechna pro a proti, mohla bych taky umřít ve spánku. Tak jsem ji koupila."

"Ty?"

"Pro zcela praktické účely. Je to syndikát. Dan dá k dispozici loď, já dodám náklad, a spolu s chlapci všechno za tučný zisk odvezu na Asteroidy. Vždycky jsem chtěla dělat kapitána."

Castor s Polluxem v povzdálí odpočívali, poslouchali a sledovali obličej. Při Hazelině prohlášení chtěl Pollux něco říct; Castor zachytil jeho pohled a zavrtěl hlavou. Pan Stone výbušně řekl: "To je absurdní! Nedovolím ti to."

"Už jsem plnoletá, synu."

"Pane Ekiziane, vy jste se musel zbláznit."

Prodejce si vyndal doutník z úst a zahleděl se na jeho špičku. "Obchod je obchod."

"Tedy... každopádně do toho nezatáhnete moje kluky. To je vyloučeno!"

"Mmm..." řekla Hazel. "Možná ano. Možná ne. Zeptejme se jich."

"Nejsou plnoletí."

"Ne... asi ne. Ale předpokládejme, že by šli k soudu a požádali, abych byla ustanovena jejich opatrovníkem."

Pan Stone potichu poslouchal, pak se otočil ke svým synům. "Casi... Pole... Vymysleli jste to spolu s babičkou?"

Pollux odpověděl: "Ne, pane."

"Udělal byste to, co navrhuje?"

Castor odvětil: "Hele, tati, ty víš že bychom něco takového udělali jen velmi neradi."

"Ale udělali byste to, co?"

"To jsem neřekl, pane."

"Hmm..." Pan Stone se otočil zpátky. "Tohle je jednoznačné vydírání - a v tom já nejedu. Pane Ekiziane, dobře víte, že jsem sem přišel, abych nabídl koupi té lodi. Víte, že matka o ní měla vyjednávat jakožto můj agent. Oba to víte, ale dohodli jste obchod za mými zády. Takže teď buďto ten takzvaný obchod zrušíte a začneme znova, nebo vás oba odtáhnu do Úřadu pro dohled nad obchodováním."

Hazel se tvářila neutrálně; pan Ekizian si prohlížel prsteny. "Na tom, co říkáte, něco je, pane Stone. Co

když půjdeme dovnitř a promluvíme si?"

"To bychom měli."

Hazel šla za nimi a zatahala syna za rukáv dřív, než mohl cokoliv říct. "Rogere? Opravdu chceš tu loď koupit?"

"Chci."

Ukázala na papíry rozložené po Ekizianově stole. "Tak to tady podepiš a otiskni palec."

Místo toho papíry zvedl. Neobsahovaly ani náznak dohody, kterou Hazel načrtla; namísto toho na něj převáděly veškerá práva, jména a podíly z plavidla, které si zrovna prohlédl, a to vše za cenu mnohem nižší, než jakou byl připraven zaplatit. Spěšně v duchu provedl trochu aritmetiky a dospěl k závěru, že Hazel loď nejen získala za cenu šrotu, ale také Ekiziana dotlačila ke slevě ve výši částky, kterou by ho stálo rozřezání lodi, kdyby ji chtěl dát do sběru.

Za hrobového ticha se natáhl pro pero na stole pana Ekiziana, podepsal se jménem a pak pozorně připojil otisk palce. Vzhlédl a zachytil matčin pohled. "Hazel, nemáš v sobě ani za mák poctivosti a jednou špatně skončíš."

Usmála se. "Rogere, ty opravdu umíš polichotit."

Pan Ekizian vzdychl. "Jak jsem říkal, pane Stone, vaše matka je opravdu chytrá. Nabídl jsem jí partnerství."

"Tak to byla ta dohoda?"

"Ale ne, ne, ne taková dohoda - nabídl jsem jí partnerství v bazaru."

"Ale já ho nepřijala," dodala Hazel. "Chci životní prostor."

Roger Stone se usklíbl, pokrčil rameny a vstal. "Dobrá, každopádně - kdo je teď kapitán?"

"Ty, kapitáne."

Jakmile vyšli, obě dvojčata řekla: "Tati, koupil jsi ji?"

Odpověděla jim Hazel. "Neříkejte mu: 'Tati', má raději: 'Kapitáne.'"

"Ach."

"Já říkám taky: 'Ach'," zopakoval Pol.

Jediným komentářem doktorky Stoneové bylo: "Ano, drahý. Už jsem dala vědět najímateli." Meade hovořila téměř nesouvisle; Lowell hovořil zcela nesouvisle. Po večeři zavedla Hazel s dvojčaty Meade a malého k lodi, aby se na ni podívali; doktorka Stoneová - která nedala najevo rozrušení ani během Velkého meteorického deště - zůstala s manželem doma. Ten trávil čas sestavováním seznamu věcí, jimž musí být věnována pozornost, ať už ve městě, nebo na samotné lodi, předtím, než odletí. Skončil tím, že sestavil následující přehled:

JÁ - KAPITÁN

CASTOR - PRVNÍ DŮSTOJNÍK & PILOT

MEADE - DRUHÝ DŮSTOJNÍK & POMOCNÝ KUCHAR

HAZEL - HLAVNÍ INŽENÝR

POLLUX - POMOCNÝ INŽENÝR & PODPŮRNÝ PILOT

EDITH — PALUBNÍ LÉKAŘ & KUCHAR

CVALÍK - "LODNÍ DŮSTOJNÍK"

Chvilí na přehled koukal, načež si pro sebe tiše řekl: "Něco mi říká, že tohle nebude fungovat."

Kapitola IV

Aspekty domácího inženýrství

Pan Stone svůj návrh lodního uspořádání zbytku rodiny neukázal; sice věděl, že dvojčata pojedou také, ale nechtěl to přiznat veřejně. Po dobu, kdy chlapci dělali na lodi generálku a připravovali ji k letu do vesmíru, nebylo toto téma zmíněno.

Většinu práce prováděla dvojčata s Hazel, která na ně dozírala, a s otcem, který se s ní čas od času hádal ohledně jejích konstrukčních řešení. Když se to stalo, dvojčata obvykle pokračovala v práci a provedla to tak, jak si myslela, že by to mělo být. Ani jedno z nich příliš nedůvěřovalo schopnostem a znalostem dospělých; společně s obrovským přirozeným nadáním pro mechaniku a všeobecnou skvělostí se u nich projevovala domýšlivá, přihlouplá ješitnost, díky níž si myslela, že vědí mnohem více, než tomu bylo ve skutečnosti.

Tento anarchistický a rozkolísaný stav vyvrcholil během generálky pomocného řadiče vstřikování. Pan Stone přikázal, s Hazeliným souhlasem, že všechny díly, které lze demontovat, budou demontovány, vnitřní plochy prohlédnuty, tolerance prověřeny a těsnění nahrazena novými. U tohoto modelu byl pomocný řadič poměrně málo zatěžován; těsnění bylo z laminátu z křemíkaté silice a ne z běžného tvářeného kovu.

V Luna City nebyla náhradní těsnění k dostání, takže se musela objednat ze Země; tohle pan Stone udělal. Stará těsnění však vypadala, že jsou ve výborném stavu, jak podotkl Pollux, když řadič otevřeli. "Hazel, proč je nedáme zpátky? Vypadají jako úplně nová."

Babička jedno z těsnění vzala, prohlédla si ho, vyzkoušela ohebnost a podala ho zpět. "Je jasné, že má před sebou ještě dlouhou životnost. Nechtě ho jako náhradní."

Castor řekl: "Tohle Pol nechtěl říct. Nová těsnění se musí převézt z Říma do Pikes Peak a pak dopravit sem nahoru. Mohlo by to trvat tři dny nebo i týden. A dokud tenhle zmatek nedáme do pořádku, nemůžeme dělat nic dalšího."

"Můžete pracovat v rozvodně. Váš otec chce, aby bylo vyměněno všechno, co se opotřebovává."

"Zbytečná práce! Táta se až moc řídí návodem; sama jsi to říkala."

Hazel pohlédla na svého vnuka, ve skafandru vypadajícího obrovsky. "Poslyš, zakrslíku, tvůj otec je tiptop inženýr. Mně je dovoleno kritizovat ho; tobě ne."

Pollux do toho spěšně vstoupil: "Počkej, Hazel, osobní záležitosti sem netahejme. Chci znát tvůj nezájatý profesionální názor: jsou ta těsnění v takovém stavu, abychom je mohli nasadit zpátky, nebo nejsou? Ruku na srdce a všechno zlé pryč."

"No... Jářku, jsou použitelná. Můžeš povědět otcí, že jsem tohle řekla. Už by tady měl každou chvíli být; čekám, že bude souhlasit." Narovнала se. "Musím jít."

Pan Stone se však proti očekávání nedostavil. Dvojčata se poflakovala kolem a udělala malé přípravné práce na předeříváči. Nakonec Pollux řekl: "Kolik je hodin?"

"Čtyři pryč."

"Dneska odpoledne už se táta neukáže. Hele, ta těsnění jsou v pořádku a dvě ku pěti, že stejně nikdy nepozná rozdíl."

"No, kdyby je viděl, odsouhlasil by je."

"Podej mi ten francouzák."

Když se znovu objevila Hazel, měli už řadič složený zpátky a odkrytý předeříváč. Na vstřikovací řadič se nezeptala, ale s baterkou a zrcátkem si lehla na břicho a prohlížela si vnitřek předeříváče. Její křehké tělo, přestože bylo díky slabé měsíční gravitaci stejně čilé jako zamlada, sice nestačilo na dřinu s hasákem, ale oči měla bystřejší - a mnohem zkušenější - než dvojčata. Zakrátko se vysoukala ven.

"Vypadá dobře," prohlásila. "Zítra ho poskládáme dohromady. Pojd'me se podívat, co dnes kuchařka připálila k večeři."

Pomohla jim odpojit kyslíkové hadice od zásobníku na lodi a napojit je zpět k jejich agregátům na zádech, načež se všichni tři vydali od lodi nazpátek do Luna City.

Večeři ovládla debata ohledně dalšího pokračování Příběhů z hvězdných poutí. Stále ještě je psala Hazel, avšak celá rodina, s výjimkou doktorky Stoneové, mermomocí trvala na svých představách toho, jaké formy mrzačení a násilí by si měly postavy dopřát v dalších dílech. Až s první dýmkou po večeři se pan Stone začal vyptávat na to, jaké udělali během dne pokroky.

Castor vysvětlil, že se chystají zavřít předehrávač. Pan Stone přikývl. "Postupujete pořádně kupředu - dobře! Ale počkat; budete to muset znovu strhnout, abyste mohli dát... Nebo už snad ta těsnění na loď došla? Nevěděl jsem že ano."

"Jaká těsnění?" řekl nevinně Pollux. Hazel na něj rychle pohlédla, ale neřekla nic.

"Ta do pomocného řadiče vstřikování, pochopitelně."

"Jo, tahle!" Pollux pokrčil rameny. "Byla v pořádku, absolutně perfektní na devět desetinných míst - tak jsme je namontovali zpátky."

"Ale, opravdu? To je zajímavé. Zítřka je můžete zase vymontovat, a až tam budete dávat nová, budu stát nad vámi."

Castor převzal štafetu. "Ale, tati, Hazel řekla, že jsou v pořádku."

Roger Stone se na matku podíval. "Hazel?"

Váhala. Věděla, že dvojčatům neřekla dostatečně důrazně, aby otcovy inženýrské instrukce dodržovala do posledního písmenka; na druhou stranu je upozornila, aby si to od něj nechala schválit. Nebo snad ne? "Těsnění byla v pořádku, Rogere. Bez jakéhokoliv poškození."

Zamyšleně na ni pohlédl. "Takže sis myslela, že můžeš změnit mé instrukce? Hazel, chceš snad, abychom tě nechali doma?"

Všimla si zlověstně příjemného tónu jeho hlasu, takže rozhněvanou odpověď spolkla. "Ne," řekla jen.

"Ne' co?"

"Ne, kapitáne."

"Kapitán asi ještě ne, ale je to rámcově v tomto duchu." Otočil se ke svým synům. "Přemýšlím, jestli vy dva hejsci chápete povahu téhle situace."

Castor se kousl do rtu. Pollux se na své dvojce podíval, nato pohlédl zpět na otce. "Tati, to ty nechápeš povahu situace. Děláš dusno kvůli ničemu. Pokud tě to uklidní, zase ho otevřeme - ale pak jenom uvidíš, že jsme měli pravdu. Kdybys ta těsnění býval viděl, nechal bys je projít."

"Pravděpodobně. Téměř určitě. Avšak kapitánovy rozkazy o tom, jak si přeje nechat připravit loď k letu do vesmíru, nepodléhají změnám mechaniků z loděnic, což je momentálně postavení vás dvou. Rozumíme si?"

"O.K., tak jsme měli počkat. Zítřka to otevřeme, ty uvidíš, že jsme měli pravdu, a my to zase zavřeme."

"Chyba. Zítřka půjdete, otevřete to a stará těsnění mi přinesete. Pak oba zůstanete doma do doby, než dojdou nová těsnění. Tenhle čas můžete strávit rozjímáním nad prohlášením, že rozkazy jsou tu od toho, aby se plnily."

Castor řekl: "Ale no tak, tati! Tímhle nás zdržíš o celé dny."

Pollux dodal: "A to nemluvím o hodinách naší práce, které přijdou vniveč."

Castor: "Nemůžeš čekat, že dáme loď do pořádku, když nám budeš svazovat ruce!"

Pollux: "A nezapomínej těch peněz, co ti šetříme."

Castor: "Správně! Nestojí tě to ani zlámanou grešli!"

Pollux: "A přesto na nás vyrukujes s hraním si na kapitána ctícího předpisy'."

Castor: "Zastrašování! To je ono!"

"Zmlkňte!" Aniž by čekal, až tak učiní, postavil se a oba je chytil za límec. Díky šestinové lunární gravitaci je mohl před sebou držet na délku paže; zvedl je vysoko z podlahy a doširoka od sebe. Bezmocně se kroutili a nebyli schopní na nic dosáhnout.

"Poslouchejte mě," přikázal. "Až doted' jsem nebyl ještě úplně rozhodnutý, jestli mám vás dva divochy nechat, abyste jeli s námi nebo ne. Ale teď' už rozhodnutý jsem."

Ze strany dvojice následovalo krátké ticho, načež Pollux truchlivě řekl: "Tím chceš říct, že nepoletíme?"

"Tím chci říct, že poletíte. Potřebujete ochutnat striktní lodní disciplínu o moc víc než školu; dnešní školy nejsou pro takové, jako jste vy, dostatečně tvrdé. Mám v úmyslu velet spořádané lodi - okamžitá a radostná poslušnost na slovo! Jinak na vás uvalím nejvyšší tresty. Rozuměli jste mi? Castore?"

"Hm, ano, pane."

"Polluxi?"

"Rozkaz, pane!"

"Takže si to hleďte pamatovat. Zkuste si na mne podobnou slovní smršť, až budeme v kosmu, a nacpu

vás jednoho druhému do chřtánu." Ostře jim o sebe praštil hlavami a odhodil je.

Druhý den se dvojčata, když se vracela se starými těsněními, zastavila na několik minut v městské knihovně. Čtyři dny, kdy musela čekat, strávila biflováním vesmírného práva. Zjistila, že je to dost fádní čtení, zejména část, v níž se pravilo, že velící důstojník v kosmu jedná nezávisle a může a musí uplatňovat svou autoritu proti komukoliv, kdo by se ji pokoušel uzurpovat nebo zpochybňovat. Některé z citovaných případů byly velmi ošklivé. Dočetla se o kapitánovi fregaty, který ze své pozice hlavního smírčího soudce nechal vzbouřence vystrčit ven vzduchovým uzávěrem, kde mu ve vzduchoprázdnu praskly plíce a udusil se vlastní krví.

Pollux se zašklebil. "Dědulo," zeptal se, "jak by se ti líbilo nechat se vyhodit do kosmu?"

"Nemělo by to budoucnost. Vakuum je strašně řídká věc. Nízký obsah vitamínů."

"Asi bychom si měli dávat pozor, abychom tátě nenaštvali. Ta kapitánská póza mu stoupla do hlavy."

"To není póza. Jakmile zvedneme loď ze země, má na to stejné právo jako církev na neděli."

"Ale táta nás do kosmu nevyhodí, ať už provedeme cokoliv."

"Na to nespolehej. Táta, když zapomene na to, že je milujícím otcem, umí být pořádně tvrdý hombre."

"Juniore, moc se znepokojuješ."

"No a? Až ucítíš pokles tlaku, vzpomeň si na má slova."

Všichni se záhy shodli, že loď nemůže zůstat Cherubem. Ohledně toho, jaké by mělo být nové jméno, však neexistovala žádná shoda. Po několika hlasitých výměnách názorů doktorka Stoneová, která žádné zvláštní požadavky neměla, navrhla, aby na jídelní stůl postavili krabici, do níž by mohla být vkládána navrhovaná jména, aniž by se někdo hádal. Týden se v ní hromadily proužky papíru; pak byla krabice otevřena.

Doktorka Stoneová návrhy sepsala:

NEOHROŽENÝ
ŠPRŤOUCHLE
HMS INKOGNITO
KRAKSNA
HVĚZDNÝ KOČÁR
ČERTOVY SÁNĚ
VPŘED
IKARUS
SUSAN B. ANTHONY
ŽELEZNÝ VÉVODA
JITŘENKA
HERKA
HNIDOPICH
VIKING

"Člověk by myslel," reptal Roger. "že někdo prokáže alespoň trochu originality, když jsou u stolu všechny ty velké mozky, jak o sobě prohlašují. Téměř všechna jména ze seznamu lze nalézt ve Velkém registru - polovina z těch lodí má stále ještě oprávnění. Doporučuji, abychom všechna ta zastaralá, obnošená, už dříve použitá jména vyškrtali a zvážili jen ta neotřelá."

Hazel na něj podezíravě pohlédla. "Která potom zbývají?"

"Nu..."

"Ty už sis je stačil projít, že? Hned se mi zdálo, že jsem před snídaní zahlédla, jak do těch papírků nakukuješ."

"Matko, tvé tvrzení je nepodstatné, irrelevantní a hanebné."

"Ale je pravdivé. O.K. Pojdme hlasovat. Nebo snad někdo chce pronést volební řeč?"

Doktorka Stoneová poklepala o stůl náprstkem. "Budeme hlasovat. Já mám ještě dneska večer setkání lékařské asociace." Jakožto předsedající ustanovila, že všechna jména, která v prvním kole obdrží méně než dva hlasy, budou vyloučena. Meade hlasy sbírala, sedm jmen obdrželo každé po jednom, žádné nezískalo dva.

Roger Stone odsunul svou židli. "Čekat od této rodiny dohodu je příliš. Jdu do postele. Zítra ráno ji zaregistruji jako RS Slepá ulička."

"Taťko, to bys neudělal!" zaprotestovala Meade.

"No tak sleduj. RS Žíněná košile by byla lepší. Nebo RS Blázinec."

"To není špatné," souhlasila Hazel. "Bylo by nám to podobné. Vždycky něco neortodoxního."

"Já bych, pro jednu," odsekl jí syn, "trochu té jednotvárnosti snesl."

"Nesmysl! Vždyť my jsme z potíží živi. Chceš snad obrůst mechem?"

"Babičko Hazel, co je to ‚mech‘?" otázal se Lowell.

"Co? To je... no, něco, co se na valících kamenech* nenasbírá."

-
*) v angličtině "rolling stones", nezaměňovat se slavnou skupinou; i když vlastně, proč ne?
-

Roger luskl prsty. "Hazel, právě jsi pojmenovala loď."

"Jo? A co to bylo?"

"Rolling Stones. Ne, Rolling Stone."

Doktorka Stoneová zvedla pohled. "Mně se to líbí, Rogere."

"Meade?"

"Zní to dobře, taťko."

"Hazel?"

"Máš jeden ze svých jasnějších dnů, synu."

"Bez obsažené urážky to беру jako ‚ano‘."

"Mně se to nelíbí," namítl Pollux. "Já a Castor máme v úmyslu nasbírat poměrně dost mechu."

"Je to čtyři ku třem, i kdyby se vám podařilo přesvědčit Cvalíka, aby šel s vámi a stal se vašim spolupachatelem. Přehlasováno. Je to Rolling Stone."

Navzdory svým obřím velikostem a strašlivé síle jsou kosmické lodi překvapivě jednoduchými stroji. Každá technologie prochází třemi stádii: prvním je hrubě prostý a zcela nevyhovující přístroj; druhé stádium, obludně komplikovaná soustava přístrojů navržených tak, aby překonala nedostatky původního přístroje a tak prostřednictvím extrémně komplexního kompromisu docílila určitého uspokojivého výkonu; třetím stádiem je z toho vyplývající konečná řádná konstrukce.

V přepravě zastupují první stádium technologie volský potah a pramice.

Druhé stádium by mohlo být reprezentováno automobily z poloviny dvacátého století těsně předtím, než začalo meziplanetární cestování. Tyto neuvěřitelné muzejní kousky byly na svou dobu rychlé, úhledné a silné, ale pod skořápkou shromažďovaly absurdní sbírku mechanických šaškovin. Primární pohon tohoto korábu silnic se člověku vešel do klína; zbytek bláznivého seskupení sestával z dodatečných nápadů, které měly napravit nenapravitelné, opravit původní základní konstrukční chybu - protože automobily a dokonce i prvotní letadla byly "poháněny" (lze-li to tak nazvat) "pístovými motory."

Pístový motor byl kolekcí miniaturních tepelných strojů využívajících (v základním způsobem neúčinném cyklu) malé procento exotermické chemické reakce, která byla započínána a ukončována ve zlomcích sekundy. Většina tepla byla záměrně odkládána do "vodního pláště" nebo "chladicího systému," načež byla výměníkem tepla vyplývána do atmosféry.

Ta trocha, která zbyla, způsobila, že kovové bloky zběsile bušily sem a tam (odtud název "pístový") a takto skrze propojení otáčela dokola hřídeli a setrvačnickem. Setrvačník (věřte nevěřte) neměl žádnou gyroskopickou funkci; v marné snaze zakrýt hřích pístového pohonu se používal k uchování kinetické energie. Hřídel vytrvale otáčela koly a takto poháněla onu hromadu šrotu krajinou.

Primární pohon se používal jen k akceleraci a k překonání "tření", pozdější koncept pro mnohem širší technické využití. Ke zpomalení, zastavení nebo otočení potřeboval hrdinný lidský operátor vlastní sílu svalů riskantně násobenou sérií páček.

Vzdor názvu "automobil" neměla tato vozidla žádné automatické ovládací obvody; ovládání bylo prováděno tak, že sekundu za sekundou, po celé nekonečné hodiny, lidská bytost koukala ven malou tabulkou špinavého křemičitého skla a bez pomoci a často s katastrofálními následky posuzovala pohyb svůj a ostatních objektů. V naprosté většině případů neměl operátor ponětí o množství kinetické energie přechovávané v jím řízené střele a nedokázal ani napsat základní rovnici. Newtonovy pohybové zákony pro něj byly stejně záhadným mystériem, jakým byl i smysl vesmíru.

Přesto se po domácí planetě hemžily milióny těchto mechanických žertů, o vlásek se navzájem vyhýbaly a někdy se nevyhnuly. Ani jeden z nich nikdy správně nefungoval; to ani nebylo vzhledem k jejich přirozenosti možné; a neustále byly mimo provoz. Jejich operátoři byli obvykle bláznivě šťastní, pokud vůbec fungovaly. Pokud ne, což se stávalo každých několik stovek mil (stovek, ne stovek tisíc), najali si příslušníka sociální třídy tajemných specialistů, aby udělal neadekvátní a vždy nákladné dočasné opravy.

Přes své bláznivé nedostatky byly tyto "automobily" nejcharakterističtější formou bohatství a nejvíce opěčovávaným majetkem tehdejší doby. Celé tři generace byly jejich otroky.

Rolling Stone byla třetím stádiem technologie. Účinnost její elektrárny byla téměř 100% a naštěstí pro gyroskopy neobsahovala téměř žádné pohyblivé části - v elektrárně nebyly vůbec žádné hnací součástky; raketový motor je tím nejjednodušším ze všech myslitelných tepelných motorů. Castor s Polluxem by sice mohli být poněkud zmateni legendárním automobilem Ford, Model-T, ale Rolling Stone nebyla ani zdaleka tak složitá, byla jen značně větší. Mnohá zařízení, se kterými museli manipulovat, byla velmi masivní, ale šestinová měsíční gravitace byla obrovskou výhodou; jen výjimečně byli nuceni uchýlit se k manipulačním strojům.

To, že při provádění mechanických prací na sobě museli mít skafandr, byl sice handicap, oni si jej ovšem neuvědomovali. Skafandry, co si pamatovali, oblékali, kdykoliv byli venku z přetlakového podzemního města; pracovali v nich a nosili je, aniž by o nich přemýšleli, stejně jako jejich dědové nosili pracovní kombinézy. Celou generálku provedli bez toho, že by loď natlakovali, protože bylo nesmyslné neustále otáčet vzduchovým uzávěrem a oblékat se a svlékat, kdykoliv potřebovali něco vně lodi.

Městský zástupce společnosti IBM nainstaloval nový balistický počítač, který i spustil, ale jakmile odešel, chlapci ho rozebrali a pečlivě si ho překontrolovali, protože měli vůči atestu udělenému zaměstnancem výrobce nejasné podezření. Balistický počítač kosmické lodi musí být v pořádku; bez jeho dokonalého fungování je loď bláznivým robotem, který s jistotou havaruje a zabije své pasažéry. Nový počítač byl ze standardní kolekce "řeknu ti to natřikrát," trojitý mozek, jehož každá jednotlivá třetina byla sama o sobě schopná vyřešit celý problém; pokud by jedno z trojčat zklamalo, zbylé dvě části by ho přehlasovaly a znemožnily mu činnost, čímž by umožnily alespoň jedno perfektní přistání a poskytly šanci na opravu výpadku.

Dvojčata se osobně ujistila, že je několikanásobný mozek přičetný ve všech třech lalocích, načež otec a babička k jejich znechucení všechno, co udělala, prověřili.

Poslední odlitek byl zrentgenován, poslední metalurgická zpráva z laboratoří na kosmodromu obdržena, poslední část potrubí znovu nasazena a tlak přezkoušen; bylo načase přesunout Rolling Stone z bazaru Dana Ekiziana do přístavu, kde technik z Komise pro atomovou energii - velké zvíře s titulem PhDr. - nainstaluje a zapečetí radioaktivní brikety rozpalující lodní "kotel". Na kosmodromu také nabere zásoby a reaktivní hmotu, stabilizovaný jednoatomový vodík; Rolling Stone by v nouzi snědla cokoliv, ale nejlepší výkony podávala na "atomární háčko."

Noc předtím, než měla být loď zavlečena na kosmodrom, se dvojčata jala otce obtěžovat s věcí, která

byla jejich srdcím drahá, s penězi. Castor zvolil nepřímý přístup. "Víš, tati, chceme si s tebou vážně promluvit."

"Tak? Počkejte, než zavolám svému právníkovi."

"Ale, tati! Hele, jenom chceme vědět, jestli už ses rozhodl, kam pojedeme?"

"Jakže? Co se staráte? Už jsem vám přeci slíbil, že to bude nějaké pro vás nové místo. Během tohoto výletu nepojedeme ani na Zemi, ani na Venuši."

"Ano, ale kam?"

"Mohl bych prostě zavřít oči, dotykem na počítači nastavit sondáž a čekat, co se stane. Až se přiblíží k nějakému kusu skály, většímu než je loď, seskočíme a koukneme se. Takhle se dá užívat si cestování."

Pollux řekl: "Ale tati, nemůžeš loď naložit, když nevíš, kam poletí."

Castor do něj zabodl pohled; Roger Stone se na něj upřeně zadíval. "Ach," řekl pomalu, "začínám chápat. Ale s tím si nedělej starosti. Je mou povinností kapitána dohlédnout, abychom dříve, než odletíme, měli na palubě vše, co budeme potřebovat."

Doktorka Stoneová tiše řekla: "Nedráždí je, Rogere."

"Já je nedráždím."

"Daří se ti dráždit mě, tat'ko," řekla náhle Meade. "Pojďme to vyřešit. Já hlasuji pro Mars."

"To není volitelná záležitost."

Hazel řekla: "Čerta starého není!"

"Zmlkni, matko. Bývaly doby, kdy, když promluvil nejstarší mužský člen rodiny, všichni udělali, co..."

"Rogere, jestli si myslíš, že se překulím na záda a budu hrát mrtvého brouka..."

"Řekl jsem zmlkni. Všichni v této rodině si asi myslí, že je legrační tatínka obcházet. Meade na mne používá sladké řeči. Dvočata slovní kanonády. Cvalík ječí tak dlouho, až dostane to, co chce. Hazel na mne pouští hrůzu a vytahuje to, že je starší." Podíval se na svou ženu. "Ty taky, Edith. Ustupuješ, dokud není po tvém."

"Ano, drahý."

"Vidíš, co myslím? Všichni máte za to, že je táta nafrněnec. Ale já nejsem. Bývám natvrdlý, mám povolnou náturu a pravděpodobně nejnižší IQ v rodině, ale tohle mejdlo bude jízdou podle mého gusta."

"Co je to ,mejdlo'?" chtěl vědět Lowell.

"Umlč si to dítě, Edith."

"Ano, drahý."

"Jedu na piknik, na wanderjahr. Každý, kdo se chce přidat, je vítán. Ale odmítám se odchýlit o více než milión mil od trajektorie, která mi bude vyhovovat. Tuto loď jsem koupil za peníze vydělané vzdor spojené opozici celé své rodiny; nedotkl jsem se ani jediného kreditu z peněz, které svěřenecky uchovávám pro naše dva mladé loupeživé barony - a nehodlám jim dovolit, aby vedli tohle představení."

Doktorka Stoneová tiše řekla: "Vždyť se jen zeptali, kam poletíme. Také bych to ráda věděla."

"Jen se zeptali. Ale proč? Castore, že to chceš vědět proto, abys mohl sestavit náklad?"

"No, ano. Je na tom něco špatného? Když nevíme, na jaký trh se vrháme, nemůžeme zjistit, jaké zboží vzít."

"To je do značné míry pravda. Ale nevybavuji si, že bych jakékoliv podobné komerční hrátky autorizoval. Rolling Stone je rodinná jachta."

Pollux do toho vstoupil. "Pro rány boží, tati! Vzhledem ke všemu tomu nevyužitému skladovacímu prostoru by si člověk mýsl..."

"Prázdné místo nám umožní větší letový dosah."

"Ale..."

"Uklidněte se. Tento bod je prozatím odložen ad acta. Co máte v úmyslu udělat se svým vzděláním, vy dva?"

Castor řekl: "Já myslel, že je to vyřešené. Říkal jsi, že můžeme letět s vámi."

"Tahle část vyřešená je. Ale vracet se budeme až za rok nebo za dva. Jste připraveni jít pak do školy na Zemi — a zůstat tam - dokud neabsolvujete?"

Dvočata se na sebe podívala; ani jedno z nich nic neřeklo. Do hovoru za zapletla Hazel. "Přestaň být tak odporně ortodoxní, Rogere. Já si jejich vzdělání vezmu na starost. Dostanou ode mne nezkreslené

informace. Než jsem zmoudřela a začala se učit sama, mě to, co jsem se ve škole učila já, skoro zničilo."

Roger Stone se na matku ponuře podíval. "Vyučovala bys je, v pořádku. Ale ne, díky, dávám přednost něčemu normálnějšímu."

"Normálnější! Rogere, tohle slovo je nesmyslné."

"Možná že tady v okolí je. Ale rád bych, aby dvojčata vyrostla tak normálně, jak to jen bude možné."

"Rogere, setkal ses někdy s nějakými normálními lidmi? Já ne. Ten takzvaně normální člověk je jen fantazijním výplodem; každý příslušník lidské rasy, od jeskynního muže Hu-hu až ke konečnému vyvrcholení civilizace, jmenovitě mne, je stejně excentrický jako mývalí mládě - když ho zastihneš v nedbalkách."

"Ohledně té pasáže o tvé osobě se přít nebudu."

"Platí to pro všechny. Jestliže se budeš snažit udělat z dvojčat normální lidi, prostě je zarazíš v rozvoji."

Roger Stone vstal. "To stačí. Castore, Polluxi, pojd'te se mnou. Všichni nás omluvte."

"Ano, drahý."

"Bábovko," řekla Hazel. "To jsem se jen zahřívala před ostrou střelbou."

Odvedl je do pracovny a zavřel dveře. "Posad'te se."

Dvojčata tak učinila. "Teď to můžeme urovnat v klidu. Chlapci, s vaším vzděláním to myslím zcela vážně. Se svými životy si můžete dělat, co budete chtít - můžete se stát piráty nebo se nechat zvolit do Nejvyšší rady. Ale já nedovolím, aby z vás vyrostli ignoranti."

Castor odpověděl: "Jasně, tati, ale my studujeme. Studujeme pořád. Sám jsi říkal, že jsme mnohem lepší inženýři než polovina těch mladých nafoukanců, kteří sem přicházejí ze Země."

"Zaručeně. Ale to nestačí. Jistě, většinu věcí se můžete naučit sami, ale já chci, abyste získali metodické, vědecké, opravdu důkladné základy matematiky."

"Co? Ach, ovšem, diferenciály jsou nad naše síly!"

Pollux dodal: "Hudsonův manuál známe nazpaměť. Trojitě integrály dokážeme vypočítat z hlavy rychleji než Hazel. Pokud existuje nějaká věc, kterou známe, pak je to matematika."

Roger Stone smutně potřásl hlavou. "Umíte sice počítat na prstech, ale nedokážete zdůvodňovat. Pravděpodobně si myslíte, že interval mezi nulou a jednou je stejný, jako interval mezi devadesáti devíti a stem."

"A není?"

"A je? A pokud ano, můžete to dokázat?" Otec přešel ke karuseli u stěny, vytáhl z něj jednu knižní cívkou a zasunul ji do čtecího projektoru. Po otáčení voličem zastavil na stránce, která se zobrazila na obrazovce ve zdi. Byla to zhuštěná tabulka člověkem doposud vymyšlených matematických oborů. "Pojd'me si tuhle stránku projít."

Dvojčata na ni mžourala. V levém horním rohu tabulky kluci zahlédli jména oborů, které studovali; zbytek uskupení byl neznámým územím; ve většině případů ani nepoznávali jednotlivé názvy. V běžných inženýrských početních formách byli zběhlí; a to není vychloubání. Znali dostatek vektorových analýz k tomu, aby si bez pomoci poradili s elektroinženýrstvím a elektronikou; klasickou geometrií a trigonometrií znali dost dobře na to, aby mohli astrogovat kosmickou loď, a také si osvojili dostatek neeuklidovské geometrie, tenzorových počtů, statistické mechaniky a kvantové teorie, aby se vypořádali s atomovou elektrárnou.

Nikdy je však ani nenapadlo, že do nesmírného a nádherného předmětu matematiky ještě vlastně vůbec nepronikli.

"Tati," zeptal se Pollux slabým hláskem, "co je to ,hyperideální"?"

"Je načase, abys to zjistil."

Castor na otce rychle pohlédl. "Kolik z těchhle věcí jsi ty studoval, tati?"

"Ne dost. Ani zdaleka ne dost. Ale mí synové by měli vědět víc než já."

Došlo ke shodě, že se dvojčata budou intenzivně věnovat matematice po celou dobu, co bude rodina v kosmu, a to nejen pod občasným dozorem otce a babičky, ale formálně a systematicky také prostřednictvím korespondenčních kurzů ICS, které se objednají ze Země. Vezmou s sebou dostatečné množství cívek, aby je to zaneprázdnilo alespoň na rok, a dokončené lekce budou posílat ze kteréhokoli přístavu, kolem něhož budou mít cestu. Pan Stone byl spokojený, protože si byl z celého srdce jistý, že

člověk zběhlý v matematických finesách se dokáže naučit cokoliv, co potřebuje znát, a to i bez učitele.

"Teď, chlapci, ohledně té záležitosti s nákladem..."

Dvojčata čekala; pokračoval: "Ty věci pro vás odvezu..."

"Jéje, tati, to je senza!"

"...za cenu nákladů."

Dvojčata se náhle zatvářila podezíravě. "Jak vypočteš ,náklady'?" zeptal se Castor.

"Vypočítáte je vy a já to zkontroluji. Nepokoušejte se mě obalamutit, jinak vám připočtu pokutu.

Pokud chcete být obchodníky, nesmíte si plést podnikání s krádeží."

"Jasně, pane. Ehm... ale nemůžeme si nic objednat, když nevíme, kam máme namířeno."

"Pravda. Nuže, jak vám bude vyhovovat Mars jakožto první zastávka?"

"Mars?" Oba chlapci se zahleděli do dále; jejich rty se bezhlesně pohybovaly.

"Takže? Přestaňte si přepočítávat zisky; ještě tam nejsme."

"Mars? Mars je prima, tati."

"Dobře tedy. Ještě jedna věc: jestliže se nebudete držet učení, nedovolím vám prodat ani ň."

"Jistě, my se budeme učit!" Dvojčata odešla, dokud vyhrávala. Roger Stone se s laskavým úsměvem na tváři podíval na zavřené dveře. Zřídka dovolil, aby u něj tento výraz spatřili. Fajn kluci! Díky bohu, že se nemusel otravovat s dvojicí poslušných, dobře vychovaných blbečků!

Jakmile se dvojčata dostala do svého pokoje, přinesl Castor hlavní katalog Čtyřplanetární exportní.

Pollux řekl: "Casi?"

"Neruš."

"Všiml sis někdy, že se táta vždycky nechá tlačit tak dlouho, dokud není po jeho?"

"Jasně. Podej mi to logaritmické pravítko."

Kapitola V

Bicykly a odlet

Na kosmodrom přesunula Rolling Stone přistavní manipulační a vyhledávací četa - přes protesty dvojčat, která chtěla pronajmout tahač s návěsem a udělat to sama. Nabídla se, že to provedou za poloviční cenu, jež by pak byla odečtena z dopravného za zboží, které měla v úmyslu zobchodovat na Marsu.

"Pojistka?" otázal se otec.

"Ne tak úplně," odpověděl Pol.

"Riziko bychom nesli sami," dodal Castor. "Koneckonců máme finanční jištění, které by to pokrylo."

Ale k něčemu takovému se Roger Stone přemluvit nenechal; dával přednost tomu, a ne nerozumně, aby tak choulostivou operaci provedli celní profesionálové. Kosmická loď na zemi je stejně bezmocná a nemotorná jako velryba na souši. Nejistá rovnováha lodi sedící na ocasních ploutvích s přídí namířenou k obloze a s vypnutými gyroskopy je udržována pomocí bočních stojanů, které se rozbíhají šikmo do tří směrů. Její vyvlečení do jiné polohy vyžaduje, aby tyto stojany byly zcela vytaženy ze země, kdy se loď může každou chvíli překotit a je bezbranná vůči sebemenšímu otřesu. Takto musela být Rolling Stone přemístěna průsmekem mezi kopci na kosmodrom vzdálený deset mil. Nejprve byla na stojanech vyzdvížena tak, aby měla ploutve dvě stopy nad povrchem, načež pod ni zacouval veliký návěs; k němu byla připevněna úchyty. Dolní manipulant řídil tahač; horní manipulant pak zaujal místo v rozvodně. Tam, s očima upřenýma na libelu a s helmou propojenou telefonní linkou s kolegou, opatrně pohyboval pákou ručního řízení, díky čemuž držel loď vzpřímeně. Pod každou z lodních ploutví se nacházela nádoba s kapalnou rtuť; nakloněním páky mohl horní manipulant přesunout tlak do kterékoliv z nich, čímž vyrovnával všechny drobné nerovnosti na cestě.

Dvojčata šla za horním manipulantem až na jeho stanoviště. "Vypadá to jednoduše," poznamenal Pol, zatímco manipulant testoval všechna zařízení, přičemž stojany byly stále ještě zapuštěny.

"Je to jednoduché," souhlasil manipulát. "Za předpokladu, že tu holku odhadnete a uděláte opak toho, co udělá ona - jen to musíte udělat jako první. Teď vypadněte; jsme připraveni začít."

"Koukněte, pane," řekl Castor, "chceme se to naučit. Ani se nehňeme a budeme potichu."

"Ani kdybyste byli svázaní — škubnete obočím a odhodíte mě o půl stupně."

"No tak, pro rány boží!" stěžoval si Pollux. "Čí si myslíte, že ta loď je?"

"Pro tuhle chvíli moje," odvětil muž bez jakéhokoliv náznaku zahořklosti. "Takže, slezete dolů sami, nebo vás mám z toho žebříku zkopat?"

Dvojčata neochotně ale rychle slezla dolů a odklidila se z cesty. Rolling Stone, postavená pro meteorické rychlosti v nekonečném vesmíru, odspěchala ke kosmodromu pomalostí dvou mil v hodině. Než se tam dostala, trvalo to skoro celý greenwichský den. Při přejezdu nastala krušná chvíle, když ji rozhoupalo lunotřesení, ale horní manipulátor nechával stojany dole tak dlouho, dokud to umožňoval terén. Jednou nadskočila na stojanu číslo dvě, ale manipulátor ji zachytil a ona zase postupovala monumentálně dál.

Když tohle Pollux viděl, přiznal se Castorovi, že je rád, že tu zakázku nedostali oni dva. Začínal si uvědomovat, že se jedná o stejně tajuplné umění, jakým je třeba foukání skla nebo osekávání pazourkových hrotů na oštěpy. Vzpomněl si na příběhy z Velkého třasu v jednatřicátém, kdy se na bok převalilo devět lodí.

S výjimkou drobných otřesů, kterými díky obrovskému slapovému napětí od své osmkrát těžší sestřenice Terry Luna procházela neustále, už žádné záchvěvy nezaznamenali. Nakonec se Rolling Stone usadila na ploše ve východní části Leyportu, s tryskami, zasazenými v blatnících, mířícími k zemi. Palivové články, voda a potraviny a bude připravena na cestu — kamkoliv.

Imaginární průměrný člověk spotřebuje denně tři a půl libry jídla, čtyři libry vody (k pití, ne na mytí), a třicet čtyři liber vzduchu. Palivově nejekonomičtější orbitální cesta ze soustavy Země - Měsíc na Mars trvá třicet sedm týdnů. Takto by vyplynulo, že sedm valicích se Stoneů bude na výlet potřebovat nějakých pětasedmdesát tisíc liber konzumačních zásob, čili přibližně tunu týdně.

Pravda je naštěstí veselejší, jinak by se nikdy neodlepili od země. Vzduch a voda mohou být pomocí vhodné recyklace v kosmické lodi používány stále dokola, stejně jako se to děje na planetě. Nespočetné biliony tvorů dýchaly po nespočetné milióny let vzduch Terry a pily z jejích pramenů, přesto je vzduch Země stále čerstvý a řeky plné. Slunce odsává páry z mořských slání, a pak je v podobě sladkého deště nechá padnout na zem; rostliny rozrůstající se po chladných zelených kopcích a nádherných pozemských rovinách přijímají ve formě větrů kysličník uhličitý pocházející z dýchání zvířat a mění ho na uhlovodany, a nahrazují ho čerstvým kyslíkem.

Pomocí vhodné techniky může být dosaženo toho, aby se kosmická loď chovala stejným způsobem.

Voda se destiluje; díky nekonečnému vakuu okolo lodi je nízkoteplotní a nízkotlaká destilace levná a snadná. Voda není problémem - lépe řečeno, problémem není její nedostatek. Hlavní starostí je zbavení se přebytků, protože lidské tělo vytváří vodu jakožto jeden z vedlejších produktů svého metabolismu tím, že "spaluje" vodík obsažený v potravě. Kysličník uhličitý lze nahradit kyslíkem pomocí "zahradničení bez půdy" - hydroponie. Lodi překonávající krátké vzdálenosti, jako jsou třeba raketoplány Země - Měsíc, podobné vybavení nemají, stejně jako jízdní kolo nemá soukromé kajuty nebo lodní kuchyni, ale Rolling Stone, vzhledem k tomu, že byla plavidlem pro hluboký vesmír, byla k těmto věcem vybavena.

Namísto jednačtyřiceti a půl libry zásob na osobu a den si Rolling Stone vystačila se dvěma; jakožto bezpečnostní zálohu a pro přepych vezla libry tři, čili kolem osmi tun celkem, včetně osobních zavazadel. Po cestě si budou pěstovat vlastní zeleninu; většina vezených potravin bude sušená. Meade chtěla, aby vezli i vejce ve skořápkách, ale byla přehlasována jak fyzikálními zákony, tak svou matkou - sušená vejce váží o mnoho méně.

Zavazadla obsahovala směsici knih spolu se stovkami mnohem obvyklejších filmových cívek. Celá rodina, vyjma dvojčat, měla sklon být ohledně knih staromódní; měli rádi knihy v deskách, svazky, které si lze položit do klína. Filmové cívky nebyly to pravé ořechové.

Roger Stone trval na tom, že mu synové předloží seznam věcí, s nimiž chtějí na Marsu obchodovat. První jimi sestavený seznam jej přinutil zavolat si je k poradě.

"Castore, mohl bys mi laskavě tento navrhovaný lodní seznam vysvětlit?"

"Cože? Co je na něm k vysvětlování? Sepisoval ho Pol. Myslel jsem, že je to dostatečně jasné."

"Obávám se, že je to až příliš jasné. Nač všechno to měděné potrubí?"

"No, získali jsme ho jako šrot. Na Marsu je vždycky trh pro měď příznivý."

"Tím chceš říct, že už jste ho koupili?"

"Ale ne. Jen jsme složili malou zálohu, aby nám ho podrželi."

"Předpokládám, že to samé platí pro ventily a armatury."

"Ano, pane."

"To je dobře. Teď k dalším položkám - třtinový cukr, obilí, sušené brambory, šlechtěná rýže. Co s tím?"

Pollux odpověděl "Cas si myslel, že bychom měli nakoupit technické vybavení; já dával přednost potravinám. Takže jsme dospěli ke kompromisu."

"Proč jste vybrali právě tyto potraviny?"

"Nuže, všechno jsou to věci, které se pěstují v městských klimatizovaných tancích, takže jsou levné. Všimni si, že tam není nic, co se dováží ze Země."

"Všiml jsem si."

"Ale většina materiálu, který tady pěstujeme, obsahuje moc vysoké procento vody. Přece bys nechtěl na Mars převážet okurky, že ne?"

"Já nechci na Mars převážet nic; já jedu jen na výlet." Pan Stone odložil jeden nákladový seznam a vzal si další. "Podívejte se na tohle."

Pollux si ho ostražitě přečetl. "Co s tím?"

"Sám jsem býval dost dobrým mechanikem. Jenom by mě zajímalo, co by se dalo sestavit z toho 'technického vybavení', které chcete převážet. Představuji si, že bych z něj dokázal sestavit pořádný destilační přístroj. A z těch 'potravin', které chcete vzít s sebou, by člověk mohl vyrobit cokoli od vodky po obilný alkohol. Ale nepředpokládám, že byste si toho byla vy dvě nevinátka vědoma, co?"

Castor se na seznam podíval. "Fakt je to tak?"

"Hmm... Řekněte mi: měli jste v úmyslu tohle zboží prodat vládní importní agentuře nebo ho udat na volném trhu?"

"No, tati, však víš, že pokud neobchoduješ na volném trhu, nemůžeš moc vydělat."

"To jsem si myslel. Nečekali jste, že si všimnu, k čemu je to zboží dobré, a stejně tak jste nečekali, že by si toho mohli všimnout celníci na Marsu." Prohlédl si je. "Chlapci, mám v úmyslu vás udržet mimo vězení do doby, než budete plnoletí. Pak se budu snažit, abych vás mohl každý den navštěvovat." Hodil jim seznam zpátky. "Zkuste to znovu. A mějte na paměti, že odlétáme ve čtvrtek, a že je mi jedno, zda nějaký náklad povežeme, nebo ne."

Pollux řekl: "Proboha, tati! I Abraham Lincoln prodával whisky. To jsme se učili v dějepise. A Winston Churchill ji pil."

"A George Washington míval otroky," souhlasil otec. "Z čehož ani jedno nemá co dělat s vámi dvěma. Takže zmizte!"

Opustili pracovnu a procházeli obývacím pokojem; tam byla Hazel. Spiklenecky na ně zamrkala.

"Prošlo vám to?"

"Ne."

Natáhla ruku, dlaní vzhůru. "Zaplat'te mi. A příště se nesázejte, že dokážete tatíka přechytračit. On je to totiž můj kluk."

Cas s Polem se dohodli na bicyklech jakožto primárním exportním artiklu. Jak na Marsu, tak na Luně byl průzkum na bicyklech mnohem účinnější než průzkum pěší; na Měsíci už staromódní skalní čmuchalové, kteří neměli nic jiného než lyže a krátkonohé poníky umožňující prozkoumat jen oblast, v níž přistáli se skočbroukem, téměř vymizeli; všichni prospektoři považovali bicykly za samozřejmost, stejně jako horolezecká lana a náhradní kyslík. Při měsíční šestinové gravitaci bylo snadné hodit si bicykl na záda a přenést ho přes jakoukoliv překážku tak, aby se dalo pokračovat v cestě.

Povrchová gravitace Marsu je více než dvojnásobná té lunární, přesto stále činí jen o málo více než třetinu pozemského normálu, a Mars je místem rovných plání a velmi mírných stoupání; cyklista může dosáhnout patnácti až dvaceti mil v hodině. Osamělý prospektor, zbavený tradičního oslíka, shledal bicykl přijatelným a spolehlivým, a i když to není taková spřízněná duše jako oslík, může ho nahradit. Na ulicích Stockholmu by hornické kolo vypadalo podivně; příliš velká kola, písečné pneumatiky ve tvaru koblihy, tažné zařízení s přívěsným vozíkem, nabíječka akumulátoru, obousměrné rádio, sedlové brašny a Geigerův počítač, který by se na projížďku parkem nehodil - ale na Mars a na Měsíc byl vhodný stejně, jako je kánoe vhodná pro sjíždění kanadské řeky.

Obě planety dovážely bicykly ze Země - až dosud. Lunární ocelářská korporace začala v poslední době s výrobou ocelových trubek, drátů a extruzí z přírodní rudy; Sears & Montgomery na Měsíci otevřeli dceřinou montážní továrnu vyrábějící hornická kola pod obchodním jménem "Lunocykl" a "Náměsíčné kolo", na které používali o dvacet procent lehčí součástky, než ty, které se dovážely ze Země, díky čemuž se importované bicykly prodávaly pod cenou jen za polovinu.

Castor s Polluxem se rozhodli, že nakoupí bicykly z druhé ruky, které bez přestání zaplavovaly trh, a že je přepraví na Mars. V meziplanetárním obchodu jsou náklady vždy záležitostí gravitace - ne vzdálenosti. Země je úžasná planeta, ale její výrobky jsou až na dně velmi hluboké "gravitační studny", leží hlouběji než výrobky z Venuše, mnohem hlouběji než lunární. Přestože jsou Země a Luna v průměru od Marsu stejně daleko, pokud jde o vzdálenost v milích, je Luňák Marsu asi o pět mil za sekundu "blíže", co se týče paliva a přepravních nákladů.

Roger Stone uvolnil právě tolik finančních prostředků, aby bylo možno uhradit investici. Ve středu v podvečer stále ještě nakládali sortiment použitých kol, která Cas skládal dovnitř, Meade zapisovala a Pol vytahoval nahoru. Všechno ostatní už bylo naloženo; zkušební převážení s naloženou posádkou provede vážný mistr okamžitě poté, co budou bicykly uvnitř. Roger Stone na uskladňování dohlížel, protože byl osobně zodpovědný za to, že loď bude při startu vyvážená.

Spolu s Castorem sešel dolů, aby Polovi pomohl vyprázdnit poslední nákladovou plošinu. "Některé z nich ani nestojí za to převážet," podotkl.

"Jestli chceš vědět, co si myslím, tak je to haraburdí," dodala Meade.

"Tebe se nikdo na nic neptal," řekl jí Pol.

"Mluv se mnou slušně," odvětila Meade sladce, "nebo si hledej jinou sekretářku."

"Sklapni, Juniore," napomenul ho Castor. "Uvědom si, že pracuje zadarmo. Tati, přiznávám, že nejsou na pohled nic moc, ale dočkej času. Na orbitě jim s Polem uděláme generálku a přetřeme je. Budeme mít dost času, abychom odvedli skvělou práci - budou jak nové."

"Varuji tě, aby ses je nepokoušel jako nové prodávat. Mně se však zdá, že jste si ukousli moc velký kus. Jakmile je dostaneme dovnitř a připoutáme je, nebude tam ani dost místa na to, aby se tam vmáčkla kočka, o to méně na opravy. Pokud jste měli v úmyslu zabrat si pro sebe obývací prostory, považujte to za zamítnuté."

"Proč by někdo chtěl mačkat kočku?" zeptala se Meade. "To by se té kočce nelíbilo. A když už o tom mluvíme, proč si s sebou nějakou kočku nevezmeme?"

"Žádné kočky," odvětil otec. "Jednou jsem s jednou cestoval a měl jsem výkonný dozor nad její bedýnkou s pískem. Žádné kočky."

"Prosím, kapitáne taťko! Včera jsem u Haileyů viděla to nejkrásnější kot'átko a..."

"Žádné kočky. A neříkej mi kapitáne taťko. Buď jedno, nebo druhé, ale dohromady to zní hloupě."

"Ano, kapitáne taťko."

"My neměli v úmyslu využívat obývací prostory," odpověděl Castor. "Když už budeme na orbitě, natáhneme je na laně ven a v nákladovém prostoru si uděláme dílnu. Spousta místa."

Značná část Luna City se přišla podívat na jejich odlet. Současný starosta, ctihodný Thomas Beasley, se přišel rozloučit s Rogerem Stonem; ukázalo se několik přeživších Otců-zakladatelů, aby vzdalo čest Hazel. Objevila se i delegace z Juniorské ligy a přibližně polovina mužského osazenstva staršího ročníku

městské techniky truchlící nad Meadiným odjezdem. Ta plakala a se všemi se objala, nikoho z nich však nepolíbila; líbání, pokud na sobě máte skafandr, je neslaná nemastná záležitost, která za moc nestojí.

Dvojčata vyprovázeli jen prodejce, který chtěl dostat zapláceno, pokud možno hned a úplně.

Nad nimi visela Země v prostřední fázi a většinu vzletové dráhy pokrývaly dlouhé stíny z Obeliskových hor. Rampa lodi Rolling Stone byla zaplavená světlem; její štíhlá příd se tyčila vysoko nad světelný kruh. Za lodí stále ještě ve světle zapadajícího Slunce zářily vrcholy Hřebenu Rogera Younga, které ohraničovaly vzdálený konec vzletové dráhy. V blízkosti Země se třpytil jasný Orion; severně a východně od něj, letmo se dotýkajíc horizontu, bylo vidět přátelskou krásu Velkého vozu. Proti klenutým hlubinám oblohy a mohutným a pradávným měsíčním monumentům vypadaly postavičky v helmách, shromážděné u rampy kosmické lodi, jako trpaslíci.

Zaměřily se na ně reflektory ze vzdálené kontrolní věže; třikrát červeně zablikaly. Hazel se otočila ke svému synovi. "Třicet minut, kapitáne."

"Jasně." Zapískal do mikrofonu. "Všichni klid! Dodržujte prosím operační ticho, dokud nebudete pod zemí. Děkuji vám všem, že jste přišli. Sbohem!"

"Ahoj, Rogi!"

"Šťastnou cestu, lidi!"

"Aloha!"

"Pospíchejte zpátky..."

Všichni přátelé začali společně scházet z rampy do jednoho z tunelů pod letištní plochou; pan Stone se obrátil na svou rodinu. "Třicet minut. Naloďte se!"

"Rozkaz, pane."

Hazel se vydala nahoru po provazovém žebříku, Pollux za ní. Náhle se zastavila, vrátila se a šlápla mu na prsty. "Jdi mi z cesty, mladíku!" Seskočila dolů a rozběhla se ke skupině mizející pod rampou. "Hej, Tome! Beasley! Počkej! Na vteřin..."

Starosta se zastavil a otočil se; vrazila mu do ruky balíček. "Pošleš mi to?"

"Jistě, Hazel."

"Hodný kluk. Nashle!"

Vrátila se do lodi; její syn se zeptal: "Co to bylo za náhlou krizi, Hazel?"

"Šest kapitol. Byla jsem celou noc vzhůru, abych je připravila... pak jsem si ani neuvědomila, že je pořád ještě mám, dokud jsem nezjistila, že se mi s jednou rukou špatně leze po žebříku."

"A máš hlavu na krku?"

"Nebud' hubatý, chlapče."

"Jdi do lodi."

"Rozkaz, pane."

Jakmile byli všichni na palubě, provedl přístavní vážný mistr poslední převážení, přečetl hodnoty na vzletových plošinách pod každou z ploutví a počítal je dohromady. "Dvě celé sedm desetin libry pod, kapitáne. Pěkně těsné." Závaží v řečené hodnotě připevnil na žebřík. "Můžete to zvednout."

"Děkujeme, pane." Roger Stone žebřík vytáhl nahoru, sesbíral závaží a uzamkl dveře vzduchového uzávěru. Sám také úplně vklouzl do lodi, zavřel a zajistil za sebou vnitřní dveře a pak strčil hlavu do rozvodny. Castor už seděl v křesle co-pilota.

"Čas?"

"Mínus sedmnáct minut, kapitáne."

"Zaměříme?" Natáhl ruku a umístil závaží na vřeteně na středové ose lodi.

"Jak jen to je možné." Hlavní problém, kterým byla přesná sekunda odletu, vypočítali už před třemi týdny; každých šest měsíců nastane jen jeden krátký časový úsek, během něhož může loď směřující na Mars opustit soustavu Luna - Terra po nejekonomičtější orbitě. Po zkušebním převážení předešlého dne vyřešil kapitán Stone i druhý problém, tedy kolik vztlaku do trysek a po jak dlouhou dobu je třeba k tomu, aby se konkrétní loď dostala na orbitu. Právě odpověď na tuto druhou otázku teď Castor řešil spolu s automatickým pilotem.

První orbitální úsek nebude směrem k Marsu, ale k Zemi, při jejímž oběhu nastane další kritická chvíle, stejně citlivá jako samotný start. Nad tímto pomyšlením se kapitán Stone zamračil, pak ale pokrčil

rameny; tato starost přijde na pořad později. "Drž ji zaměřenou. Já jdu dolů."

Sešel do napájecí místnosti a při chůzi vrhal krátké pohledy na všechny strany. Dokonce i pro kapitána obchodní lodi, pro něhož je to všechno rutina, znamenají poslední minuty před startem velké obavy. Odpálení kosmické lodi je stejné jako seskok s padákem; když už skočíte, bývá příliš pozdě na to, abyste nějaká opomenutí zkorigovali. Vesmírní kapitáni mívají noční můry ohledně špatně umístěných desetinných čárek.

Hazel a Pollux zabírali křesla pro předáka a jeho pomocníka. Stone nakoukl dovnitř, aniž by slézal dolů.

"Napájecí místnost?"

"Bude připravená. Nechávám ji pomalu zahřívát."

Doktorka Stoneová, Meade a Cvalík se chystali prožít vzlet ve společné ložnici, aby mohli být pohromadě; strčil dovnitř hlavu. "Jste všichni v pořádku?"

Jeho žena vzhledla z gauče. "Jistě, drahý. Lowell dostal injekci." Cvalík ležel natažený na zádech a připásaný spal. Jako jediný ještě nikdy nepřežil zátah při zrychlení a stav beztlíže; matka se proto rozhodla, že mu raději dá léky, aby se nebál.

Roger Stone se na svého nejmladšího podíval. "Jak já mu závidím."

Meade se posadila. "Máš pořádně těžkou hlavu, co, tatko?"

"Přežiju to. Avšak dnes zjist'uji, že rozlučkové večírky byly dost přehnané, zejména pro čestné hosty."

Z ampliónu nad ním se ozval Castorův hlas: "Chceš, abych s ní vzlétl, tati? Mám na to."

"Hleď si svého, co-pilote. Pořád se ještě zaměřuje?"

"Ano, pane. Jedenáct minut."

Z ampliónu zazněl Hazelin hlas: "Odplatou za hřích jest smrt'."

"Kdopak to mluví!? Žádné další neautorizované hovory interkomem. To je příkaz."

"Rozkaz, kapitáne."

Už chtěl odejít; manželka ho zastavila. "Chci, aby sis vzal tohle, drahý." Podala mu kapsli.

"Já to nepotřebuji."

"Vezmi si ji."

"Ano, doktorko drahoušku." Spolkl ji, zkřivil obličej a odešel nahoru do rozvodny. Když usedal do křesla, řekl: "Požádej věž o povolení k odletu."

"Rozkaz, pane. Rolling Stone, registrovaná v Luna City, věži, v souladu se schváleným plánem žádáme o povolení k odletu."

"Věž Rolling Stone - máte povolení."

"Rolling Stone věži - rozumím!" odpověděl Castor.

Kapitán Stone rychle prohlédl kontrolní panel. Všechno zelená, s výjimkou jednoho červeného světla z napájecí místnosti, které se změnilo v zelené až tehdy, jakmile řekne matce, aby odblokovala kadmiové tlumicí desky. Na naváděcím ukazateli si upravil mikrononius a byl spokojený s tím, že autopilot zaměřuje tak bezchybně, jak mu Castor hlásil.

"Všechna stanoviště, hlase se v pořadí - napájecí místnost!"

"Škvaří se, kapitáne!" ozvala se Hazelina odpověď.

"Pasažéri!"

"Jsme připravení, Rogere."

"Co-pilote!"

"Hotovo a připraveno, pane! Prověřování ukončeno. Pět minut."

"Připoutat a podat hlášení!"

"Banda ve strojovně připoutána." - "Jsme připoutaní, drahý." - "Připoutáno, pane - všechna stanoviště."

"Napájecí místnost, odblokovat k odletu."

Poslední červené světlo na panelu před ním se změnilo v zelené a Hazel ohlásila: "Tlumicí desky odblokovány, kapitáne. Připraveni k zážehu."

Následoval ji další hlas, jemnější. "Teď si lehnu a budu spinkat."

"Zmlkni, Meade!" vyštěkl Roger Stone. "Co-pilote, zahájit odpočet!"

Castor začal monotónně odříkávat: "Mínus dvě minuty deset... mínus dvě minuty... mínus jedna minuta

padesát... mínus jedna minuta čtyřicet — "

Roger Stone cítil, jak mu krev v žilách začíná pulsovat a z celého srdce si přál, aby býval přišel domů dříve, přestože se večírek konal na jeho počest.

"Mínus jedna minuta!... mínus padesát pět... mínus padesát..."

Ukazovák pravé ruky opřel o odpalovací tlačítko, připravený k zážehu, pokud by autopilot zklamal - pak prst rychle stáhl. Tohle není vojenské plavidlo! Pokud by se zážeh nepovedl, stačí jej zrušit - a ne dávat život manželky a dětí díky nedokonalým strojům v sázku. Koneckonců byl držitelem jen soukromé licence.

"Mínus třicet pět... půl minuty!"

Hlava ho bolela stále víc. Proč jen opustili teplý byteček, aby mohli poletovat ve vagónu velikosti konzervy?

"Dvacet osm, dvacet sedm, dvacet šest..."

Každopádně, pokud se něco pokazí, nezbudou po něm alespoň žádní sirotci. Byla tady celá Stoneovic rodina, naprosto celá. Valící se Stoneovi.

"Devatenáct... osmnáct... sedmnáct..."

Netoužil po tom vrátit se a setkat se se všemi těmi lidmi, kteří se s ním právě rozloučili - aby jim řekl:

"Je to takhle: zhoupili jsme se a netrefili..."

"Dvanáct! Jedenáct! a deset! a devět!"

Znovu položil prst na tlačítko ručního ovládání, připravený stisknout.

"A pět!

A čtyři!

A tři!

A dva!

A..." Castorovo prozpěvování bylo překryto zahřměním "bílého šumu" trysek; Rolling Stone vyrazila do prázdna.

Kapitola VI

Balistika a Cvalík

Odlet z Luny není natolik úděsnou a nesnesitelnou zkušeností, jakou je odpoutání od Země. Měsíční pole je tak slabé a jeho gravitační šachta tak mělká, že stačí tah jednoho G - přesně tolik je potřeba k vytvoření normální zemské tíže.

Kapitán Stone se rozhodl použít dvou G, aby tím, že se z Luny dostane velice rychle, ušetřil jak čas, tak palivo - "rychle" proto, že reaktivní hmota čerpaná k tomu, aby byť jen udržela loď mimo planetární přitažlivost, znamená náklady "navíc"; člověku to ani trochu nepomůže dostat se tam, kam chce. Mimoto, při malém zrychlení by Rolling Stone jen velmi nevhodně využívala reaktivní hmotu, což by znamenalo, že by jadernému reaktoru neumožnila dostatečně rozpálit vodík tak, aby bylo možné dosáhnout opravdu účinné letové rychlosti.

Takže nechal Stone po dobu něco málo přes dvě sekundy dosáhnout dvou G. Dvojnásobek zemské tíže - pouhé nic! Tlak, jaký pocítí uje zápasník, když ho protivník přimáčkne k podlaze - zrychlení, jaké prožívá dítě na houpačce na školním dvoře - sotva něco víc, než nával, jaký máte, když prudce vstanete.

Ale rodina Stoneových žila na Luně; tam se také narodily všechny děti - dvě G byla dvanáctinásobkem toho, na co byly zvyklé.

Rogerova bolest hlavy, jež se díky sedativům, která mu manželka předepsala, utišila, se ohlásila znovu a s obnovenou silou. Cítil, jakoby se mu propadal hrudník; těžce dýchal a pohledem na akcelerometr se musel neustále přesvědčovat, že loď nezdívočela.

Poté, co znovu zkontroloval panel a ujistil se, že vše jde podle plánu i přesto, že měl pocit, jako by se právě odehrávala velká katastrofa, ztěžka otočil hlavu. "Casi? Jsi v pořádku?"

Castor zalapal po dechu: "Jasně, kapitáne... zaměřuji letový plán, pane."

"Velmi dobře, pane." Obrátil se čelem k mikrofonu interkomu. "Edith..."

Žádná odpověď. "Edith!"

Tentokrát se ozval vyčerpaný hlas: "Ano, drahý."

"Jsi v pořádku?"

"Ano, drahý. Já a Meade... jsme v pořádku. Malý prožívá krušné chvíle."

Už se chystal zavolat strojevnou, když mu Castor připomněl, že jim běží čas. "Dvacet sekund!

Devatenáct! Osmnáct..."

Obrátil pohled na časovač brennschluss* a položil ruku na vypínací tlačítko, připravený trysky zadusit, pokud by autopilot neuspěl.

-

*) mělo by to znamenat "ukončení hoření", tzn. že se jedná o časové zařízení odpočítávající ukončení zážehu trysek

-

Naproti němu seděl Castor, který pro případ neúspěchu jistil jeho; dole v napájecí místnosti činila Hazel to samé, její ruka se také třásla nad vypínačem.

Jakmile časovač odpočítal poslední půl sekundu, jakmile Castor zakřičel: "Brennschluss!", tři ruce udeřily do tří vypínačů - ale autopilot je předběhl. Trysky se zajíklly, jak jim byl náhle zastaven přívod tekuté stravy; tlumicí desky v atomovém reaktoru potlačily neposedné neutrony - a Stone byla na volné orbitě, padající k Zemi v náhlém a bolestném tichu, které bylo rušeno jen šepotem klimatizace.

Roger Stone několikrát polkl naprázdno. "Napájecí místnost!" zaskřípal. "Hlášení!"

Slyšel, jak Hazel ztěžka oddechuje. "O.K, synu," řekla sotva slyšitelně. "Ale dávej pozor na ten vrchní schod - je nevyzpytatelný!"

"Casi, zavolej kosmodrom. Ať prověří Dopplera."

"Rozkaz, pane." Castor zavolal Leyport, kde byla radarová i Dopplerova stanice. Rolling Stone sice měla všechny obvyklé radarové a pilotní přístroje, ale kosmická loď prostě nemůže převážet taková velká a přesná zařízení, jaká jsou pro pomoc pilotům nainstalována na všech kosmodromech a satelitních stanovištích. "Rolling Stone Lunárnímu pilotovi - ohlaste se, Lunární pilote." Zatímco volal, připravoval jejich vlastní radar a Dopplerův radiolokátor a chystal se přezkoumat výsledky lodních nástrojů podle standardů z pevniny. Dělal to, aniž by mu to někdo přikázal, protože šlo o rutinní povinnost co-pilota.

"Lunární pilot Rolling Stone."

"Rolling Stone Lunárnímu pilotovi - žádáme hodnoty dosahu, polohy a odstupu a odchylky od letového plánu, dnešní let číslo čtrnáct - plán přiložen; žádné změny."

"Máme vás. Zůstaňte na příjmu pro nahrávání."

"Na příjmu," odpověděl Castor a stiskl tlačítko nahrávacího přístroje. Byli stále ještě natolik blízko Měsíci, že v přenosu rychlostí světla nebylo zpoždění zjevné.

Znuděný hlas nadiktoval referenční čas zaokrouhlený s přesností na půl sekundy, udal dvojité koordináty jejich polohy vzhledem k systémovému standardu - zpětně zkorigované podle místa, kde se Měsíc nacházel při startu - pak udal jejich rychlost a vzdálenost vůči Luně, kteréžto hodnoty také zpětně upravil podle toho, kde byl Měsíc. Vzhledem k tomu, že se Měsíc plouží rychlostí nižší než dvě třetiny míle za sekundu, byly sice tyto korekce poměrně malé, ale naprosto nezbytné. Pilot, který by je nebral vážně, by se objevil tisíce, možná i milióny mil od svého cíle.

Operátor dodal: "Odchylka od letového plánu je zanedbatelná. Velmi pěkný odlet, Rolling Stone."

Castor mu poděkoval a ukončil přenos. "Všechno je prima, tati!"

"Dobře. Získal jsi i naše vlastní odečty?"

"Ano, pane. Asi o sedm sekund později než ty jejich."

"O.K. Projdi zpětně letovou dráhu a přidej vektory. Chci prověření." Podíval se na syna upřeněji; Castorova pleť měla odstín chartreusky. "Hele, vzal sis prášky?"

"Uf, ano, pane. Vždycky mě to takhle zprvu zasáhne. Budu v pořádku."

"Vypadáš jako týden stará mrtvola."

"Sám taky nevypadáš zrovna čerstvě, tati."

"Jen mezi námi, ani se moc čerstvě necítím. Uděláš to ověření nebo si chceš na chvilku lehnout?"

"Jasně že udělám!"

"Dobře... dávej pozor na desetinná místa."

"Rozkaz, kapitáne."

"Jdu na zád." Začal si sundávat pásy, přičemž říkal do interkomu: "Posádko, můžete si odepnout pásy. Napájecí místnosti, zajistěte reaktor a zaizolujte palubu."

Hazel odpověděla: "Slyšela jsem letový záznam, kapitáne. Napájecí místnost zajištěna."

"Nepředbíhej mým rozkazům, Hazel - pokud nechceš jít zpátky pěšky."

Odvětila: "Špatně jsem se vyjádřila, kapitáne. Co jsem chtěla říci, je, že právě zajišťujeme napájecí místnost, dle vašich rozkazů, pane. Tak - hotovo. Napájecí místnost zajištěna!"

"Velmi dobře, velitelko." Zachmuřeně se pousmál, protože signální zařízení na přístrojové desce mu dalo vědět, že správné bylo to první hlášení; stroje mu zajistila okamžitě, jakmile dostala zprávu, že se nacházejí na orbitě. Přesně toho se bál: hrát si na kapitána před posádkou složenou z rozpolcených individualistů nebude žádný piknik. Chytil se středového nosníku, otočil se tak, že mířil k zádi a průchodem proplul do obývacích kajut.

Smýkl s sebou do společné ložnice, kde se hmátnutím po úchyty zastavil. Manželka, dcera a nejmladší dítě byli všichni odpoutaní. Doktorka Stoneová dítěti masírovala krk a břicho. Sice neviděl, co přesně s ním dělá, bylo však zřejmé, že je Lowellovi hrozně zle - Meade, která sama měla skelný pohled, se jednou rukou držela a druhou se snažila uklízet nepořádek. Chlapec byl stále v bezvědomí.

Rogeru Stoneovi se najednou udělalo také špatně. "Dobrý bože!"

Manželka se ohlédla přes rameno. "Podej mi kufřík s injekcemi," nařídila mu. "Ve skřínce za tebou. Musím mu dát protilék a probudit ho. Neustále se snaží spolknout jazyk."

Polkl. "Ano, drahá. Jakou protilátku?"

"Neokofein - jeden kubík. Pohyb!"

Našel kufřík, naplnil injektor a podal jej doktorce Stoneové. Ta jej přitiskla dítěti k boku. "Co ještě můžu udělat?" zeptal se.

"Nic."

"Je v nějakém nebezpečí?"

"Ne, dokud ho mám pod dohledem. Teď vypadni a popros Hazel, aby sem přišla."

"Ano, drahá. Už jdu." Přepnul na zád, kde našel svou matku, jak sedí ve vzduchu a tváří se spokojeně. Pollux byl stále pevně připoután k ovládacímu křeslu. "Je tady vzadu všechno v pořádku?" zeptal se.

"Jasně. Proč by nebylo? Snad s výjimkou mého asistenta. Asi si bude chtít na příští zastávce vystoupit."

Pollux zavrčel: "Cítím se fajn. Přestaň si mě dobírat."

Roger Stone řekl: "Edith by potřebovala tvou pomoc, matko. Cvalík pozvracel celou ložnici."

"Jakže? Ten malej d'áblík! Dneska neměl vůbec nic k jídlu; sama jsem nad ním držela dozor."

"Asi jsi ho na několik okamžiků ztratila z dohledu, očividně. Raději bys měla Edith pomoci."

"Slyším a poslouchám, můj pane." Kopla patou do přepážky za sebou a odříkla průlezem pryč. Roger se otočil na syna.

"Jak to jde?"

"Za pár hodin budu v pořádku. Je to jen další z věcí, se kterými se musíš vyrovnávat, jako je třeba čištění zubů."

"Chápu. Sám bych si také rád pronajal malou planetku. Udělal jsi už zápis do inženýrského deníku?"

"Ještě ne."

"Tak ho udělej. Odpoutá ti to myšlenky od žaludku." Roger Stone se vydal zase dopředu a nakoukl do ložnice. Lowell byl vzhůru a plakal; aby mu dodala pocit tlaku a stability, přivázala ho Edith k pryčně.

Dítě naříkalo: "Mami! Ať se to přestane hýbat!"

"Pšt, drahoušku. Jsi v bezpečí. Maminka je u tebe."

"Já chci domů!"

Neodpověděla, jen ho hladila po čele. Roger Stone kvapně vycouval a odrazil se kupředu.

V čase večere měli všichni členové posádky s výjimkou Lowella účinky stavu beztláče za sebou - je to úplně stejný pocit, jako když ve tmě vkročíte do otevřené výtahové šachty. Přesto nikdo nechtěl nic moc

jíst; doktorka Stoneová omezila menu na čistou polévku, suchary a kompot ze sušených meruněk. K dispozici sice byla i zmrzlina, nikdo si ji však nevzal.

S výjimkou dítěte neměl nikdo z nich jakýkoliv důvod očekávat víc než malý a chvilkový neklid způsobený změnou mezi váhou z povrchu planety a nekonečnou beztláčeností na volné orbitě. Žaludek a vestibulární aparát každého z nich už tímto očistcem prošli dřív; byli na něj zvyklí, znali ho.

Lowell na něj zvyklý nebyl; jeho tělo proti němu protestovalo a ani nebyl dost starý na to, aby se s ním vypořádal s chladnou hlavou a beze strachu. Plakal a ještě si svůj stav zhoršoval, když pláč střídal se zvracením a dušením se. Meade dojedla spartánskou večeři a vystřídala hlídku; jakmile Hazel dorazila do rozvodny, v níž jedli, Roger Stone řekl: "Jak mu je?"

Hazel pokrčila rameny. "Chtěla jsem, aby si se mnou zahrál šachy. Plivl mi do tváře."

"To mu musí být lépe."

"Ne natolik, aby sis toho všiml."

Castor řekl: "No tak, matko, cožpak ho nemůžeš dopovat léky, dokud se nesrovná?"

"Ne," odvětila doktorka Stoneová. "Už tak mu dávám nejvyšší dávku, jakou je jeho tělo schopno tolerovat."

"Jak dlouho si myslíš, že mu bude trvat, než se z toho vykřeše?" zeptal se jí manžel.

"To nemůžu předpovědět. Děti se obvykle adaptují lépe než dospělí, jak jistě víš, drahý - ale také víme, že někteří lidé se neadaptují nikdy. Mají prostě vrozenou neschopnost pobývat v kosmu."

Polluxovi klesla čelist. "Tím chceš říct, že je Cvalík rozený pozemský červ!" Od něj ta slova zněla, jako by se jednalo o částečnou invaliditu a potupu.

"Zmlkni," řekl mu ostře otec.

"Nic takového jsem říci nechtěla," pravila matka mrazivě. "Lowell prožívá zlé chvílky, ale může se velmi brzy přizpůsobit."

Na několik minut se rozhostilo naprosté ticho. Pollux si naplnil sáček polévkou, vzal si nějaké suchary a s nohou obtočenou kolem nosníku vmanévroval na své bidýlko. Podíval se na Castora; oba začali s konverzací sestávající pouze z různých výrazů v obličejí a krčení ramen. Otec na ně pohlédl a odvrátil se; dvojčata spolu často rozmlouvala tímto způsobem; kód — pokud se o kód jednalo - nedokázal nikdo jiný rozluštit. Otočil se k manželce. "Edith, opravdu si myslíš, že existuje možnost, že se Lowell nepřizpůsobí?"

"Možnost ano, samozřejmě." Nepokračovala, protože nebylo potřeba. Kosmická nemoc stejně jako mořská nemoc sama o sobě nezabíjí, to udělají hladovění a vyčerpání.

Castor pískl. "To jsme na to přišli fakt brzo, když už je příliš pozdě. Už jsme na dráze k Marsu."

Hazel ostře řekla: "Sám víš nejlíp, Castore, jak to je."

"Co?"

"Jasně, blbečku," odpovědělo jeho dvojče. "Budeme muset loď obrátit."

"Ach." Castor se zamračil. "Na chvíli jsem zapomněl, že tohle je skok na dvě etapy." Povzdechl si. "No, a je to. Hádám, že se vrátíme." Existoval jen jeden jediný bod, v němž se mohli rozhodnout, že se vrátí na Měsíc. Nyní padali směrem k Zemi po konvenční "esovitě křivce", která byla prakticky rovnou přímkou. K Zemi se dostanou velmi blízko po hyperbole při rychlosti vyšší než pět mil za sekundu. Aby mohli pokračovat k Marsu, měli v plánu zvýšit rychlost tím, že v bodě největšího přiblížení zažehnou trysky, čímž se v poměru ke Slunci dostanou na eliptickou dráhu, a tak začnou s přibližováním se k Marsu.

Tento manévry mohli odvolat a zastavit další postup, který by odmrštění způsobilo. Museli by zažehnout trysky do protipohybu a dostat tak Stone na eliptickou dráhu k Zemi, kterážto křivka, pokud by byla správně propočtena, by je zavedla zpátky domů na Lunu dřív, než jejich bratříček zemře hladem nebo vyčerpáním z neustálého zvracení. "Jo, a je to," souhlasil Pollux. Najednou se zašklebil. "Chce někdo koupit náklad bicyklů? Levně?"

"S tou likvidací zase tolik nespíchejte," řekl mu otec. "Ale tvého postoje si ceníme. Edith, co myslíš?"

"Za žádných okolností nesmíme riskovat," prohlásila Hazel. "Tomu dítěti je zle."

Doktorka Stoneová váhala. "Rogere, jak daleko je k perigeu?"

Koukl se na ovládací pult. "Asi pětatřicet hodin."

"Proč nepřipravit oba manévry? Tak se budeme muset rozhodnout, až bude čas loď otočit."

"To dává smysl. Hazel, ty a Castor vypracujte návrat domů; já s Polem udělám vektor k Marsu. Nejdříve jen odhady; upřesníme je, až budeme blíže. Všichni budeme pracovat nezávisle, pak si to prohodíme a prověříme to. Pozor na desetinné čárky!"

"Ty si dávej pozor na ty své", odvětila Hazel.

Castor se na otce lživě zazubil. "Vybral sis to lehčí, co, tati?"

Otec se na něj požíval. "Je to snad na tebe moc složité? Chceš si to vyměnit?"

"Ale ne, pane! Já to zvládnou."

"Tak se do toho dej - a měj na paměti, že jsi členem posádky v kosmu."

"Rozkaz, pane."

Opravdu si vybral "to lehčí"; základy problému "kolem Země směrem na Mars" byly vyřešeny už počítači na stanici Lunární pilot předtím, než odletěli. Výsledky z Lunárního pilota by byly stejně pro jistotu zrevidovány, aby se do nich započítaly nevyhnutelné chyby nebo odchylky od letového plánu, které se projeví, až dosáhnou perigea Země - mohlo by se stát, že budou příliš vysoko, příliš nízko, příliš rychlí, příliš pomalí nebo budou nasměrování trochu jinak, než jaká je teoretická křivka, kterou pro ně vypracoval počítač. Ve skutečnosti si mohli být jistí, že budou odchýleni ve všech třech faktorech; sebemenší chybička při startu se násobí čtvrt miliónem mil.

Ale v následujících patnácti až dvaceti hodinách nebude možné opravy těchto chyb spočítat; odchýlkám musí být umožněno, aby vzrostly, než je bude možné přesně změřit.

Avšak zážeh, který by je po eliptické dráze dostal zpátky domů na Lunu, byl naprosto novým, nepředpokládaným problémem. Kapitán Stone neodmítl jeho vypočtení z lenosti; měl v úmyslu vyřešit obě záležitosti, nechával si to však pro sebe. Mezitím měl jinou starost; za nimi bylo seřazeno dalších několik lodí. všechny měly namířeno k Marsu. Po několik dalších dnů budou odlety z Měsíce časté, protože všechna plavidla využívají jediný příznivý moment, který nastane každých dvacet šest měsíců, kdy je cesta na Mars relativně "levná", tzn., kdy je díky elipsovitě tangentě za použití minimálního množství paliva možné opravdu dorazit na Mars a ne ukvapeně doletět na nějakou zcela pustou část martské orbity. S výjimkou vojenských plavidel a velmi drahých turistických lodí opouštěly všechny dopravní prostředky Mars v tuto dobu.

Během čtyřdenního časového úseku hrálo zablokování nejvhodnějšího okamžiku odletu pro loď opouštějící Leyport prim mezi výsadami nad rámec standardního servisního poplatku. Takovou sumu si mohla dovolit jen velká plavidla; úspory na reaktivní hmotě atomárního háčka musely být vyšší než tato platba. Rolling Stone odstartovala těsně předtím, než začala špička; v důsledku toho za sebou jako korálky na šňůrce táhla tucty lodí, které všechny směřovaly k Zemi, aby se kolem ní obtočily a vydaly se k Marsu.

Pokud by byla Rolling Stone navedena zpět a nabrala kurs k Luně namísto k Marsu, mohly by tím vzniknout problémy v dopravním ruchu.

Kolize mezi kosmickými loděmi jsou téměř neznámou věcí; vesmír je velmi rozlehlý a plavidla jsou naopak velice malá. Je to však možné, zvláště pokud ve stejné vesmírné oblasti dělá mnoho lodí ve stejnou chvíli stejnou věc. Astronauti nikdy nezapomenou na Vycházející hvězdu a hlídkové plavidlo Trygve Lie - čtyři sta sedm mrtvých, nikdo nepřežil.

Ještě v průběhu následujících více než tří dnů budou odlétat z Luny lodí na Mars; Rolling Stone po obletu Země a poté, co zamíří zpátky na Lunu (tam, kde se bude Luna nacházet při jejich přiletu), diagonálně protne trasy těchto lodí. Kromě tohoto nebezpečí tam byly i tři zemské rádiové satelity a satelitní kosmická stanice; letový plán každého plavidla, který schválila stanice Lunární pilot, bral v úvahu čtyři orbity, avšak možný krizový manévr Rolling Stone by podobná bezpečnostní opatření neobsahoval. Roger Stone si při pomýšlení, že by řízení dopravy mohlo Rolling Stone odmítnout dát povolení ke změně schváleného letového plánu, v duchu okusoval nehty. A řízení to udělá, jestliže vyvstane sebemenší možnost srážky, bez ohledu na nemocné dítě.

V tom případě bude kapitán Stone jejich odmítnutí ignorovat, riskne kolizi a dopraví dítě domů - aby pak s jistotou přišel o pilotní licenci a pravděpodobně dostal přísný trest od soudu admirality.

Kromě vesmírné stanice a rádiových satelitů tam byly také mírové rakety Hlídky s jadernými hlavicemi, které kolem Země obíhaly od pólu k pólu, ale v tomto případě nebylo pravděpodobné, že by se trasa

Rolling Stone překřížila s jejich drahami; obíhaly těsně nad atmosférou, což bylo níže, než mohla kterákoliv kosmická loď s výjimkou přistávání sestoupit, kdežto co se týče rádiových satelitů a kosmické stanice, bude nutné, aby Rolling Stone v rámci otáčení do jejich oběžných drah vstoupila - počkat! Roger Stone se u poslední myšlenky zastavil. Nebude možné srovnat se s kosmickou stanicí namísto toho, aby se vraceli na Lunu?

Kdyby to šlo, mohl by Lowellovi vrátit jeho váhu o několik dní dřív - v otáčivé části kosmické stanice!

Balistický počítač zrovna nikdo nepoužíval; Castor a Hazel se stále ještě trápili s přípravou svých matematických úloh. Kapitán Stone se k němu přemístil a začal nouzový sestup vypracovávat přímo v počítači, ignoroval balistické nuance a prostě se stroje zeptal: "Může nebo nemůže to být provedeno?"

Po půl hodině se vzdal a svěsil ramena. Ach ano, může se připojit na orbitu kosmické stanice - ale v nejlepším případě téměř sto stupňů od ní. Ani nejvyšší možná spotřeba reaktivní hmoty mu neumožní dosáhnout až na samotnou stanici.

Skoro zuřivě počítač vypnul. Hazel se ohlédla jeho směrem. "Co tě žere, synu?"

"Myslel jsem, že se můžeme přilepit ke stanici. Nemůžeme."

"To jsem ti mohla říct rovnou."

Neodpověděl a odešel na zád'. Tam zjistil, že Lowellovi je špatně jako nikdy dřív.

Okénkem na pravoboku nakukovala dovnitř Země a byla obrovská, oblá a nádherná; rychle se k ní blížili a byli méně než pět hodin od kritického bodu, kdy budou muset manévrovat, ať tam, nebo zpátky. Hazelin náhradní letový plán, ověřený a prověřený kapitánem, byl rádiem odeslán řízení dopravy. Všichni už se smířili s návratem na Lunu; nicméně Pollux s pomocí quitského pilota v Ekvádoru kontroloval odchylky od původního letového plánu a nastavoval přípravu k finální balistice na Mars.

Doktorka Stoneová vstoupila do rozvodny, zastavila se nad průlezem, zachytila manželův pohled a kývla na něj, aby šel s ní. Vznášel se za ní do soukromé kajuty. "Co je?" zeptal se. "Lowellovi je hůř?"

"Ne, je mu lépe."

"Cože?"

"Drahý, vůbec si nemyslím, že měl kosmickou nemoc."

"Co to znamená?"

"Ach, možná trošičku. Ale mám za to, že symptomy byly z velké části alergií; myslím, že je citlivý na sedativa."

"Cože? Nikdy jsem neslyšel, že by na tohle byl někdo citlivý."

"Ani já ne, ale vždycky je nějaké poprvé. Před několika hodinami, když to nevypadalo, že by mu pomáhaly, jsem mu ty léky přestala podávat. Jeho příznaky pozvolna ustoupily a teď má i lepší puls."

"Je v pořádku? Je bezpečné letět na Mars?"

"Ještě je příliš brzy to říct. Ráda bych ho den, dva měla na pozorování."

"Ale — Edith, víš, že to není možné! Musím manévrovat." Z vypětí a nedostatku spánku byl podrážděný; nikdo od chvíle, kdy před čtyřiaadvaceti hodinami odstartovali, nespál.

"Ano, vím. Dej mi třicetiminutovou lhůtu, než budeš muset dostat odpověď. Pak rozhodnu."

"O.K. Promiň, že jsem na tebe vyjel."

"Drahý Rogere!"

Než mohli při svém zhoupnutí kolem Země "zahnout za roh", udělalo se dítěti mnohem lépe. Matka ho po několika hodin udržovala pod slabými hypnotiky; jakmile se probudil, dožadoval se jídla. Vyzkoušela to a dovolila mu dát si několik soust vaječného krému; s prvním soustem se zakuckal, ale to bylo způsobeno prostě mechanickými problémy ve stavu beztlíže - u druhého kousku už se naučil polykat a udržel ho v sobě.

Spolkl i několik dalších soust, a než ho zastavila, trval na tom, že má stále hlad. Nato vyžadoval, aby jej odpoutali od lehátka. V tomto bodě mu matka ustoupila, ale poslala pro Meade, která nad ním měla mít dozor a držet ho ve společné ložnici. Odrazila se kupředu, aby vyhledala manžela. Hazel s Castorem seděli u počítače; Castor jí diktoval problémový program a ona bušila do kláves; Pollux ze Země přijímal

výsledky Dopplera. Edith odtáhla Rogera stranou ode všech a zašeptala: "Drahý, soudím, že se můžeme uklidnit. Jedl - a neudělalo se mu zle."

"Jsi si jistá? Nerad bych v nejmenším riskoval."

Pokrčila rameny. "Jak si můžu být jistá? Jsem lékařka, nikoliv vědma."

"Jaké je tvé rozhodnutí?"

Zamračila se. "Řekla bych - letět na Mars."

"To je jen dobře." Vzdychl. "Řízení provozu zamítlo můj alternativní letový plán. Právě jsem se vracel, abych ti to pověděl."

"Takže nemáme na výběr."

"Sama moc dobře víš, jak to je. Tohle bych raději vykládal soudci, než abych to četl při pohřebním obřadu. Ale už nemám v rukávu žádná esa."

Vzala to na vědomí; pokračoval: "Bůh války je méně než deset tisíc mil za námi. Pokud to bude nezbytné, mohu se k němu za použití rezervního paliva přiblížit, což by netrvalo déle než týden, a ty s malým byste se na něj mohli přemístit. Od chvíle, kdy ho opravili, funguje jako "čistící sběrač" - má všechny gravitace, od lunární až po normální."

"Na to jsem nepomyslela. Nu, nemyslím, že to bude nutné, ale je příjemné vědět, že je nablízku nějaká pomoc." Zamračila se. "Nerada bych tebe a děti opustila, abyste cestovali sami - a mimoto je riskantní použít rezervu; může být velmi nutná, až se přiblížíme k Marsu."

"Nemusí, pokud budeme s lodí správně manévrovat. Nedělej si starosti; já a Hazel tam loď dostaneme, i kdybychom museli vylézt ven a tlačit."

Pollux přestal s tím, co právě dělal a snažil se zaslechnout něco z rozhovoru rodičů. Nebyl úspěšný; v tom, jak udržet děti z doslechu, měli dlouholetou praxi. Viděl však jejich pozorné výrazy v obličejích a občasná zamračení; dal znamení svému dvojčeti.

Castor řekl: "Počkej, Hazel. Oddechový čas. Co je, Pole?"

"Ted' přichází čas pro všechny správné chlapy'." Pokynul směrem k rodičům.

"Jasně. Já obstarám mluvení." Přesunuli se na zád'.

Roger Stone se na ně podíval a zamračil se. "Co se děje, chlapci? Máme práci."

"Ano, pane. Ale zdá se, že nadešel správný čas k oznámení."

"Ano?"

"Já a Pol hlasujeme pro návrat domů."

"Co?"

"Máme za to, že nemá cenu jakkoliv s Cvalíkem riskovat."

Pol dodal: "Jasně, je to spratek, ale koukněte, kolik už jste do něj investovali."

"Kdyby kvůli nám umřel," pokračoval Castor, "zkazilo by to všechnu srandu."

"A i kdyby neumřel, kdo by po něm chtěl celé týdny uklízet?"

"Pravda," souhlasil Pol. "Neznám nikoho, kdo si rád hraje na palubního stevarda u pozemského červa, kterému je špatně."

"A kdyby opravdu umřel, všichni byste to dávali za vinu nám dvěma po zbytek života."

"Nebo ještě déle," dodal Pol.

"S tím zamítnutím z řízení dopravy si nedělejte starosti. Já a Hazel pracujeme na úhybném manévru, díky kterému mineme Queen Mary o několik minut - nebo alespoň vteřin. I když je to možná trochu vyděsí."

"Ticho!" řekl kapitán Stone. "Všechno popořadě - Castore, dovol mi, ať si to ujasním: chápu to dobře, že ty a tvůj bratr máte takový zájem o prospěch svého mladšího bratra, že se chcete v jakémkoliv případě vrátit na Lunu?"

"Ano, pane."

"Dokonce i tehdy, když vaše matka rozhodne, že je pro něj bezpečné pokračovat?"

"Ano, pane. Probrali jsme to. I když ted' vypadá dost dobře, bylo mu už špatně jako štěněti, a někdo, komu bylo takhle zle, to nemusí na Mars zvládnout. Je to dlouhá štreka. Nechceme to riskovat."

Hazel také přišla na zád' a poslouchala; ted' řekla: "Ta ušlechtilost tě nějak přemáhá, Casi. Ve své původní roli jsi byl přesvědčivější."

"Nech si své rozumy, matko. Pole?"

"Cas už to řekl. Je to blbý, ale můžeme si udělat jiný výlet."

Roger Stone se na syny podíval. "Musím říct," řekl pomalu, "že je překvapivé a potěšující objevit v tomhle seskupení individualistů tolik rodinné solidarity. Já a vaše matka si to budeme s hrdostí pamatovat. Ale je mi potěšením oznámit, že to není nutné. Budeme pokračovat na Mars."

Hazel se na něj zaškaredila. "Rogere, praštil ses snad při startu do hlavy? Nemůžeme spoléhat na náhodu; odvezeme to děcko zpátky na Lunu. Já s chlapci mluvila a oni to myslí vážně. Stejně jako já."

Castor řekl: "Tati, jestli máš strach z úhybné dráhy, budu pilotovat. Vím..."

"Klid!" Když se mu ho dostalo, jakoby sám k sobě pokračoval: "Zrovna tady se v knížce praví, že rozkazy se mají dávat, ne vysvětlovat, a nikdy se o nich nemá diskutovat. Tak mi pomozte, chci řídit loď schopnou letu, i kdybych měl vlastní matku vsadit do želez." Zvýšil hlas. "Všichni členové posádky! Připravit k manévrování. Odlet k Marsu, obvyklý postup s gravitačním polem."

Edith Stoneová řekla měkce Hazel: "Dítěti je dobře, matko. Tím jsem si jistá." Pak se otočila k synům. "Castore, Polluxi - pojd'te sem, drahouchi."

"Ale táta říkal..."

"Vím. Nejdřív pojd'te sem." Každého z nich políbila a řekla: "Teď zaujměte svá stanoviště."

V průlezu se objevila Meade a vlekla za sebou Lowella jako pouťový balóněk. Tvářil se vesele a obličej měl radostně zamazaný čokoládou. "Kvůli čemu je všechen ten rámus?" vyptávala se. "Nejen že jste nás vzbudili; určitě jste vyrušili i lidi tří lodě za námi."

Kapitola VII

V gravitační šachtě

Manévr v gravitační šachtě zahrnuje něco, co vypadá jako popření zákona zachování energie. Loď odlétající z Měsíce nebo kosmické stanice na některou vzdálenou planetu může tím, že nejprve klesne k Zemi, načež v okamžiku, kdy je Zemi nejbližší, zahájí hlavní zrychlování, cestovat rychleji s použitím menšího množství paliva. Loď pro jistotu získá pádem k Zemi kinetickou energii, ale člověk by očekával, že stejné množství kinetické energie při sešupu od Země ztratí.

Trik je v tom, že reaktivní hmota čili "palivo" je sama o sobě hmotou a jako taková má potenciální energii pozice, na níž plavidlo opouštělo Měsíc. Reaktivní hmota použitá při akceleraci v blízkosti Země (tj., na dně gravitační šachty) o svou polohovou energii při pádu do gravitační šachty přijde. Energie se musí někam podít, a také že ano - stane se z ní kinetická energie lodi. Takže to nakonec dopadne tak, že při stejné síle a délce trvání zážehu letí loď rychleji, než by tomu bylo v případě, že by odstartovala přímo z Měsíce nebo kosmické stanice. Matematika je při tomto procesu poněkud zmatená - ale funguje to.

Kapitán Stone před tímto manévrem zavřel oba chlapce do napájecí místnosti a určil Hazel druhým pilotem. Castorovy city sice byly raněny, ale nehádal se, v uších mu stále ještě zněla poslední diskuse na téma lodní disciplíny. Během manévru měl pilot plné ruce práce a bylo na co-pilotovi, aby hlídal automatického pilota, a aby v případě nutnosti zažehl trysky ručně. Také musel číhat na brennschluss. Pilotovou povinností je manipulovat s lodí na gyroskopech a setrvačnicích, s očima přilepenýma na měřící teleskop, "koelostat", aby si byl při krajní hranici přesnosti svých přístrojů naprosto jistý, že je loď v okamžiku, kdy se trysky zažehnou, zaměřena zcela přesně.

Při cestě ze Země na Mars chyba v zaměření o jednu úhlovou minutu, jednu šedesátinu stupně, obnáší - na druhém konci - odklon kolem patnácti tisíc mil. Takový omyl musí být splacen reaktivní hmotou, která je nutná ke korekčnímu manévrování, anebo, je-li odchylka dost velká, tragicky a neúprosně životy kapitána a posádky, zatímco se loď vnoří do nekonečných a prázdných hlubin vesmíru.

Roger Stone měl ohledně schopností dvojčat vysoké mínění, ale vzhledem k citlivosti situace chtěl, aby měl co-pilot, který ho bude jistit, jistotu získanou věkem a zkušenostmi. S Hazel usazenou ve druhém křesle se mohl plně věnovat svému delikátnímu úkolu.

Pro ustanovení referenční mřížky, k níž by měl loď namířit, měl k dispozici tři hvězdy, Spica, Deneb a

Fomolhaut, seřazené v teleskopu, jejich obrazy byly spojené hranoly. Mars byl stále ještě mimo dohled, ukrytý za vypjatou hrudi Země, i když by zaměření se na něj stejně nepomohlo; cesta k Marsu je dlouhou křivkou, ne rovnou přímkou. Vypadalo to, jakoby se jeden z obrazů maličko pohnul od ostatních; když pouštěl ze sevření gyroskopy a pobídl loď setrvačником, potil se. Těkávé zobrazení se vkradlo zpět na své místo. "Doppler?" požádal.

"V pohodě."

"Čas?"

"Asi minuta. Synu, soustřed' se na sestřelování kachen a nedělej si starosti."

Otřel si ruce o košili a neodpověděl. Pak na několik sekund zavládlo ticho, až Hazel tiše řekla:

"Neidentifikovatelný světelný radarový impuls na obrazovce, pane. Automatické odpovídání a šňůra čísel."

"Zajímá nás to?"

"Přibližuje se ze severu k pravoboku. Možný kolizní kurs."

Roger Stone se zatvrdil, aby se nedíval na svou obrazovku; rychlý pohled by mu neřekl nic víc, než co už mu hlásila Hazel. Pohledem byl přilepený k oční cloně koelostatu.

"Naznačili úhybný manévř?"

"Synu, pravděpodobnost, že do nich narazíš, je stejná, jako že se jim vyhneš. Na vypočítání balistiky je už pozdě."

Přinutil se sledovat obrazy hvězd a přemýšlet. Hazel měla pravdu, člověk neřídí kosmickou loď sedací částí kalhot. Při vysokých rychlostech a těsných otočkách na dně gravitačního dolu, v blízkosti planety, může nevypočítaný manévř způsobit kolizi. Nebo by je mohl odmrstit na neudržitelnou dráhu, z níž by se nikdy na Mars nedostali.

Co to jen může být? Kosmická loď ne, nebyla tam posádka. Meteor také ne, mělo to světelný maják. Na raketu s hlavicí to bylo příliš vysoko. Všiml si, že zobrazení jsou stálá, po očku se koukl na vlastní monitor, což mu nic neřeklo, a pak okénkem na pravoboku.

Dobré nebe! On to viděl!

Obrovská zářivá hvězda na pozadí vesmírné černi... a rostla - rostla!

"Věnuj se svému teleskopu, synu," řekla Hazel. "Devatenáct sekund."

Vrátil se pohledem k teleskopu; zobrazení se nehýbala. Hazel pokračovala: "Zdá se, že se to pomalu přibližuje."

Musel se podívat. Jakmile tak učinil, něco zazářilo, zakrylo průzor na pravoboku a okamžitě to bylo vidět oknem na levoboku - bylo to vidět, ale rychle se to vzdalovalo. Stoneovi se na okamžik zdálo, že rozeznal okřídlený tvar torpéda.

"Fíha!" vydechla Hazel. "To bylo fakt těsný, sakra!" Energicky dodala: "Celá posádka se připraví k akceleraci - pět sekund!"

Roger sledoval obrazy hvězd, klidné a v dokonalé shodě, když ho zážeh přitiskl do křesla. Byla to síla čtyř G, mnohem větší než při odletu z Luny, ale drželi ji jen něco málo přes minutu. Kapitán Stone stále sledoval hvězdná zobrazení, připravený loď zastavit, kdyby se začala houpat. Ale extrémní pozornost, s níž při nakládání loď vyvažoval, byla nyní oceněna; držela perfektně.

Slyšel, jak Hazel vykřikla: "Brennschluss!" v momentě, kdy hluk a tlak polevili a zmizeli. Zhluboka se nadechl a řekl do mikrofону: "Jste v pořádku, Edith?"

"Ano, drahý," odpověděla slabě. "Jsme v pořádku."

"Napájecí místnost?"

"O.K!" odvětil Pollux.

"Zajistit a zaaretovat." Nebyl důvod, aby napájecí místnost zůstala v pohotovosti, jakékoliv korekce kursu nebo rychlosti budou v této fázi letu učiněny až za několik dní či týdnů, po mnoha výpočtech.

"Rozkaz, pane. Řekni, tati, co to bylo za rozruch s tím zábleskem?"

"Zmlkni," zasáhla Hazel. "Přijímám hovor." Dodala: "Rolling Stone z Luny řízení provozu - mluvte, řízení."

Ozval se bzukot a cvaknutí a ženský hlas zapěl: "Řízení provozu Rolling Stone, Luna - rutinní dopravní varování: vámi předložený letový plán vás mírně přiblíží k experimentálnímu raketovému satelitu

harvardské radiační laboratoře. Držte se letového plánu; kontaktu se vyhnete v dostatečně bezpečné vzdálenosti. Konec zprávy; opakuji..."

Vysílání proběhlo ještě jednou a umlklo.

"To nám říkáš teď!" vybuchla Hazel. "Ty kancelářské krysy! Byrokrati! Vsadím se, že ten vzkaz ležel poslední hodinu v čekačce, než si nějaký idiot vyřídil, kam se mu podělo jeho prádlo."

Nabroušeně pokračovala: "Mírně přiblíží! Dostatečně bezpečná vzdálenost!" Teda, Rogere, ta zatracená věc mi sežehla obočí!"

"Minutí je stejně dobré jako míle."

"Míle skoro nestačí, jak zatraceně dobře víš. Ubralo mi to deset let života - což si ve svém věku nemohu dovolit."

Roger Stone pokrčil rameny. Po vypětí a rozčilení se cítil vyčerpaný a strašlivě unavený; celou dobu od startu fungoval díky stimulantům, místo aby spal. "Jdu si na dvanáct hodin schrupnout. Udělej předběžnou kontrolu našich vektorů; pokud se neobjeví něco doopravdy vážného, nebud'te mě. Podívám se na to, až vylezu z postele."

"Rozkaz, kapitáne Blighu."

První kontrola žádné problémy s dráhou letu neukázala; Hazel šla také do postele — "postel" v přeneseném slova smyslu, protože Hazel se nikdy v beztížném stavu k palandě nepoutala a raději se volně vznášela, kamkoliv ji zanesly vzdušné proudy. O ložnici se dělila s Meade. Třem chlapcům byla přidělena společná kajuta a dvojčata se také pokusila jít na kutě - ale Lowellovi se nechtělo spát. Bylo mu dobře a prozkoumával báječné možnosti stavu beztlíže. Chtěl si hrát na honěnou. Dvojčata na honěnou hrát nechtěla; Lowel si hrál i tak.

Pollux ho popadl za kotník. "Poslyš, nedělal jsi snad dost potíží, když ti bylo špatně?"

"Mně špatně nebylo!"

"Ne? A po kom jsme to museli uklízet? Po Santa Clausovi?"

"Žádný Santa Claus není. Nebylo mi špatně. Lháři, lháři, lháři!"

"Nehádej se s ním," doporučil Castor. "Prostě ho udus a vyhoď vzduchovým uzávěrem. Zítra to budeme moct vysvětlit a zkorigovat hmotnostní faktor lodi."

"Mně nebylo špatně!"

Pollux řekl: "Meade si onehdy celkem odpočinula. Snad bys ji mohl přemluvit, aby nás ho zbavila?"

"Pokusím se."

Meade byla vzhůru; zamyslela se nad tím. "Hotovost?"

"Ségra, nebuď taková!"

"Dobře... tři dny umývání nádobí?"

"Vydřiduchu! Dohodnuto; pojď si nad ním vzít dozor."

Meade byla nucena použít společnou ložnici jako mateřskou školku; chlapci odešli na příď a ke spánku se uložili v rozvodně, oba se volně připoutali k ovládacím křeslům, jak to vyžadovaly lodní regule, aby se během spánku zabránilo nějakému strčení do přístrojů.

Kapitola VIII

Dobrá vůle

Všichni členové s výjimkou doktorky Stoneové a Lowella vypočítávali pro kapitána Stonea novou dráhu letu. Všichni vycházeli ze stejných dat a používali odečty dodané řízením letového provozu, které porovnávali s hodnotami z vlastních přístrojů. Než začal Roger Stone s porovnáváním výsledků, počkal, až všichni skončí.

"Tak co máš, Hazel?"

"Podle mých výpočtů, kapitáne, nemíne Mars o víc než o nějaký ten milión mil."

"To jsem si myslel."

"No, když o tom tak mluvíš, já taky."

"Casi? Pole? Meade?"

Dvojčata se shodla na šest desetinných míst, přičemž s otcem a babičkou byl výsledek totožný na pět, avšak Meadina odpověď se nepodobala vůbec ničemu. Otec si ji zvědavě prohlížel. "Holčičko, nechápu, jak jsi mohla tohle dostat z počítače. Pokud mohu soudit, nasměrovala jsi nás k Proximě Centauri."

Meade na výsledek pohlédla se zájmem. "Fakt? Víš co? Použijme to a počkejme si, co se stane. Mohlo by to být zajímavé."

"Ale nikoliv praktické. Museli bychom letět nadsvětelnou rychlostí."

"Já tušila, že jsou ty hodnoty trochu vyšší."

Hazel natáhla kostnatý ukazovák. "Tady mělo být minusové znaménko, drahoušku."

"Celé to není úplně špatně," prohlásil Pollux. "Podívejte na tohle..." Zvedl Meadinu počítačovou sjetinu před sebe.

"To stačí, Pole," přerušil ho otec. "Ty tu nejsi od toho, abys kritizoval Meadinu astrogaci."

"Ale..."

"Sklapni."

"Mně to nevadí, tat'ko," vložila se do toho Meade. "Věděla jsem, že to mám špatně." Pokrčila rameny. "Tohle je poprvé, co jsem něco takového dělala mimo školu. Když je to doopravdy, je to tak nějak jiné."

"To opravdu je - jak zjistí každý astrogátor. Nevadí, Hazel má průměrné hodnoty. Vložíme je do počítače."

Hazel si sama se sebou potřásla rukama. "Vítěěz a absolutnííí bóréeéc!"

Castor se zeptal: "Tati, je to vše? Do vypočítávání přiblížení k Marsu nebudou žádné jiné manévry?"

"Jistěže ne. Alespoň šest měsíců žádné změny. Proč?"

"Pak já a Pol uctivě žádáme o kapitánovo svolení snížit tlak v nákladním prostoru a odebrat se ven. Chtěli bychom se dát do práce na bicyklech."

"Nemusíš se obtěžovat s tou falešnou frazeologií vojenských plavidel. Ale mám pro tebe novinu." Z vaku visícího na opasku vytáhl kus papíru. "Počkej moment, než učiním pár změn."

Na papír něco napsal a pak ho připnul na nástěnku rozvodny. Stálo na něm:

LODNÍ HARMONOGRAM:

700

BUDÍČEK (NEPOVINNÝ PRO EDITH, HAZEL A CVALÍKA)

745

SNÍDANĚ (MEADE VAŘÍ, DVOJČATA UMÝVAJÍ NÁDOBÍ)

900

ŠKOLA: C&P MATEMATIKA, MEADE ASTROGACE, VYUČUJE HAZEL.
LOWELL NAVÍJENÍ, SVÍJENÍ A ZESLABOVANÍ CÍVEK - NEBO
COKOLIV, CO BUDE JEHO MATKA POVAŽOVAT ZA NUTNÉ.

1200

KONEC RANNÍCH LEKCÍ

1215

OBĚD

1300

ŠKOLA: C&P MATEMATIKA, MEADE PRÁCE V HYDROPONICE

1600

KONEC ODPOLEDNÍCH LEKCÍ

1800

VEČEŘE - CELÁ POSÁDKA ZAČÍNÁ S PALUBNÍM ÚDRŽBÁŘSKÝM ROZVRHEM

SOBOTNÍ HARMONOGRAM:

ZAČÍNÁ PO SNÍDANI A UKLÍZÍ SE LOŽ, ODPOVÍDÁ HAZEL. KAPITÁNSKÁ INSPEKCE v 1100.

ODPOLEDNE PRANÍ OSOBNÍHO PRÁDLA.

NEDĚLNÍ PROGRAM:

MEDITACE, STUDIUM A REKREACE. ODPOLEDNE RUKODĚLNÉ PRÁCE.

Hazel si to prohlížela. "Kampak máme namířeno, Rogi? Na Botany Bay? Zapomněl jsi vyhradit čas na bičování nevolníků."

"Mně to připadá velmi rozumné."

"Snad. Deset ku šesti, že to nepřežije déle než týden."

"Beru. Ukaž peníze."

Dvojčata si papír pročítala se zděšením. Pollux vyhrkl: "Ale tati! Nenechals nám žádný čas na opravování bicyklů - chceš snad, abychom přišli o svou investici?"

"Určil jsem třicet hodin studia týdně. Tím zůstává sto třicet osm dalších hodin. To, jak je využijete, je vaše věc, pokud budete dodržovat dohodu, kterou máme ohledně studia."

Castor řekl: "Předpokládejme, že budeme chtít začít s matikou v osm třicet a pak hned po obědě? Můžeme odejít ze školy o tolik dřív?"

"Nemám námitek."

"A předpokládejme, že se někdy budeme učit po večerech? Budeme pak mít volno?"

Otec pokrčil rameny. "Třicet hodin týdně - jakékoliv rozumné variace harmonogramu jsou v pořádku v případě, že do rozpisu zapíšete přesné časy."

"Takže když je to vyřešené," začala Hazel, "vás musím s lítostí informovat, kapitáne, že v tom vašem prokrustovském programu je ještě jedna maličkost, kterou bude nutné zrušit, alespoň pro tuto chvíli. I když bych s obrovskou radostí uvedla náš kvítek do záhad astrogace, nemám právě teď čas. Budeš ji muset učit sám."

"Jak to?"

"Ten chlap se ptá jak to? To bys měl vědět líp než kdokoliv jiný. Dobrodružství z hvězdných poutí, takto. V příštích třech nebo čtyřech týdnech budu zalezlá a budu psát jak zběsilá; musím udělat díly na několik měsíců dopředu, než budeme mimo dosah rádia."

Roger Stone na svou matku smutně pohlédl. "Já věděl, že tohle jednou přijde, Hazel, ale nečekal jsem, že tě to dostane v tak mladém věku. Mentální procesy se zakalují, mysl bloudí..."

"A o čí mysli je řeč? Proč vy mladí..."

"Klid. Když se podíváš přes levé rameno okénkem na pravoboku a přimhouříš oči, můžeš si představit, že jsi zahlédla obrys lodi Bůh války. Ta nemůže být dál než nějakých tisíc mil."

"Co to má společného se mnou?" vyzvídala podezíravě.

"Ubohá Hazel! Dobře se o tebe postaráme. Matko, máme společnou dráhu s několika komerčními plavidly; každé z nich má dost silnou vysílačku na to, aby s ní propálilo Zemi. Nikdy nebudeme mimo rádiový kontakt se Zemí."

Hazel zírala okénkem, jakoby opravdu Boha války zahlédla. "Nuže, začnu tedy být tvrdohlavá," vydechla. "Rogere, odved' mě do kajuty - hodný hoch. Je to senilní upadání, dobře. Asi by sis měl vzít tu show zpátky; pochybuji, že ji dokážu ještě psát."

"Ha, ha! Tys jim to dovolila; sama to musíš psát. Když už mluvíme o Dobrodružstvích z hvězdných poutí, chtěl jsem se tě zeptat na pár věcí, které s nimi souvisejí, a teď máme poprvé volnou chvíli. Zaprvé, proč jsi jim dovolila, aby nás do toho zase uvrtili?"

"Protože mi pod nosem máchali příliš mnoha penězi, jak jistě sám dobře víš. Tomuhle aroma jsme my Stoneovi nikdy nebyli schopni odolat."

"Jen jsem chtěl, ať to přiznáš. Chtěla jsi mě dostat z háčku - vzpomínáš? Takže jsi tu návnadu spolkla sama."

"Spíš se do ní zakousla."

"Jistě. Teď ta další věc: nechápu, jak sis troufla v tom pokračovat, bez ohledu na peníze, které ti nabídli. V té poslední kapitole, kterou jsi mi ukazovala, jsi zabila Galaktického mocipána a našeho Hrdinu zanechala v naprosto neudržitelné pozici. Zapečetěného v radioaktivní kouli, pokud si dobře vzpomínám, na dně čpavkového oceánu na Jupiteru. Oceán se hemžil metanovými obludami, ať už je to cokoliv, každá z nich zhypnotizována myšlenkovým paprskem Mocipána tak, aby do posledního dechu pronásledovala Johna Sterlinga — který byl ozbrojený jen průzkumnickým nožem. Jak jsi ho z tohohle dostala?"

"Našli jsme způsob," vložil se do toho Pol. "Předpokláděj..."

"Ticho, děti. Nic v tom není, Rogere. Náš Hrdina se pomocí nadlidské síly vymanil z nesnází a..."

"To není odpověď."

"Nerozumíš tomu. Další díl zahájím na Ganymedu. John Sterling vypráví o svém dobrodružství zvláštní agentce Dolores O'Shanahanové. Zlehčuje to, chápeš? Protože je noblesní, nechce se před tou holkou chlubit. Zrovna když žertovně podceňuje svůj mistrovský útek, začíná další akce, která je tak rychlá a násilná a tak krvavá, že neviditelné publikum o tom nemá až do reklamy čas přemýšlet. A v tu chvíli už mají k přemýšlení něco jiného."

Roger zakroutil hlavou. "To je literární podvod."

"Kdo tvrdí, že je to literatura? Mám tři nové sponzory."

"Hazel," zeptal se Pollux, "kde jsou teď? Jaká je situace?"

Hazel mrkla na hodinky. "Rogere, vstupuje ten harmonogram v platnost už dneska? Nebo začneme čerství zítra?"

Pousmál se. "Asi zítra."

"Pokud by se tohle mělo zvrhnout v konferenci o příběhu, pak si raději zajdu pro Lowella. Nejlepší nápady mám stejně od něho, je na přesně stejné mentální úrovni jako průměrné publikum."

"Kdybych já byl Cvalíkem, ohradil bych se."

"Ticho!" Odšourala se k průlezu a zvolala: "Edith! Můžu si na chvíli půjčit to tvé divoké zvíře?"

Meade řekla: "Já pro něj dojdu, babi. Ale počkejte na mne."

Rychle se vrátila i s dítětem. Lowell se zeptal: "Co chceš, babičko Hazel? Skákací honěnou?"

Zachytila ho rukou. "Ne, synu - krev. Krev a vraždění. Zabijeme nějaké zloduchy."

"Senza!"

"Když si to tak teď vybavuji - a upozorňuji vás, že jsem tam byla jen jednou - vzpomínám si, že jsem je ztratila v Temné mlhovině. Jsou bez jídla, stejně jako bez q-pohonu. Se svými arkturskými zajatci uzavřeli dočasné příměří a pustili je, aby pomohli - což je dost bezpečné, protože jsou to tvorové založení na křemíku a nemůžou jíst lidi. Tohle mají také tak nějak v úmyslu; skutečná otázka zní - kdo si koho ugriluje k obědu? Pomoc arkturských zajatců potřebují, protože Vesmírná bytost, kterou polapili v posledním díle, a kterou uvěznil v prázdné palivové nádrži, si prokousala cestu až k poslední přepážce a nemá žádné pitomé předsudky ohledně tělesné chemické stavby. Uhlík nebo křemík; jí je to všechno jedno."

"Nevěřím, že to má logiku," podotkl Roger Stone. "Její vlastní chemické složení je založené na..."

"Jsi mimo pořadí," určila pravidla Hazel. "Pouze užitečné návrhy, prosím. Pole? Vypadalo to, že se ti zablesklo v očích."

"Ta zrůdka, Vesmírná bytost - odolá radarovým vlnovým délkám?"

"Teď se někam dostáváme. Ale musíme to trochu zkomplikovat. No, Meade?"

Druhý den začala dvojčata vytahovat bicykly ven. Skafandry, které měla na sobě, byly ty samé jako ty, které nosila venku na Měsíci. Navíc k nim byly přidáné magnetické boty a malé raketové motory. Druhé jmenované měli kluci připoutané popruhy k zádům s tryskami vyčnávajícími jim od pasu dolů. K ramenům měl každý z chlapců přimontovanou přídavnou tlakovou nádobu s pohonem pro osobní raketový motor, avšak vzhledem k beztížnému stavu neznamenalá přidaná hmotnost žádné omezení.

"Takže si zapamatujte," varoval je otec, "že ty pomocné jednotky slouží pouze pro případ krajní nouze. Jistící provazy po celou dobu. A když budete provazy přehazovat, nespolehejte na boty, připněte se k druhému lanu předtím, než se odepnete od prvního."

"Nejsme blbci, tati, budeme opatrní."

"Nepochybuji. Můžete však očekávat, že kdykoliv vykonám překvapivou inspekci. Jediné zaškobrtnutí v případě bezpečnostních opatření a bude z toho lámání v kole a palečnice, plus padesát ran devíticásou kočkou."

"Žádný vařicí olej?"

"Ten si nemůžu dovolit. Hele, vy si myslíte, že žertuji. Pokud by se jednomu z vás náhodou podařilo uvolnit a odletět od lodi, nečekejte, že se pro vás vydám. Jeden z vás je tu stejně navíc."

"Který?" zeptal se Pollux. "Že by Cas?"

"Občas si myslívám, že jeden, pak zase že druhý. Při striktním dodržování lodních zásad se tentokrát nebudu muset rozhodovat který."

V průlezu z nákladového prostoru nebyl vzduchový uzávěr; dvojčata snížila tlak v celé sekci, pak začala otevírat dveře a právě včas si vzpomněla, že by se měla držet svých lan, než se dveře otevřely úplně. Podívala se dovnitř a obě zaváhala. I když měli oba chlapci celoživotní zkušenosti s nošením skafandrů na povrchu Měsíce, tohle bylo poprvé, kdy se dostali ven z lodi, která byla na cestě.

Průlez rámoval nekonečnou kosmickou noc, černá byla díky neblíkájícím diamantovým hvězdám vzdáleným mnoho světelných let ještě chladnější a temnější. Nacházeli se na půlnoční straně Stone; kromě hvězd a nenasytných hlubin tam nebylo nic. Jedna věc bylo koukat se na to z bezpečí Luny nebo skrz silné sklo lodního okénka; vidět to, když mezi vaším křehkým tělíčkem a závratnými chladnými hlubinami věčnosti nic nestojí, je úplně něco jiného.

Pollux vydechl: "Casi, mně se to nelíbí."

"Není se čeho bát."

"Tak proč mi potom cvakají zuby?"

"Jdi; budu ti držet napnuté lano."

"Ty jsi ke mně tak hodný, drahý bratře - až zatraceně hodný! Ty jdi a já budu držet napnuté tvoje lano."

"Nebud' pitomý! Padej ven."

"Až po tobě, dědulo."

"No dobře!" Castor se chytil za okraj průlezu a vyšvihl se ven. Zašmátral, když se chtěl magnetickými botami přisát k boku lodi, byl však ve velmi nevýhodné pozici, skafandr byl těžkopádný a neměl žádnou gravitaci, která by mu pomohla. Namísto toho se zhoupl a prsty mu díky hybnosti sklouzly z hladkého okraje průlezu. Jak s sebou házel, narazil do boku lodi a ta ho jemně odhodila pryč. Odplouval a stále s sebou házel, dokud ho lano nezarazilo ve vzdálenosti nějakých tří nebo čtyř stop od boku. "Přitáhni mě dovnitř!"

"Dej dolů nohy, blbečku!"

"Nemůžu. Přitáhni mě, ty kreténská červená hlavo!"

"Neříkej mi 'červená hlavo'." Pollux uvolnil několik stop lana.

"Pole, neblbni. Nelíbí se mi to."

"Já myslel, že jsi odvážný, dědulo."

Castorova odpověď nebyla srozumitelná. Pollux se rozhodl, že už to zašlo dostatečně daleko; přitáhl Castora dovnitř, a zatímco se sám pevně držel nárazníku průlezu, popadl jednu Castorovu botu a připevnil ji k boku lodi, kam zapadla s cvaknutím. "Zachyť se druhého lana," nařídil.

Castor, který stále ještě těžce oddechoval, hledal v boku lodi záchytné oko. Nedaleko jedno objevil a

vydal se k němu, přičemž zvedal nohy tak, jako by kráčel v lepkavém bahně. Druhý provaz zacvakl do kroužku oka a narovnal se. "Chytej," zvolal Pollux a poslal svému dvojčeti vlastní druhé lano, které se kroutilo jako had.

Castor je zachytil a připevnil vedle toho svého.

"Je všechno nastavené?" zeptal se Pollux. "Chystám se nás tady odpojit."

"Všechno zajištěné." Castor se pohnul blíže k průlezu.

"Jsem tady."

"Tak jsi." Castor za Polluxovo lano zatahal; Pollux vyplachtil z průlezu - a Castor ho nechal plachtit. Pak lano jemně propouštěl mezi prsty, čímž vyrovnával hybnost, až se Pollux dostal na konec padesát stop dlouhé šňůry a zůstal tam, aniž by se odrazil zpátky.

Pollux se snažil, aby se dostal zpět, ale bez efektu - ve vzduchoprázdnu to byla marná snaha. Když cítil, že se nehýbe, nechal toho. "Přitáhni mě zpátky!"

"Řekni ,strejdo'."

Pollux řekl několik jiných věcí, z nichž některé pochytil na Luně v docích, a připojil další šťavnaté výrazy, které měl od babičky. "Raději bys měl z té lodi vypadnout," usoudil, "protože se po tom laně prisunu a sundám ti helmu." Jednou rukou po laně chmátl; Castor je švihem odhodil.

"Tak řekni ,čestnej Čest'a'."

To už ale Pollux šňůru měl, protože si uvědomil, že by měl sáhnout k opasku, na němž ji měl připevněnou, a ne pokoušet se chytat její smyčky. Náhle se zazubil. "Dobře - ,čestnej Čest'o'."

"Tady čestnej Čest'a. Zůstaň tak, jak jsi; přitáhnu tě." Zlehka Pola přivlekl, chytil ho za chodidla a přicvakl je k povrchu. "Vypadals tam pěkně pitomě," podotkl, jakmile byl Pollux pevně přichycený k boku lodi.

Jeho dvojče připomnělo společný rituál. "Tak čestnej Čest'a!"

"Omlouvám se, Juniore. Dejme se do práce."

Záchytná oka byla rozmístěna přibližně každých dvacet stop po celém povrchu plavidla. Měla sloužit k usnadnění generálních oprav a k ulehčení inspekci trupu v průběhu cest; dvojčata je teď použila k upevnění bicyklů. Z nákladového prostoru bicykly, napínající se v lanových smyčkách jako chycené ryby, vytahovala po pultuctech. Každý shluk pak připevnila k jednomu záchytnému oku; vozítka se tak volně vznášela u boku, podobná loďkám připoutaným k zaoceánskému křižníku.

Přivazování jednotlivých shluků je brzy zavedlo přes "horizont" na polední stranu plavidla. Pollux byl vpředu a v levé ruce třimal šest bicyklů. Náhle se zastavil. "Hej, dědulo! To je teda věc!"

"Do Slunce se nekoukám," řekl mu ostře Castor.

"Nebud' blázen. Pojd' se podívat na tohle."

Země a Měsíc, mezi nimiž nebyl velký rozestup, vplouvali do fáze štíhlého srpku. Stone na své dráze pomalu klesala za Zemi a ještě pomaleji se vzdalovala od Slunce. Po mnoho dalších týdnů se bude Země jevit jako koule či kotouč, než z ní vzdálenost udělá zářící hvězdu. Teď se zdála být přibližně stejně velká jako při pohledu z Luny, byla však samotnou Lunou provázena. Na denní straně byla zelená a šedohnědá a zakrytá jakoby bavlněnými mraky; na straně zahalené nocí byla vidět města podobná drahokamům.

Ale Země chlapce vůbec nezajímala; dívali se na Měsíc. Pollux vzdychl. "Není nádherná?"

"Co se děje, Juniore? Stesk po domově?"

"Ne. Ale přesto je nádherná. Hele, Casi, ať už budeme kdy vlastnit jakoukoliv loď, zaregistrujeme ji v Luna City. Na domácí základně."

"Jasně. A vidíš ji tam někde?"

"Myslím že ano."

"To máš určitě skvrnku na helmě. Já ji nevidím. Vraťme se k práci."

Použili všechna záchytná oka v blízkosti průlezu a propracovávali se na zád', když Pollux řekl: "Hopla! Ne tak rychle. Táta říkal, abychom nechodili za zád'ový nosník 65."

"Blbost, ,chladný' to musí být nejméně k devadesátce. Trysky jsme použili na méně než pět minut."

"Nebud' si tak jistý; neutrony jsou nespolehliví kumpáni. A vůbec, víš jaký je táta puntíkář."

"To jistě je," ozval se třetí hlas.

Z bot úlekem nevyskočili jen díky tomu, že byli pevně připnutí. Namísto toho se otočili a spatřili otce,

který stál s rukama v bok vedle vzduchového uzávěru pro cestující. Pollux polkl a pravil: "Jak je, tati?"

"Ale že jsi nás fakt vylekal," dodal Castor nesměle.

"Promiňte. Ale nenechte se mnou vyrušovat; vyšel jsem ven, jen abych se pokochal výhledem." Prohlédl si jejich práci. "Moje loď díky vám vypadá jako šrotiště."

"No, museli jsme si udělat prostor pro práci. A vůbec, kdo to uvidí?"

"V téhle oblasti ti na záda dýchá jenom Všemohoucí. A nemyslím, že Jemu by to vadilo."

"Víš, tati, s Polem jsme si tak nějak mysleli, že bys nebyl rád, kdybychom svařovali uvnitř nákladového prostoru."

"To jste si tak nějak mysleli správně - ne potom, co se stalo na Kong Christian."

"Takže jsme vymysleli, že bychom sestavili svařovací stolicí tady venku. Co říkáš?"

"O.K. Dnes je však příliš krásný den nato, abychom probírali obchodní záležitosti." Pozvedl prázdné ruce ke hvězdám a díval se. "Prima místo. Hodně volného prostoru. Pěkná scenérie."

"To je pravda! Ale jestli chceš něco vidět, obejdi to na slunečnou stranu."

"Dobře. Ted' mi pomozte přesunout lana." Obešli trup, až se dostali do slunečního svitu. Kapitán Stone, rodilý pozemšťan, se nejprve podíval na mateřskou planetu. "Zdá se, že se kolem Filipín sbírá velká bouře."

Dvojčata neodpověděla; počasí pro ně bylo mystériem a ani je neschvalovala. Za chvíli se k nim otec otočil a měkce řekl: "Jsem tak rád, že jsme jeli. A co vy?"

"Hm, to se vsad'!"

"Jasně!" Už zapomněli, jak jim temné hlubiny kolem ještě před malou chvílí připadaly chladné a nepřátelské. Ted' to byl jen obrovský prostor plný nádhery, i když ne ještě plně obydlený. A byl to jejich vlastní prostor, v němž mohli žít a dělat, co se jim zachce.

Stáli tam dost dlouho a vychutnávali si to. Nakonec kapitán Stone pravil: "Už jsem si užil tolik sluníčka, kolik snesu. Pojd'me zpátky do stínu." Potrásl hlavou, aby setřepal z nosu kapičku potu.

"Stejně se musíme vrátit k práci."

"Pomůžu vám; budeme rychleji hotoví."

Rolling Stone se zhoupla a mířila k Marsu; posádka zapadla do rutinního koloběhu. Doktorka Stoneová zručně zvládala beztlížné vaření, ve skutečnosti nezvykle zručně, protože používala techniky, které pochytily během ročního působení ve výzkumném ústavu beztlížného stavu na kosmické stanici patřící Zemi, Meade sice tak zručná nebyla, ale zkazit snídani je téměř nemožné. Otec dohlížel na její povinnosti v hydroponice, čímž jí doplňoval lekce, které měla ještě na střední škole v Luna City. Doktorka Stoneová se o starost s nejmladším dítětem dělila s babičkou a volný čas využívala k poklidné archivaci několikaletých poznámek pro časopis Kumulativní efekty kritické hypoxie.

Dvojčata zjistila, že matematika může být ještě zajímavější, než si myslela, a ještě složitější - vyžadovala více "vědění", než kolik si myslela, že mají (už tak štedrý odhad), a byla nucena napínat mozky. Otec se vrhl na stará čísla Reaktomotivního světa a pročítání lodního manuálu, přesto měl stále dost času, aby je mohl učit a zkoušet. Jak zjistil, Polluxovi chyběla schopnost představit si při pohledu na rovnici náležitou křivku.

"Já to nechápu," prohlásil. "Z analytické geometrie jsi měl dobré známky."

Pollux zrudl. "Co máš na srdci?" otázal se otec.

"No, tati, víš, to je tak..."

"Pokračuj."

"No, já vlastně nedostal z analytiky dobré známky."

"Co? Jak to? Oba jste měli jedničky; to si dobře pamatují."

"Hm, tedy, víš... Ten semestr jsme toho měli strašlivě moc a, no, vypadalo to logicky..." Hlas mu odezněl.

"Ven s tím! Ven s tím!"

"Obě analytiky dělal Cas," vyhrkl Pollux, "a já udělal obě historie. Ale učebnici jsem přečetl."

"Ach jo!" Roger Stone vzdychl. "Předpokládám, že teď už je to ze zákona promlčené. Každopádně, sám tvrdě zjišťuješ, že podobné prohřešky s sebou nesou vlastní tresty. Když to potřebuješ, nevíš o tom zhola nic."

"Ano, pane."

"Nicméně to pro tebe znamená hodinu denně navíc - dokud si nebudeš schopen z rovnice okamžitě představit čtyř souřadnicovou nadplochu v neeuclidovském kontinuu - a budeš přitom stát na hlavě v ledové sprše."

"Ano, pane."

"Casi, který předmět jsi to odflákl? Četls knihu?"

"Ano, pane. Jednalo se o středověkou evropskou historii, pane."

"Hmm... Jsi srovnatelně vinen, ale já nejsem příliš zběhlý v předmětech, k nimž není potřeba logaritmické pravítka a tabulky. Budeš učit bratra."

"Rozkaz, pane."

"Pokud vás nebude tlačit čas. Pomůžu vám s těmi vašimi rozbitými bicykly, i když bych neměl."

Dvojčata se do toho houževnatě pustila. Koncem druhého týdne Roger Stone ohlásil, že je s Polluxovou zběhlostí v analytické geometrii spokojen. Přesunuli se do výšin jemnějších nuancí... ke komplexní logice maticové algebry, zamrzlé ve své nádhře... k tenzorovým počtům otevírajícím atom... k divokým a úžasným rovnicím polí, které člověka učinily králem vesmíru... ke zlomové, ducha rozdělující intuici Forsyteova řešení, které otevřelo 21. století a vyslalo lidstvo další obrovský krok směrem ke hvězdám. V době, kdy Mars na obloze zářil více než Země, už překročili hranici, kdy je mohl otec ještě učit; neorané pole prozkoumávali společně.

Kluci se většinou učili pospolu, z té samé knihy, s hlavami dohromady se vznášeli ve své kajutě, jedny nohy mířily k nebeskému jihu, druhý pár zase k severu. Dvojčata si záhy zvykla číst jednu knihu ve stejnou dobu; výsledkem bylo, že obě uměla číst text, který byl vzhůru nohama, stejně snadno jako běžným způsobem. Když byla takto zaneprázdněna, Pollux bratrovi navrhl: "Měl by ses spíš věnovat výzkumu než byznysu. Peníze koneckonců nejsou všechno."

"Nejsou," souhlasil Castor. "Taky existují akcie, dluhopisy a patentová práva, nemluvě o nemovitostech a movitém majetku."

"Mluvím vážně."

"Budeme dělat obojí. Dočetl jsem stránku; klepni do tlačítka, až budeš hotový."

Bůh války, cestující po trochu odlišné dráze, se k nim postupně přibližoval, až byl pouhým okem viditelný jakožto "hvězda" - proměnlivá hvězda, která každých šestnáct sekund zamrkala a zablikala. Koelostatem na Stone snadno rozpoznali příčinu; Bůh války se otáčel dokola, každých dvaatřicet vteřin provedl úplný obrat a tak zajišťoval odstředivou "umělou gravitaci" rozmazlující citlivé žaludky na něm cestujících pozemských červů. Každého půl obratu zasáhly v přesném úhlu sluneční paprsky jeho naleštěný povrch a Stone ozářil oslňující záblesk. V teleskopu byl ten odraz natolik jasný, že mohl poškodit zrak.

Ukázalo se, že pozorování je vzájemné. Přišel rádiový vzkaz; Hazel ho vytiskla a s kamenným výrazem ve tváři ho podala synovi:

"BŮH VÁLKY PRO ROLLING STONE - VOJÍNE - ROGI, STAROUŠI, MÁM TĚ NA MONITORECH. CO TO NA SOBĚ U VŠECH VESMÍRŮ MÁTE? PLÍSEŇ? NEBO SNAD MOŘSKÉ ŘASY? VYPADÁTE JAKO VÁNOČNÍ STROMEČEK. P. VANDENBERGH, KAPITÁN."

Kapitán Stone se na přepis zprávy upřeně zahleděl. "Cože, ten tlustej Holand'an! Já mu dám ,plíseň'. Poslyš, matko, odešli toto: ,Kapitán kapitánovi - soukromá zpráva: Jak můžeš v tom nalitém kymácejícím se holubníku udržet zrak na monitoru? Líbí se ti hrát si na ošetřovatelku nákladu pozemských červů? Zámožné vdovy se nepochybně perou o možnost jíst u stolu s kapitánem. Vsadím se, že je to sranda. R. Stone, kapitán'."

Přišla odpověď:

"KMOTŘE LOTŘE, STARÝ BOBŘE, SVŮJ STŮL JSEM OMEZIL NA PASAŽÉRKY VE VĚKU KOLEM DVACETI, TAKŽE NA NĚ MŮŽU DÁVAT POZOR — DÁVÁM PŘEDNOST BLONDÝNÁM O VÁZE PADESÁTI KILO, PŘIJĎ NA VEČEŘI. VAN."

Pollux vyhlédl okýnkem a pohledem zachytil Boha války. "Proč ho nevezmeš za slovo, tati? Já bych to k němu určitě zvládl s tryskami na skafandru a s jednou kyslíkovou bombou navíc."

"Nehloupni. Nemáme tolik bezpečnostního lana, dokonce ani při co největším přiblížení. Hazel, odpověz mu: „Díky miliónkrát, ale právě teď pro mne vaří ta nejkrásnější holka v celé soustavě.“"

Meade řekla: "Já, tat'ko? Myslela jsem, že ti ode mne nechutná."

"Nemysli si o sobě tolik, tupánku. Samozřejmě mám na mysli tvou matku." Meade se nad tím zamyslela. "Ale vypadám jako ona, ne?"

"Trochu. Pošli to, Hazel."

"TO MÁŠ PRAVDU! MOJE ÚCTA, EDITH. ALE VÁŽNĚ, CO TO JE ZA VĚC? MÁM VÁM POSLAT HUBIČE PLEVELU NEBO ODSTRAŇOVAČE PIJAVIC? NEBO TO UMLÁTÍME HOLÍ?"

"Proč mu to neřekneš, tati?" dotazoval se Castor. "Dobře tedy, udělám to. Hazel, odešli: „Bicykly: chceš si jeden koupit?"

Ke všeobecnému překvapení kapitán Vandenberg odpovéděl:

"MOŽNÁ. MÁTE RALEIGHOVA ‚PÍSEČNÉHO MUŽE‘?"

"Řekni mu že ano!" vložil se do toho Pollux. "Prvotřídní stav a úplně nové pneumatiky. Výhodná koupě."

"Zpomal," přerušil ho otec. "Já ten váš náklad viděl. Pokud tam máte nějaké kolo v prvotřídním stavu, Raleigh nebo jinou značku, pak ho máte velmi dobře schované."

"Ale, tati, všechno bude - až ho doručíme."

"Na co myslíš, že chce bicykl, drahý?" zeptala se doktorka Stoneová. "Na průzkum? To jistě ne."

"Pravděpodobně jen na ježdění po památkách. Dobře, Hazel, můžeš to odeslat - ale chlapci, varuji vás, sám si to vozítko zkontroluji; Van mi věří."

Hazel se odsunula od rádia. "Ať si kluci ty žvásty říkají sami. Mne už tohle tlachání nebaví."

Castor se přemístil ke klávesnici a začal s rozmluvou. Turistický kapitán, jak se ukázalo, opravdu chtěl koupit bicykl. Po nějaké době se shodli na ceně, která byla značně nižší, než co chtěl Castor, atraktivně nižší, než jsou ceny na Marsu, ale lukrativně vyšší, než co chlapci zaplatili na Luně - tato platila za franco dodávku na Phobos obíhající Mars.

Roger Stone si v následujících několika dnech čas od času vyměnil s přítelem láskyplné urážky a drby. Během příštího týdne se Bůh války přiblížil na radiofonní dosah, avšak konverzace odezněla a zastavila se; témata rozmluv byla vyčerpána. Po nejtěsnějším přiblížení se Bůh války zase vzdaloval; více jak tři týdny od nich neměli zprávu.

Volání přebírala Meade. Odpěchala na zád', kde otec pomáhal dvojčatům se smaltováním opravených bicyklů. "Tat'ko, chtějí tě k radiofonu! Bůh války, kapitán kapitánovi - oficiálně."

"Už jdu." Pospíšil si na příď a ohlásil se: "Rolling Stone, hovoří kapitán Stone."

"Bůh války, hovoří velící důstojník. Kapitáne, mohl byste..."

"Moment. Tohle nezní jako kapitán Vandenberg."

"Také že není. Zde Rowley, druhý důstojník. Já..."

"Pochopil jsem to tak, že se mnou chtěl oficiálně mluvit váš kapitán. Nechejte mne s ním promluvit."

"Snažím se vám to vysvětlit, kapitáne." Důstojník zněl vyčerpaně a podrážděně. "Já jsem velící důstojník. Jak kapitán Vandenberg, tak pan O'Flynn jsou na seznamu nemocných."

"Ach. Promiňte. Nic vážného, doufám?"

"Obávám se, že to vážné je, pane. Dnes ráno bylo zaznamenáno už sedmatřicet případů - a čtyři mrtví."

"Pro pána Jána, člověče! Co to je?"

"Nevím, pane."

"Tak tedy, co říká váš zdravotnický důstojník, že to je?"

"V tom to vězí, pane. Lékař zemřel uprostřed služby."

"Cože?"

"Kapitáne, bylo by možné, abyste se s námi srovnali? Máte dostatek manévrovacích palivových rezerv?"

"Cože? Proč?"

"Na palubě máte zdravotnického důstojníka. Nebo snad ne?"

"Hm? Ale to je moje manželka!"

"Cožpak není doktorkou medicíny?"

Roger Stone zůstal dlouho potichu. Pak řekl: "Zakrátko vám zavolám, pane."

Byla to konference na nejvyšší úrovni omezená na kapitána Stonea, doktorku Stoneovou a Hazel. Doktorka Stoneová trvala na tom, že nejprve zavolá Boha války a požádá o úplný popis symptomů a průběhu onemocnění. Jakmile ukončila spojení, zeptal se jí manžel: "Nuže, Edith, co to je?"

"Nevím. Budu se na to muset podívat."

"No tak, poslyš, nehodlám ti dovolit riskovat..."

"Jsem lékař, Rogere."

"Nepraktikuješ, už ne. A jsi matkou od rodiny. Je zcela bez disku..."

"Jsem lékař, Rogere."

Těžce vzdychl. "Ano, drahá."

"Jedinou věcí, v níž musíš rozhodnout, je to, zda jsi schopen srovnat se s Bohem války. K jakému jste vy dva dospěli závěru?"

"Začneme s výpočty."

"Jdu na zád' zkontrolovat si zásoby." Zamračila se. "Nečekala jsem, že se budu potýkat s epidemií."

Jakmile odešla, obrátil Roger tvář poznamenanou nerozhodností k Hazel. "Co myslíš ty, matko?"

"Synu, nemáš šanci. Ona bere svou přísahu vážně. To víš už dlouho."

"Já Hippokratovu přísahu nesložil! Pokud nebudu s lodí manévrovat, nic s tím nenadělá."

"Pravda, nejsi lékař. Ale jsi kosmický kapitán. Myslím, že by tady mohlo platit pravidlo o pomoci v nouzi a záchraně."

"K čertu s pravidly. Tady jde o Edith"

"Nu," odvětila pomalu Hazel, "domnívám se, že v nouzi bych i já sama postavila Stoneovic rodinu proti prospěchu celé lidské rasy. Ale tohle za tebe rozhodnout nemůžu."

"Já ji to nenechám udělat! Nejde o mne. Je tady Cvalík -stále je to ještě dítě; svou matku potřebuje."

"Ano, potřebuje."

"Tím je to jasné. Půjdu na zád' a řeknu jí to."

"Počkej chvíli! Pokud je tohle vaše rozhodnutí, kapitáne, jistě vám nebude vadit, když prohlásím, že jste zvolil špatný způsob, jak ho aplikovat."

"Co?"

"Jediný způsob, kterým můžeš svou ženu obejít, je usednout k počítači a vyrukovat s odpovědí, již hledáš... s odpovědí, která potvrdí, že je pro nás fyzicky nemožné spojit se s nimi a přesto doletět k Marsu."

"Ach. Máš pravdu. Poslyš, pomůžeš mi to zfalšovat?"

"Asi ano."

"Pak se dejme do práce."

"Jak žádáte, pane. Víš, Rogere, jestliže Bůh války přijde s neznámou a nezvladatelnou nákazou na palubě, nikdy mu nedovolí přistát na Marsu. Zachytí ho na parkovací orbitě, natankují a při dalším optimu pošlou zpátky."

"A co s tím? Mně je jedno, jestli budou tlustí turisté a tlupa imigrantů zklamaní."

"Jasně. Ale já myslela něco jiného. Pokud jsou Van a první důstojník nemocní, možná už skoro mrtví, a pokud to sklátí i druhého důstojníka, mohlo by se stát, že se Bůh války nedostane ani na tu parkovací orbitu."

Tuhle myšlenku nemusel Roger Stone ani nijak pracně rozebírat; loď blížící se k planetě, pokud není řízena velmi zdatným pilotem, může udělat jenom jednu ze dvou věcí - havarovat nebo se zhoupnout a nezadržitelně se vrhnout do otevřeného kosmu, kde získá dráhu jako kometa, která nikdy nikam nedoletí.

Zabořil obličej do dlaní. "Co budu dělat, matko?"

"Ty jsi kapitán, synu."

Vzdychl. "Myslím, že jsem to věděl od začátku."

"Ano, ale nejprve ses s tím musel vyrovnat." Políbila ho.

"Rozkazy, synu?"

"Dejme se do toho. Je dobře, že jsme při odletu nevyplývali nic z rezervního paliva."

"To ano."

Jakmile Hazel všem sdělila novinky, Castor se otázal: "Nechce táta, abychom mu vypočítali balistiku?"

"Ne."

"To je dobře - protože musíme urychleně dostat dovnitř na palubu kola. Pojd', Pole. Meade, co kdyby ses navlékla do skafandru a pomohla nám? Pokud tě však nepotřebuje matka."

"Potřebuje," reagovala Hazel. "Aby se postarala o Lowella a držela ho mimo. Ale vy kola na palubu přemísťovat nebudete."

"Cože? Když budou tam, kde jsou teď, nebude možné při manévrování s lodí balancovat. Mimoto, první zážeh by pravděpodobně přetrhal lana a změnil hmotnostní faktor."

"Casi, kde je tvůj intelekt? Cožpak nechápeš celou situaci? Musíme je hodit přes palubu."

"Co? To vyhodíme naše kola! Když už jsme je skoro dotáhli až k Marsu?"

"Vaše kola, všechny vaše knihy a všechno ostatní, bez čeho se obejdeme. Hrubý počítačový propočet to naprosto vyjasnil; je to jediný způsob, jak zvládnout manévry a přesto zajistit bezpečnostní rezervu pro návrat domů. Váš otec zrovna prověřuje váhový rozvrh."

"Ale..." Castorův obličej se náhle vyjasnil a získal klidný výraz. "Rozkaz, madam."

Dvojčata se oblékala do skafandrů, ale ještě nebyla venku, když Polluxe něco napadlo. "Casi? Když kola odřízneme, co se stane pak?"

"Pošleme je na zkušenou - a pokusíme se je dostat nazpátek od Čtyřplanetární přepravní. Ti nám je pochopitelně nezaplatí."

"Použij mozek. Kde ta kola skončí?"

"Co? Jasně, na Marsu!"

"Přesně. Nebo pořádně blízko. Při dráze, na které jsme teď, se zhoupnou pěkně blízko a pak zamíří zase na slunečnou stranu. Předpokládejme, že při maximálním přiblížení tam budeme stát a čekat, abychom je mohli chytit hákem."

"Nehrozí. Přesně tak dlouho nám bude trvat dostat se k Marsu - a po jiné dráze, totožné s tou, po které pluje Bůh války."

"Ano, ale jen předpokládejme. Víš, kéž bych měl náhradní radiolokační maják, který bych na ně pověsil. Pak bychom věděli, kde jsou, až bychom k nim doletěli."

"No, žádný nemáme. Jasně! Kams dal tu použitou reflexní fólii?"

"Cože? Ach, chápu. Dědulo, tvé senilní chátrání občas není tolik patrné." Stone samozřejmě odstartovala s jednou stranou, na níž se nacházely obývací kajuty, zakrytou zrcadlově hladkou hliníkovou fólií. S tím, jak se vzdalovala od Slunce, bylo odrážení slunečního žáru stále méně nezbytné, protože bylo lepší jej pohlcovat. K redukci nákladů na lodní vytápění a chlazení byly celé čtvereční yardy fólie postupně odlepovány a uskládány uvnitř.

"Zeptejme se táty."

U průlezu do rozvodny je zastavila Hazel. "Je u počítače. Jakou máte stížnost?"

"Hazel, ta reflexní fólie, kterou jsme skladovali - je také na seznamu věcí, které se budou házet přes palubu?"

"Určitě. Na zpáteční cestu si nějakou obstaráme na Marsu. Proč?"

"Radarový roh - proto!" Vysvětlili jí svůj plán.

Přikývla. "Dost na náhodu, ale dává to smysl. Heleďte, přivažte všechno, co budeme házet přes palubu, ke kolům. Všechno bychom to mohli získat nazpátek."

"Jasná věc!" Dvojčata se vrhla do práce. Zatímco Pollux sbíral dohromady shluky bicyklů, z nichž téměř většina byla výborně opravená a skvěla se novým nátěrem, sestavoval Castor podivnou geometrickou hračku. Pomocí osmičky drátu, hliníkové fólie a izolepy vytvořil obří fóliový čtverec, drátem olemovaný a vyrovnaný. Ten v pravém úhlu rozdělil druhým čtvercem. Oba čtverce opět v pravém úhlu rozdělil třetím čtvercem. Výsledkem bylo osm lesklých pravoúhlých rohů mířících všemi možnými směry - radarový reflektor. Každý z rohů odrazí radarové vlny zpátky rovnou ke zdroji, což je princip snadno vysvětlitelný gumovou kuličkou v rohu nějaké místnosti nebo krabice. Konečným výsledkem bylo zvýšení účinnosti radaru z inverzní čtvrté mocniny na inverzní kvadratickou funkci - alespoň teoreticky. V praxi to sice nebude naprosto účinné, ale radarová odezva signálu nesmírně vzroste. Takto označený objekt bude na monitoru radaru svítit jako svíčka v jeskyni.

Pomocí podivného kusu drátu ukotvil Castor tohoto křehkého obřího papírového draka ke klubku bicyklů a ostatních věcí házených přes palubu. Pevnější uvazování nebylo potřeba; tady venku není žádný potulný vítr, který by tyto věci někam odfoukl, nikdo, kdo by je odštíhl. "Pole," požádal, "zabouchej na okýnko a řekni jim, že jsme připraveni."

Pollux odešel dopředu a učinil tak, nejprve zaklepal na sklo, aby přilákal babiččinu pozornost, a pak vyťukal kód, kterým jí podal zprávu. Zatímco byl pryč, Castor připojil k nákladu kus papíru, na němž stálo:

NEJEDNÁ SE O ODPAD

Tento náklad je na volné dráze záměrně. Níže podepsaný majitel jej má v úmyslu vyzvednout a varuje všechny, aby jej neprohlašovali za opuštěný. U. P. Rev. Stat. #193401

Roger Stone, kapitán

Soukromá jachta Rolling Stone, Luna

Jakmile se Pollux vrátil, řekl: "Hazel vzkazuje, abychom pokračovali, ale v klidu."

"Jasně." Castor odmotal jednoduchý drát poutající nemotornou masu k lodi, ustoupil a díval se na ni. Nepohnula se. Natáhl ruku a malíčkem ji neznatelně postrčil, pak pokračoval v pozorování. Masa se pomalu, pomalinku odpoutávala od plavidla. Do její letové dráhy chtěl zasahovat co nejméně, aby bylo snadné ji najít. Nepatrný vektor, kterým masu opatřil - odhadoval, že to bude asi palec za minutu - bude v platnosti po všechny dny cesty k Marsu; chtěl, aby výsledný součet zůstal malý.

Pollux se otočil a zahlédl jasný záblesk z Boha války. "Budou trysky dostatečně daleko, až začneme s otáčením?" zeptal se starostlivě.

"Neboj. To už jsem vymyslel."

Chystaný manévř patřil k těm nejjednodušším - z jednoho bodu do druhého v prázdném prostoru a v oblasti, kterou lze považovat za prostou gravitačních sil, protože obě plavidla byla od Slunce prakticky ve stejné vzdálenosti a Mars byl příliš daleko, než aby na něm záleželo. Existovaly čtyři jednoduché kroky: zlikvidovat jemný vektorový rozdíl mezi oběma loděmi (relativní rychlost, s níž se Bůh války vzdaloval), akcelarovat k Bohu války, překlenout prostor mezi plavidly, zpomalit kvůli srovnání drah a po přiblížení zůstat nehybně stát na místě.

Kroky jedna a dvě se zkombinují pomocí doplnění vektorů; krok tři byl jen vyčkáváním. Celá operace bude sestávat ze dvou manévřů, dvou zážehů trysek.

Ale třetí krok, doba, kterou zabere dosažení Boha války, může být značně snížena rozhazovačným použitím reaktivní hmoty. Kdyby nezáleželo na čase, mohli, jak podotkla Hazel, mezeru překlenout tím, že by "ze zádi házeli kamení." Existovalo nekonečné množství možností, z nichž každá zahrnovala jiné množství použité reaktivní hmoty. Jedna z nich by uchránila bicykly a osobní věci — ale tranzitní doba by se natáhla na dva týdny.

Nyní se jednalo o volání po lékařské pomoci — Roger Stone zvolil odhození nákladu.

Dvojčatům to však neřekl a ani po nich nechtěl, aby vypracovala balistiku. Neobtěžoval se jim sdělit, že měl na výběr mezi obětováním jejich kapitálu a tím, že nechá cizí lidi čekat na lékařskou pomoc. Koneckonců, přemýšlel, jsou dvojčata ještě příliš mladá.

Jedenáct hodin po zážehu zůstal Stone stát v prostoru v blízkosti Boha války. Obě plavidla se stále pohybovala směrem k Marsu rychlostí nějakých šestnácti mil za sekundu; ve vztahu jednoho k druhému byla stacionární — až na to, že výletní loď pokračovala ve svém okázalém otáčení ze strany na stranu. Doktorka Stoneová, jejíž malá postava byla ověšená nejen skafandrem, tlakovými nádobami, rádiem, tryskami ke skafandru a bezpečnostními lany, ale také ježiškovským balíkem medicínských zásob, stála spolu s manželem na boku, který se nacházel k výletní lodi nejbližší. Vzhledem k tomu, že nevěděla, co přesně by mohla potřebovat, vzala si s sebou všechno, o čem se domnívala, že může ze skladu na vlastní lodi postrádat - léky, antibiotika, nástroje a další věci.

Ostatní ji uvnitř políbili na rozloučenou a prosili, aby zůstala. Lowell plakal a pokusil se matce zabránit ve vstupu do uzávěru. Sice mu neřekli, co se děje, avšak emoce ostatních byly nakažlivé.

Roger Stone ji starostlivě nabádal: "Takže, hele, okamžitě, jakmile to budeš mít pod kontrolou, vrátíš se - slyšíš?"

Zakroutila hlavou. "Uvidíme se na Marsu, nejdražší."

"Ani náhodou! Ty..."

"Ne, Rogere. Mohla bych být přenašečem. To nesmíme riskovat."

"Přenašečem můžeš být i v době, kdy se k nám na Marsu vrátíš. Cožpak vůbec nepředpokládáš, že se vrátíš?"

Tuto řečnickou otázku ignorovala. "Na Marsu jsou nemocnice. V kosmu však nemohu riskovat rodinnou epidemií."

"Edith! Mám sto chutí odmítnout..."

"Čekají na mne, drahý. Vidiš?"

Nad hlavami, dvě stě yardů od nich, se na ose otáčení mohutné lodi otevřel uzávěr pro cestující; z něj tiše vylétly dvě malé postavičky, elegantně přicvakly boty a s hlavami mířícími "dolů" k paní a panu Stoneovým zůstali stát na boku lodi. Roger Stone zavolal do mikrofону: "Bůh války!"

"Bůh války slyší!"

"Jste připraveni?"

"K službám."

"Buďte připraveni k transferu."

Zastupující kapitán Rowley nabídl, že pošle nějakého člověka, který by doktorku Stoneovou přes mezeru převedl. Odmítla, protože nechtěla, aby kdokoliv z nakažené lodi přišel do styku s Rolling Stone. Ted' se zeptala: "Jsou má lana uvolněná, Rogere?"

"Ano, nejdražší." Jeden konec několika dohromady svázaných lan jí připevnil k pasu, druhý k záchytnému oku.

"Pomůžeš mi s botami, nejdražší?"

Poklekl a magnetické boty jí uvolnil, aniž by promluvil, hlas mu totiž kolísal. Narovnal se a ona ho objala. Objímali se nemotorně, překážely jim skafandry a také balík na zádech navíc, který nesla. "Adios, drahý," řekla něžně. "Dej pozor na děti."

"Edith! Ty dej pozor na sebe!"

"Ano, drahý. Ted' mne podepři."

Sjel jí rukama k bokům; ona vykročila z bot a u lodi ji ted' držely jen jeho ruce.

"Připravit! Raz! Dva!" Společně se přikřčili. "Tři!" Odskočila rovně od lodi, lana se za ní vlnila. Dlouhé, předlouhé sekundy mu plula přímo nad hlavou a zmenšovala mezeru mezi sebou a výletní lodí. Po nějaké době bylo zjevné, že neodskočila úplně rovně; manžel byl připraven přitáhnout ji zpátky.

Ale uvítací výbor byl na tuto eventualitu také připraven. Jedna z postav roztáčela nad hlavou zatížené lano; to se stále více a více rozvíjelo. Když začala doktorka Stoneová míjet bok Boha války, se zhoupnutím lano hodil na její jistící provaz a zatížený konec se kolem něj obtočil. Roger Stone na Rolling Stone její lano zarazil, čímž ji zastavil; muž na výletní lodi ji jemně přitáhl dovnitř.

Druhý muž doktorku zachytil a na opasek jí zacvakl hák, pak odpojil dlouhý provaz spojující ji se Stone. Než vstoupila do uzávěru, zamávala, načež se za ní dveře zavřely.

Roger Stone chvíli zavřený příklop pozoroval, pak vtáhl provaz dovnitř. Pohledem zabloudil k páru malých bot, které zůstaly prázdné stát vedle něj. S trhnutím je odlepil, sevřel je v náručí a ztěžka odkráčel k vlastnímu vzduchovému uzávěru.

Kapitola IX

Nahraditelná aktiva

Po několik následujících dní se dvojčata klidila otcí z cesty. Sice byl ke všem neobyčejně něžný a laskavý, nikdy se však neusmál a jeho nálada se náhle a nečekaně mohla změnit v zlost. Dvojčata zůstávala u sebe v kajutě a předstírala studium - vlastně nějaký čas i studovala. Meade a Hazel si mezi sebou rozdělily starost o Lowella; chlapcův pocit bezpečí byl nepřítomností matky narušen. Dával to najevo náhlými výbuchy hněvu a dožadováním se pozornosti.

Hazel převzala vaření obědů a večeří; nebyla v tom však o nic lepší než Meade. Dvakrát denně bylo slyšet, jak křičí, nadává a stěžuje si, že není žádná domácí put'ka a nikdy ani neměla podobné ambice. Nikdy!

Doktorka Stoneová volala jednou denně, krátce pohovořila s manželem a omlouvala se, že nechce mluvit s nikým z ostatních, protože je příliš zaneprázdněná. Výbuchy hněvu Rogera Stonea se většinou objevovaly krátce po těchto každodenních hovorech.

Jediná Hazel měla dost odvahy, aby mu ohledně hovorů kladla otázky. Šestáho dne u oběda pravila: "Nuže, Rogere? Jaké jsou dnešní novinky? Pověz."

"Nic moc. Hazel, ty kotlety jsou tuhé."

"Měly by být v pořádku; ochutila jsem je vlastní krví." Pozvedla zafačovaný palec. "Proč si nezkusíš uvařit sám? Ale zpět k tématu. Nevytáčeš se, hochu."

"Myslí si, že je něčemu na stopě. Pokud může soudit z lékařských záznamů, nechytí to nikdo, o kom se ví, že měl někdy spalničky."

Meade vyhrkla: "Spalničky? Na ty lidi neumírají, ne?"

"Sotva," souhlasila babička. "I když u dospělých to může být velmi vážné."

"Já neřekl, že jsou to spalničky," odvětil otec rozladěně, "ani tvoje matka to neřekla. Myslí si, že to má nějakou souvislost se spalničkami, možná jde o zmutovaný druh - virulentnější."

"Říkejme tomu ‚neospalničky‘," navrhla Hazel. "Jedná se o zajímavý problém, který v sobě skrývá úchvatné vědecké možnosti. Nějací další mrtví, Rogere?"

"No, ano."

"Kolik?"

"To neřekla. Ale Van stále žije a Edith tvrdí, že se uzdravuje. Říkala mi," dodal, jakoby se snažil sám sebe přesvědčit, "že si myslí, že už se učí, jak to léčit."

"Spalničky," zašeptala zamyšleně Hazel. "Tys je nikdy neměl, Rogere."

"Neměl."

"Ani žádné z dětí."

"Jistěže ne," vložil se do toho Pollux. Luna City bylo dávno známé jako nejzdravější místo ve známém vesmíru; běžné dětské pozemské choroby nikdy neměly šanci se tam usadit.

"Jak zněla, synu?"

"K smrti utahaně." Zamračil se. "Dokonce na mne vyjela."

"Cože, maminka?"

"Tiše, Meade." Hazel pokračovala: "Já spalničky měla, před sedmdesáti nebo osmdesáti lety. Rogere, asi bych tam měla jít a pomoci jí."

Neradostně se usmál. "Tohle předpokládala. Řekla, ať ti poděkuji, ale že má veškerou neodbornou

pomoc, jakou potřebuje."

"Neodborná pomoc!" To se mi líbí! Páni, během epidemie v devadesátém třetím byly chvíle, kdy jsem byla jedinou ženou v kolonii, která byla schopná převléci postel. Ha!"

Druhý den se Hazel záměrně potulovala kolem a čekala na telefonát, rozhodnutá prohodit se snachou alespoň několik slov. Volání přišlo přibližně ve stejnou dobu jako vždycky. Roger to vzal. Nebyla to jeho žena.

"Kapitán Stone? Tady Turner, pane, Charlie Turner. Jsem třetí inženýr. Vaše žena mne požádala, abych vám zavolał."

"Co se děje? Nemá čas?"

"Tak nějak."

"Řekněte jí, aby mi zavolala okamžitě, jakmile bude mít volno. Počkám u přijímače."

"Obávám se, že to nepomůže, pane. Když říkala, že vám dnes nebude volat, byla velmi věcná. Nebude na to mít čas."

"Houby s octem! Tohle jí zabere jen třicet sekund. V tak velké lodi, jako je ta vaše, ji můžete připojit kdekoliv."

Druhý muž rozpačitě zamumlal: "Je mi líto, pane. Doktorka Stoneová udělila striktní rozkazy, že nesmí být vyrušována."

"Ale já je ruším, já..."

"Je mi to velmi líto, pane. Sbohem." Nechal ho prskat do hluchého mikrofonu.

Roger Stone zůstal nějakou chvíli potichu, pak se sklíčeně obrátil na matku. "Dostala to."

Hazel tiše odvětila: "Nedělej předčasné závěry, synu." Ale už i ona sama došla v hloubi srdce ke stejnému závěru. Edith Stoneová onemocněla chorobou, kterou se vydala léčit.

Stejně bezbarvé formulace se Rogeru Stoneovi dostalo i následujícího dne; třetího dne nechali předstíraní. Doktorka Stoneová byla nemocná, ale manžel si neměl dělat starosti. Než onemocněla, postoupila už ve standardizaci léčby dost daleko na to, aby všechny nové případy — včetně jejího vlastního - probíhaly bez komplikací. Tak to tvrdili.

Ne, nepřepojí přenos k její posteli. Ne, nemůže mluvit s kapitánem Vandenbergem; kapitán je stále příliš nemocný.

"Jdu tam!" zařval Roger Stone.

Turner zaváhal. "To je vaše věc, kapitáne. Ale pokud tak učiníte, budeme vás tady muset dát do karantény. Písemné rozkazy doktorky Stoneové."

Roger Stone ukončil spojení. Věděl, že tím je to vyřešené; v lékařských záležitostech byla Edith neoblomná jako skála —

a on nemohl nechat vlastní loď, svou rodinu, aby se na Mars dostala sama. Jedna slabá stařenka, dva domýšliví napůl trénovaní piloti ve výcviku - ne, musí svou loď dopravit do cíle.

Vytrpěli si svoje. Vaření bylo čím dál tím horší, pokud se někdo vůbec vařit obtěžoval. O sedm nekonečných pozemských dní později se při každodenním telefonátu ozvalo: "Rogere — ahoj, miláčku!"

"Edith! Jsi v pořádku?"

"Skoro ano."

"Jakou máš teplotu?"

"No tak, drahý, nedovolím, abys mi dělal mastičkáře. Má teplota je uspokojivá, stejně jako i zbytek mého fyzického já. Trochu jsem zhubla, ale to je jen dobře - nemyslíš?"

"Ne, nemyslím. Poslyš - vrať se domů! Slyšíš mě?"

"Nejdražší Rogere! Nemohu a hotovo. Celá loď je v karanténě. Ale jak se má zbytek mojí rodiny?"

"Ale, sakra, fajn, fajn! Všichni překypujeme zdravím."

"Tak ať vám to vydrží. Zavolám ti zítra. Pa, drahý."

Večeře byla toho dne oslavou. Hazel si sice zase pořežala palec, ale dokonce i jí to bylo jedno.

Každodenní volání, už ne plná hlodajících obav, ale jen potěšení, pokračovala. Za týden doktorka Stoneová jedno z nich zakončila, řkouc: "Vydrž, drahý. Chce s tebou hovořit jeden tvůj přítel."

"O.K, miláčku. Pac a pusu — sbohem."

"Kmotře lotře?" ozval se hluboký hlas.

"Vane! Ty krychlovej nesmysle! Já věděl, že jsi příliš lakomý na to, abys umřel."

"Jsem naživu a kopu, díky tvé úžasné manželce. Ale už nemám vavříin; zatím jsem neměl čas si ho znovu vypěstovat."

"Však ho mít budeš."

"Nepochybně. Ale něco jsem se té hodné doktorky ptal a ona mi nebyla schopná poskytnout moc informací. Ohledně té tvé kocábky. Rogi, jak jste na tom po tom úprku s atomárním háčkem? Nehodila by se vám nějaká št'áva?"

Kapitán Stone se zamyslel. "Máš něco navíc, kapitáne?"

"Trochu. Pro tenhle náklad'ák to není moc, ale pro to vaše dětské vozítko by mohlo stačit."

"Museli jsme hodit věci přes palubu, víš o tom?"

"Vím - a je mi to líto. Dohlédnu, aby byla co nejrychleji vyřízena pojistka. Proplatil bych ji sám, kapitáne, kdyby mi po alimentech na třech planetách něco zbylo."

"Možná to nebude nutné." Vysvětlil mu, jak se mají věci s radarovým reflektorem. "Kdybychom se dostali na původní dráhu, se svými věcmi bychom se setkali."

Vandenbergh se zachechtal. "S těmi tvými dětmi se chci ještě setkat; zdá se, že za posledních sedm let trochu vyrostly."

"To nedělej. Připravily by tě o veškerou reputaci, kterou na můstku máš. Teď k tomu jednoduchému háčku: kolik ho můžeš postrádat?"

"Dost, určitě dost. On ten váš psí kus stojí za zkoušku, i kdyby jen ze sportu. Jsem si jistý, že to nikdo nikdy dřív neudělal. Nikdy."

Obě plavidla, na pohled v dokonalé rovině, a v téměř dokonalé podle přístrojů, se přece jen za dobu, než se epidemie na výletní lodi vyzuřila a odezněla, od sebe o pár mil oddálila. Nejistitelná gravitační přitažlivost jim dodávala o mnoho nižší vzájemnou únikovou rychlost než vlastní nepatrný zbytkový poměrný pohyb. Až doted' s tím nikdo nic nedělal, protože byli stále ještě v bezproblémovém radiofonním dosahu. Teď však bylo nezbytné přetankovat z jedné lodi do druhé reaktivní hmotu.

Roger Stone hodil závažím připevněným na lehké nosné lano tak rovně a tak daleko, jak jen byl schopen. To bylo za chvíli zpomaleno, když je zachytil hákem člen posádky Boha války, který za ním s pomocí trysek na skafandru vystartoval. Nosné lano během své pouti přepravilo těžší lano připevněné k menší z lodí. Samotná manuální síla pak lano napnula. I když hmotnost Rolling Stone byla podle měřítek lidské síly obrovská, potřebný vektor byl příliš malý na to, aby se s ním dalo něco udělat pomocí trysek, a tření nebylo žádné. Při vlečení kosmické lodi je nepřítomnost brzd mnohem důležitější než síla, což množství poškození na plavidlech a kosmických stanicích potvrzuje.

Výsledkem onoho jemného potažení bylo, že za dva a půl dne byly lodě dost blízko na to, aby mezi nimi bylo možné propojit tankovací hadici. Roger a Hazel se hadice dotýkali jen hasákem a chrániči na skafandru, což nebyl kontakt dostatečný k narušení karantény ani podle standardů doktorky Stoneové. Za dvacet minut bylo i toto spojení ukončeno a Stone měla čerstvou zásobu pohonné št'ávy.

A za nějaký čas už byl Mars zrzavým vypouklým měsícem, který se na obloze vydouval stále víc a víc; přišel čas připravit se k manévrování.

"Tady je to!" Pollux hlídkoval u obrazovky radaru; po jeho vybafnutí k němu připlachtila babička.

"Spíš to bude jen hejno hus," poznamenala. "Kde?"

"Rovnou tady. Cožpak to nevidíš?"

Hazel neochotně připustila, že onen světelný bod opravdu může být skutečný. Několik dalších hodin

zabralo přeměrování vzdálenosti, polohy a relativního pohybu pomocí radaru i Dopplera a propočítávání nejlevnějšího manévru, který by jim umožnil setkat se s potulnými bicykly, zavazadly a knihami. Roger Stone to bral co nejkldněji, i když ho trochu tlačila zmenšující se vzdálenost k Marsu. Nakonec se vzhledem k plovoucí hromadě haraburdí téměř zastavili, zůstal jim jen lehký pohyb vpřed, který je dovede až na vzdálenost tři set yardů - tak to alespoň vypočítal - a tohoto největšího přiblížení dosáhnou za několik hodin.

Čekání trávili počítáním setkáváního manévru s Marsem. Rolling Stone pochopitelně nepříslané rovnou na Marsu, učiní tak na kosmodromu na Phobu. Nejprve budou muset obkroužit Mars po téměř kruhové elipse, aby se k Phobu dostali, načež budou muset při posledním manévru usadit loď na malinký měsíc - všechno jsou to jednoduché manévry, s nimiž se však kvůli jediné věci dělá hodně povyku; Phobos má přibližně desetihodinovou oběžnou dobu; takže Stone nebude muset přiletět jen na správné místo se správnou rychlostí a směrem, ale také ve správný čas. Poté co budou bicykly naloženy na palubu, bude loď muset být, pokud má dospět k přesnému místu setkání, opatrně vedena kupředu, i když bude stále ještě značně vzdálena.

Pracovali na tom všichni s výjimkou Cvalíka, Meade počítala pod Hazeliným dohledem. Pollux pokračoval v radarovém prověřování jejich přibližování k nákladu. Roger Stone právě probral a vyloučil dvě zkušební řešení a nahrubo vypracovával další, které konečně začínalo dávat smysl, když Pollux prohlásil, že poslední porovnání úhlů z radarových dat ukazuje, že jsou tak blízko, jak jen to jde.

Otec se odpásal a přemístil se k okýnku. "Kde to je? Dobrý bože, vždyť na tom skoro sedíme. Dejme se do práce, chlapci."

"Já jdu taky," zvolala Hazel.

"Já taky!" souhlasil Lowell.

Meade se natáhla a zarazila ho. "To si jenom myslíš, Cvalíku. Ty a sestřička si zahrajete skvělou hru s názvem: 'Co bude k večeři?' Bavte se, lidi." Zamířila na zád' a i přes protesty s sebou odvěkla malého.

Když byli venku, kola se zdála být nepoměrně dále. Cas se na tu hromadu podíval a řekl: "Možná bych tam měl s pomocí trysek na skafandru zaletět, co, tatí? Ušetřilo by nám to čas."

"O tom silně pochybuji. Zkus to tažným lanem, Pole."

Pollux zacvakl lehké nosné lano do záchytných ok. Vedle zatíženého konce bylo připevněno půl tuctu velkých háků vyrobených z osmičky drátu. První nahození se zdálo být dostatečně silné, minulo však chumel věcí o dost velký kus.

"Nech mě to udělat, Pole," žadonil Castor.

"Nechej ho na pokoji," nařídil mu otec. "Ale pomoz mi, tohle je naposledy, co vyřáším do otevřeného kosmu bez pořádné harpuny. Zapamatuj si to, Casi. A připiš to na nákupní seznam, až budeme uvnitř."

"Rozkaz, pane."

Bylo vidět, že druhé nahození hromadu zasáhlo, ale jakmile Pol zatáhl, lano odpadlo, háky se nezachytily. Zkusil to znovu. Tentokrát se plovoucí lano napnulo.

"Teď v klidu!" varoval ho otec. "Nechceme mít celý náklad kol v klíně. Tak - hodně zatáhni. Pohnulo se to."

Čekali.

Castor začal být netrpělivý a navrhl, aby za lano ještě jednou zatáhli. Otec zakroutil hlavou. Hazel dodala: "Jednou jsem na kosmické stanici viděla jednoho zelenáče, který takhle popohnal náklad. Byl to ocelový plát."

"Co se stalo?"

"Když ho nastartoval potáhnutím, tak si myslel, že ho zastaví postrčením. Sice mu museli amputovat obě nohy, ale zachránili mu život." Castor zmlkl.

O několik minut později se neuspořádaná masa dotkla lodi, říditka jednoho z bicyklů se sice přiskřípla a ohnula, ale k žádným jiným škodám nedošlo. Dvojčata s Hazel si na hromadu vylezla, pracovala uvolněně na konci jisticích lan a botama se přichytávala jen tehdy, když skládala kola do nákladového prostoru, kde je Roger Stone uskladoval podle svého pečlivého rozvrhu na rozmístění hmotnosti.

Časem Pollux narazil na Castorovo varování "Nejdná se o odpad."

"Hej, Casi! Tady je tvoje upozornění."

"Teď už není k ničemu." Přesto si ho vzal a podíval se na ně. Vykulil oči. Dole na rubu stál dodatek:

"NEKECEJ, FAKT?" GALAKTICKÝ MOCIPÁN

Přišel k nim kapitán Stone, aby zjistil, kde to vážně, vzal ten papír a přečetl si ho. Podíval se na svou matku. "Hazel!"

"Já? Co zas, celou dobu jsem byla právě tady na očích. Jak bych to mohla udělat já?"

Stone papír zmuchlal. "Nevěřím na duchy, přesouvání duší ani na 'Galaktické mocipány'."

Pokud to provedla Hazel, nikdo ji neviděl a ona to nikdy nepřiznala. Trvala na teorii, že Galaktický mocipán přece jen není mrtev. Aby to dokázala, v dalším díle ho znovu oživila.

Kapitola X

Kosmodrom na Phobu

Mars má dvě konfekční kosmické stanice, své dva malinké, blízké měsíce - Phobos a Deimos, psy Boha války, Strach a Hrůzu. Deimos je rozeklaným, nerovným kusem skály; každý kapitán by prožil perné chvílky, kdyby na něm měl najít místo k přistání. Phobos je téměř kulový, a jak jsme zjistili, téměř hladký; díky atomové energii je z něj jedna velká přistávací dráha táhnoucí se podél celého rovníku — možná byl jeho úklid trochu přehnaný; podle jedné velmi pravděpodobné teorie jej jakožto kosmickou stanici používali i předchůdci Mart'anů. Důkaz, pokud nějaký existuje, je možná pohřben pod struskou phoboského kosmodromu.

Rolling Stone vklouzla na Deimovu orbitu, jakmile se přiblížila k orbitě Phobu, zažehla trysky, čímž se s Phobem srovnala a obíhala kolem Marsu po téměř totožné orbitě ve vzdálenosti sotva nějakých pěti mil od jmenovaného měsíce. Teď loď padala, padala kolem Marsu a směrem k Phobu a až dosud nezapočítali žádný vektor, aby tomu zabránili. Tento pád nelze popsat jako něco střemhlavého; v této vzdálenosti rovnající se poloměru Phobu přitahoval měsíc nepatrnou kosmickou loď silou menší než tři tisíce pozemské gravitace. Kapitán Stone měl dostatek času k vypočítání vektoru, díky němuž by mohl přistát; Stone bude trvat větší část hodiny, než klesne k povrchu satelitu.

Přesto se rozhodl udělat to snadněji, s vnější pomocí. Trysky Rolling Stone, které mohly zatáhnout až na šest g, byly snad až příliš hrubým nástrojem pro malé gravitační pole desetimílové skály - jako byste chtěli zaplácnout mouchu pomocí beranidla. Několik minut poté, co zastavili zážeh, se vedle nich objevil malý skútr, který vzlétl z Phobu, a zakotvil u jejich vzduchového uzávěru.

Postava ve skafandru, která vplula dovnitř, si sundala helmu a řekla: "Povolení ke vstupu na palubu, pane? Jason Thomas, přistavní pilot - žádal jste o pilota a o vzetí do vleku?"

"Ano, kapitáne Thomasi."

"Říkejte mi prostě Jay. Máte připravený rozvrh hmotnosti?"

Roger Stone mu ho předal; prohlížel si ho, zatímco oni si prohlíželi jeho. Meade si pro sebe pomyslela, že vypadá spíše jako účetní než jako neodolatelný astronaut - rozhodně se nepodobal žádné postavě z Hazeliných příběhů. Lowell se na něj vážně zahleděl a prohlásil: "Vy jste Mart'an, pane?"

Přistavní pilot mu odpověděl se stejnou vážností. "Tak nějak, synu."

"Tak kde máte další nohu?"

Thomas se zatvářil vyplašeně, ale vzpamatoval se. "Pravděpodobně budu jenom částečný Mart'an."

Zdalo se, že o tom Lowell pochybuje, ale více už nevyzvídal. Přistavní pracovník se vrátil k rozvrhu a pravil: "O.K, kapitáne. Kde máte konektory k ovládání venkovního okruhu?"

"Hned u uzávěru. Vnitřní terminály jsou tady na palubě."

"Bude to jen několik minutek." Vrátil se ven, přičemž se pohyboval velice rychle. Za méně než deset minut byl zpátky uvnitř.

"To jste k přimontování přídatných raket potřeboval tak málo času?" zeptal se nedůvěřivě Roger Stone.

"Už jsem to dělal mockrát. Stane se z toho rutina. Mimoto se mnou pracovali dobří kluci." K dříve označeným konektorům rychle zapojil malý přenosný ovládací panel a vyzkoušel si ovládání. "Všechno nastaveno." Pohlédl na svou obrazovku radaru. "Nebude třeba víc než se trochu flákat. Hele, lidičky, vy jste imigranti?"

"Ne tak úplně. Spíše jsme na zábavné cestě."

"No není to paráda? I když by mě fakt zajímalo, jakou zábavu hledáte na Marsu." Vyhlédl okýnkem, kde se rudý obrys Marsu zvedal do temnoty.

"Doufám, že se podíváme po památkách."

"Ve státě Vermont je toho k vidění víc než na celý tyhle planetě. To já vím." Rozhlédl se. "Tohle je celá vaše rodina?"

"Celá až na mou ženu." Roger Stone vysvětlil situaci.

"Jo, ano! Čet jsem o tom v deníku Válečné volání. Ale tam uvedli špatně jméno vaší lodi."

Hazel si znechuceně odfrkla. "Noviny!"

"Ano, mami. Boha války jsem dostával dolů teprve před čtyřmi hodinami. Kotviště 32 a 33. No, ale je v karanténě."

Vytáhl si dýmku. "Máte vy lidičky statické srážení?"

"Máme," potvrdila mu Hazel. "Jen do toho, zakuřte si, mladíku."

"Dík." Trvalo mu celou věčnost, než si zapálil; Pollux začal přemýšlet, kdy má v úmyslu vypočítat balistiku.

Ale Jason Thomas se neobtěžoval dokonce ani pohlédnout na obrazovku radaru; místo toho začal vyprávět dlouhý, spleťtý příběh o svém švagrovi ze zemské hroudy. Vyšlo najevo, že se tenhle jeho příbuzný pokusil vycvičit si papouška, aby mu fungoval jako budík.

O papoušcích dvojčata nevěděla nic a ani je to nezajímalo. Castor si začínal dělat starosti. Snad tenhle pitomec se Stone nehavaruje? Také začínal pochybovat, že je Thomas vůbec pilot. Příběh pokračoval dál a dál. Thomas vyprávění přerušil, jen aby řekl: "Raději se nepouštějte. A někdo by měl podržet to dítě."

"Já nejsem dítě," protestoval Lowell.

"Kéž bych já sám ještě dítě byl, kluku." Rukou zašmátral po ovládacím pultu a Hazel vzala Lowella k sobě.

"No, a vtip celé té věci je v tom..." Lodí zatřásl ohlušující řev, zvuk ještě drásavější, než jaký vydávaly jejich vlastní trysky. Trval jenom několik sekund; jakmile odezněl, Thomas vítězoslavně pokračoval: "...že se ten pták nikdy nenaučil říkat čas. Díky, lidičky. Z kanceláře vám pošlou účet." S kočičí pružností se postavil a sjel po podlaze, aniž by zvedl nohy. "Rád jsem vás poznal. Nashle!"

Byli na Phobu.

Pollux vstal z palubní krytiny, po níž se plazil - a praštil se hlavou o strop. Potom zkusil jít jako Jason Thomas. Poprvé od chvíle, kdy opustili Lunu, měl váhu, skutečnou váhu, která však i s oblečením činila jen dvě unce. "Přemyslím, jak vysoko bych tu mohl vyskočit?" poznamenal.

"Nezkoušej to," doporučila mu Hazel. "Nezapomínej, že úniková rychlost z tohoto kusu nemovitosti je jenom šestašedesát stop za sekundu."

"Nemyslím, že by někdo mohl odskočit tak rychle."

"To byl nějaký Ole Gunderson. Vyletěl kolem Phobu - na volnou okružní orbitu pětaticet mil dlouhou. Trvalo mu to osmdesát pět minut. Kdyby ho nezachytili, když dokončil okruh, cestoval by po ní dodnes."

"Ano, ale nebyl náhodou olympijským vítězem ve skoku nebo tak něco? A nepotřeboval ke startu něco jako speciální lešení?"

"Nemusíš skákat," vložil se do toho Castor. "Šedesát šest stop za sekundu je čtyřicet pět mil za hodinu, takže oběžná rychlost vyjde na něco přes třicet mil za hodinu. I doma lze snadno běžet rychlostí dvaceti mil v hodině. Tady by to jistě šlo zvednout až na těch pětaticet."

Pollux zakroutil hlavou. "Není se odkud odrazit."

"Speciální tretry - a možná odrazná startovací rampa na posledních stech yardech - a pak na konci hups! a jsi nadobro pryč."

"O.K, tak si to zkus sám, dědulo. Já ti zamávám na rozloučenou."

Roger Stone hlasitě pískl. "Ticho prosím! Pokud jste vy dva salonní sportovci skončili, učiním prohlášení."

"Půjdeme už na povrch, tati?"

"Ne, když mě budete pořád přerušovat. Přejdou do Boha války. Kdo se chce přidat nebo se chce projít venku, může — pokud si mezi sebou rozdělíte opatrování Cvalíka. Obujte si boty; dozvěděl jsem se, že tu mají chodníky s ocelovými pruhy, aby pomohli průchozím."

Pollux byl první ve skafandru a u uzávěru, kde s překvapením objevil, že provazový žebřík je pořád ještě srolovaný. Přemýšlel o Jasonu Thomasovi a došel k závěru, že musel seskočit... tady si člověk při pádu do sta stop kosti nepoláme. Jakmile však otevřel vnější vchod, zjistil, že bude velmi praktické, jestliže sejde rovnou dolů po boku lodi jako moucha po zdi. Už o tom slyšel, ale příliš tomu nevěřil, ne na planetě... tedy na měsíci.

Ostatní šli za ním, Hazel nesla Lowella. Když byli dole, Roger Stone se zastavil a rozhlédl se. "Přisahal bych," řekl trochu zmateně, "že než jsme přistáli, zahlédl jsem Boha války východně nedaleko od nás."

"Tamhle něco trčí," nadhodil Castor a ukázal severně. Byla to kupole vyčuhující zpoza velmi blízkého horizontu — podle Castorova odhadu vzdáleného jen dvě stě yardů. Kupole vypadala obrovsky, ale jak se k ní blížili, rapidně se zmenšovala, až nakonec čněla celá nad horizontem. Ostré křivky koule si s nimi zažertovaly; byla tak malá, že bylo sotva vidět nějaké zakřivení, ale zvyk přemýšlet o všem, co je za horizontem, jako o něčem vzdáleném, přetrvával.

Než ke kupoli došli, narazili najeden z chodníků z ocelových pásů křížující jim cestu, po němž kráčel nějaký muž. Stejně jako oni měl na sobě skafandr a velmi lehce nesl obrovský kotouč s navinutým ocelovým lanem, ruční naviják a kotvu s velikými rohy. Roger Stone ho zastavil. "Promiňte, příteli, můžete mi říct, kudy se dostanu k lodi Bůh války? Myslím, že je v kotvištích 32 a 33."

"Tamhle dole na východě. Prostě jděte po tomhle pásu nějakých pět mil; pak ji zmerčíte. Hele, nejste náhodou z Rolling Stone!"

"Jsme. Já jsem velitel. Jmenuji se taktéž Stone."

"Rád vás poznávám, kapitáne. Jsem právě na cestě vaši loď přeparkovat. Až se vrátíte, najdete ji na kotvišti 13, na západ odtud."

Dvojčata si nedůvěřivě prohlížela vybavení, které si s sebou nesl. "Jenom s tímhle?" zeptal se Castor, který měl na paměti, jak ošemetné bylo přemístit Stone na Luně.

"Nechali jste zapnuté gyroscopy?" zeptal se přístavní manipulát.

"Ano," odvětil kapitán Stone.

"Pak nebudou žádné potíže. Uvidíme se." Vydal se k lodi. Rodinná společnost se otočila a po pásu zamířila k východu; díky přitahování magnetických bot k oceli se jim šlo mnohem snadněji. Hazel postavila Lowella na zem a dovolila mu utíkat.

Kráčeli směrem k Marsu, jeho obří oblouk zaplňoval větší část východního horizontu. Jak postupovali, planeta značně rostla; Mars, stejně jako Země na lunární obloze, ani nevycházel, ani nezapadal v určitém místě na povrchu svého satelitu - oni však postupovali po křivce Phobu tak rychle, že jen díky jejich vlastní chůzi rostl. Po přibližně další míli zahlédla Meade před Boha války, jež se rýsovala proti oranžovému martskému povrchu. Přidali, ale trvalo ještě další tři míle, než loď viděli celou i s ploutvemi.

Nakonec k ní došli - aby okolo našli rozmístěný dočasný zátaras z lan a tyčí a nápisy výrazně hlásajícími:

"POZOR! - KARANTÉNA - z rozkazu úřadu phoboského přístavu vstup zakázán."

"Neumím číst," oznámila Hazel.

Roger Stone přemýšlel. "Vy ostatní zůstaňte tady nebo se jděte projít - podle libosti. Já jdu dovnitř. Vy hleďte zůstat mimo."

"Blbost," odvětila Hazel. "Vzhledem k tomu, jak to tady chodí, budeme mít dost času, abychom zahlídli

blížící se loď a včas se zdejchli. Takto dělají všichni usedlíci. Ale, chlapče, nechceš, abych šla s tebou?"

"Ne, je to moje záležitost." Nechal je u zátarasu a vydal se k turistické lodi. Čekali. Hazel si krátila čas tím, že ze své zbraně vytahovala karamely a prostrkovala si je ústím ventilu v helmě; jednu dala také Lowellovi. Konečně spatřili Rogera krácejícího po boku lodi směrem k vyhlídkovému okýnku. Zůstal tam chvíli stát bez hnutí a pak zas pokračoval dolů.

Jakmile se k nim vrátil, měl velmi zlobný výraz. Hazel zamručela: "Bez úspěchu, jak vidím."

"Absolutně. Ach, viděl jsem Vana a ten po mně vrhal jakýmsi nemístnými urážkami. Ale dovolil mi podívat se na Edith - přes okýnko."

"Jak vypadala?"

"Báječně, prostě báječně! Možná je krapet stíhlejší, ale ne moc. Všem vám posílá pusy." Odmlčel se a zamračil. "Ale dovnitř se nedostanu a ji zase nedostanu ven."

"Vanovi to nezalívá," podotkla Hazel. "Přišel by o licenci."

"Já nikomu nic nezalívám! Prostě jen šílím, to je celé."

"Nu, co dál?"

Zamyslel se. "Vy ostatní si další přibližně hodinu dělejte, co chcete. Já jdu do administrativní budovy - to je tamta kupole. Sejdeme se u lodi - kotviště 13."

Dvojčata si zvolila procházku na východ, zatímco Meade a Hazel se okamžitě vrátily na loď - Cvalík začínal být neklidný. Kluci se chtěli pořádně podívat na Mars. Sice ho při přiletu pozorovali skrz okýnka Stone, pochopitelně - ale tohle bylo jiné... tak nějak skutečnější - bez ohraničení podobného televizního záběru. Po dalších třech mílích měli výhled na celou planetu, nebo spíše na vše, co bylo osvětlené, protože Mars byl vůči nim v poloviční fázi se Sluncem téměř přesně nad hlavou.

Prohlíželi si rudě oranžové pouště, olivově zelená úrodná pole, kanály táhnoucí se plochou krajinou rovně jako pravítko. Čepička jižního pólu byla mírně nakloněna směrem k nim; už byla skoro pryč. Přímě před očima měli obří hrot Syrtis Major.

Shodli se, že je to nádhera, skoro stejná jako Luna - možná větší než Země, navzdory okázalé a stále se měnící zemské mračné podívané. Avšak po chvíli je to začalo nudit, a proto zamířili nazpátek k plavidlu.

Kotviště 13 našli bez obtíží a vystoupali do lodi. Meade už připravila večeři; Hazel si hrála s Cvalíkem. Otec došel, zrovna když se chystali jíst. Hazel prohlásila: "Vypadáš, jako bys právě podplatil nějakou kancelářskou myš."

"Ne tak úplně." Zaváhal, načež dodal: "Jdu za Edith do karantény. Vyjdu, až vyjde i ona."

"Ale tat'ko..." protestovala Meade.

"Ještě jsem neskončil. Zatímco budu pryč, převezme velení Hazel. Taktéž bude hlavou rodiny."

"To jsem byla vždycky," nadhodila Hazel samolibě.

"Matko, prosím. Chlapci, pokud shledá nezbytným zlámat vám ruce, mějte na paměti, že podobná akce je dopředu schválená. Rozumíte?"

"Ano, pane."

"Rozkaz, pane."

"Dobře. Ted' si zabalím a půjdu."

"Ale tat'ko!" protestovala téměř s pláčem Meade. "Cožpak nepočkáš ani na večeři?"

Zastavil a usmál se. "Jistě, cukroušku. Víš o tom, že z tebe bude dobrá kuchařka?"

Castor pohlédl na Polluxe a pravil: "Uf, tati, dovol mi si to vyjasnit. My tady máme prostě čekat, v lodi - v tomhle podměrečném medicinbalu - dokud ty a matka nenakmitáte zpátky?"

"Cože, ano - vlastně ne, to není opravdu nutné. Prostě jsem o tom nepřemýšlel. Pokud si to bude Hazel přát, můžete loď zavřít a vydat se na Mars. Zavolejte nám adresu a my se tam k vám připojíme. Ano, myslím, že tak to bude nejlepší."

Dvojčata si úlevně oddechla.

"Vítejte na Marsu!"

Roger Stone se záhy nakazil epidemickou chorobou, a proto musel být ošetřován - a tudíž prodloužil trvání karantény. Dvojčata tak dostala mnohem více času, aby si procvičila talent na potíže. Z Phobu na Marsport letěla okleštěná rodina raketoplánem - ne takovým, jako létá mezi Pikes Peak a stanicí na Zemi, ale malými kluzákovými raketkami, které nebyly o mnoho silnější než starobylé německé válečné rakety. Oběhová rychlost po orbitě Marsu je jen o maličko vyšší než dvě míle za sekundu. Přesto byly poplatky vysoké... stejně jako dopravné. Dvojčata vyložila svůj náklad, přesunula jej na nákladiště ležící mezi celním hangárem a administrační budovou a zajistila, aby jej poslali za nimi, to vše předtím, než nastoupila do raketoplánu. Jakmile jim byl předložen účet - splatný předem - zhrozila se. Překročil dokonce částku, kterou zaplatila otci jako dodatečné náklady za převoz cyklů až na Mars.

Když se pětice Stoneových před cestou dolů na Marsport připoutávala, Castor stále ještě propočítával náklady a možné zisky. "Pole," prohlásil popuzeně, "setsakra doufám, že za ta kola dostaneme dobrou cenu."

"Dostaneme, dědulo, dostaneme. Jsou to kvalitní kola."

Raketoplán se snesl na přistání na Velkém kanále, kde se dostal do smyku, a chvíli se lehce kymácel. Dvojčata byla ráda, když vylezla ven; nikdy dřív necestovala prostředkem rozpustným ve vodě, pročez jim to připadlo jako nespolehlivý, ne-li přímo nebezpečný způsob přepravy. Loďka se s lehkým heknutím rozevřela a oni dýchali vzduch Marsu. Byl sice řídký, ale tlak nebyl výrazně nižší, než jaký měli na Rolling Stone - díky generaci atmosférického projektu byly skafandry a dýchací přístroje zbytečné. Ani nebylo chladno; slunce stálo přímo nad zenitem. Meade, šplhající do doku, začichala. "Co je to za divný pach, Hazel?"

"Čerstvý vzduch. Divná věc, že? Pojd', Lowelli." Všichni vešli do Uvítací haly, která byla jediným východem z doků. Hazel se rozhlédla, spatřila přepážku označenou slovem "Víza" a zamířila k ní.

"Pojd'te, děti. Držme se pohromadě."

Úředník si prohlédl jejich dokumenty, jakoby nikdy v životě nic takového neviděl a ani vidět nechtěl.

"Prošli jste na Phobu tělesnou prověrkou?" zeptal se pochybovačně.

"Podívejte se sám. Všechno je potvrzené."

"No... nemáte vyplněnou přistěhovaleckou deklaraci týkající se majetku."

"My nejsme přistěhovalci; jsme návštěvníci."

"Proč jste to neřekli hned? Nesložili jste kauci; všichni pozemští občané musí složit kauci."

Pollux se podíval na Castora a zakroutil hlavou. Hazel napočítala do desíti a odvětila: "My nejsme pozemšťané; jsme občany Svobodného státu Luna - a podle smlouvy z roku '07 máme právo na celkovou reciprocitu. Přečtěte si ji a uvidíte."

"Ach." Úředník se tvářil zmateně, ale papíry jim potvrdil a orazítkoval. Zasunul je do registračního zařízení a pak jim je podal. "Bude to pět liber."

"Pět liber?"

"Martských liber, samozřejmě. Pokud požádáte o občanství, dostanete je zpátky."

Hazel peníze odpočítala. Pollux si v hlavě částku převedl na systémové kredity a v duchu zaklel; začínal nabývat dojmu, že Mars je Zemí poplatků. Úředník peníze přepočítal, pak se natáhl pro komínek letáků a každému jej předal. "Vítejte na Marsu," oznámil a chladně se usmál. "Vím, že se vám tu bude líbit."

"Už jsem začínala pochybovat," zamumlala Hazel a letáky si vzala.

"Co?"

"Nic. Děkuji."

Otočili se k odchodu. Castor krátce pohlédl na svůj leták; byl nadepsaný:

VÍTEJTE NA MARSU!!!

ZDRAVÍ VÁS OBCHODNÍ KOMORA & BOOSTER CLUB MARSPORTU.

Letmo přelétl obsah: Co byste měli vidět - Kde se najíst - A teď spánek - "Za římských dob" - Za starých časů - Suvenýry? Jistě! - Podnikatelské příležitosti - Marsport, nejrychleji rostoucí město v soustavě, ve faktech a číslech.

Uvnitř, jak zjistil, bylo více reklamních ploch než samotného textu. Žádný obrázek nebyl stereo. Ale nakonec, bylo to zadarmo; strčil si leták do vaku.

Ještě neušli ani deset kroků, když úředník zvolal: "Hej! Madam! Ještě chvilíčku, prosím — vraťte se!"

Hazel se obrátila a s divokým úšklebkem se k němu vydala. "Co tě žere, bobku?"

Ukázal na její zbraňové pouzdro. "Ta zbraň. Nemůžete ji mít - ne na pozemcích města."

"Nemůžu, jo?" Tasila, otevřela nábojovou komoru a s úsměškem mu ji předložila. "Chceš pastilku?"

Velmi příjemná dáma u přepážky označené Pomoc turistům jim poté, co se ujistila, že si opravdu nechtějí pronajmout starodávnou martskou věž, o níž se věřilo, že je alespoň milión let stará, a přesto utěsněná a klimatizovaná, vypracovala seznam bytových apartmánů s možností pronajmutí. Hazel odmítla, aby šli byt' na jedinou noc do některého z turistických hotelů poté, co do tří zavolala a zjistila jejich sazby. Při hledání se protoulali větší částí města, v němž neexistoval veřejný přepravní systém; mnozí obyvatelé používali kolečkové brusle s motorky, většina však chodila pěšky. Město se rozkládalo uvnitř dlouhé ochranné bariéry a hlavní ulice se táhla paralelně s kanálem. S výjimkou několika málo zbývajících tlakových domů ve "Starém Městě" byly všechny stavby z prefabrikátů, bez okapů a bez oken, byly jednopodlažní a vypadaly jako krabice. Celkově působily depresivně a monotónně.

První z apartmánů se ukázal být dvěma malými kumbály v zadní části vlastního domu - se vzduchovou cirkulací společnou pro všechny. Druhý byl dost velký, nacházel se však v čichovém dosahu rozsáhlé továrny na výrobu plastů; vypadalo to, že jedním z exhalátů je i merkaptan butylu, přestože Hazel trvala na tom, že ji spíš připomíná mrtvého kozla. Třetí - žádný z apartmánů se nepřiblížil standardům pohodlí, kterých si užívali na Měsíci, a dokonce ani těch, kterých si užívali na Rolling Stone.

Hazel vyšla z posledního objektu, který si prohlíželi, rychle uskočila, aby ji nepřejel poslíček, který tlačil velký ruční vozík, lapila dech a řekla: "Co to bude, mládeži? Postavíme si stan nebo se vrátíme na Stone!" Pollux namítl: "Ale to nejde. Musíme prodat bicykly."

"Zmlkni, Juniore," poradil mu bratr. "Hazel, měl jsem za to, že je tam ještě jeden? ,Casa' něco?"

"Apartmány Casa Mañana, dolů na jih podél kanálu - a pravděpodobně o nic lepší než ty ostatní. O.K, vojáci, marš!"

Zástavby ubývalo, až uviděli něco z heliotropické martské vegetace, která vztahovala své lačné ruce ke Slunci. Lowel si začal při chůzi stěžovat. "Nes mě, babičko Hazel!"

"Nic takového, miláčku," odvětila soucitně. "Máš mladší nohy než já."

Meade se zastavila. "Mě taky pálí chodidla."

"Nesmysl! Tohle je jen o něco málo víc než třetinová gravitace."

"Možná, ale je to dvojnásobek toho, co máme doma a taky jsme byli déle než půl roku ve stavu beztlíže. Je to ještě daleko?"

"Bábovko!"

I když dvojčata také bolely nohy, nikdy by to nepřiznala. Střídala se v nošení Cvalíka "na koníčka" po celý zbytek cesty. Casa Mañana se ukázala být celkem nová a podle jejich čerstvě změněných standardů i přijatelná. Zdi byly ze zhutnělého písku, na obranu proti krutým nocím zdvojené; střechu tvořil vrstvený lisovaný plech se skelnou vatou jakožto tepelným izolátorem. Byla to dlouhá, nízká budova, která Hazel připomínala kurník, nechala si to však pro sebe. Nemělo to okna, ale bylo tam přijatelné topení a přiměřené větrání.

Apartmán, jenž jim majitel a správce ukázal, sestával ze dvou malých kostek, cirkulátoru vzduchu a obývacího pokoje. Hazel si všechny místnosti prohlédla. "Pane d'Avrile, nemáte něco trošku většího?"

"No, madam, mám - ale, víte, nerad pronajímám něco většího tak malé rodině, když zrovna začíná turistická sezóna. Pro mladého přinesu přistýlku."

Vysvětlila mu, že přijdou ještě další dva dospělí. Zamyslel se. "A netušíte, jak dlouho bude Bůh války v karanténě?"

"Ani v nejmenším."

"Takže co když se dohodneme, že to nějak uděláme? Nějak vás ubytujeme; to je slib."

Hazel se rozhodla uzavřít dohodu; už ji strašlivě bolely nohy. "Kolik?"

"Čtyři sta padesát měsíčně - čtyři kila čtyřicet, když si to najmete na celou sezónu."

Hazel byla zprvu příliš překvapená aby protestovala. U ostatních míst se na výši nájmu neptala, protože stejně neměla v úmyslu ani jedno z nich najmout. "Liber nebo kreditů?" hlesla.

"Jasně že liber."

"Koukněte, já tuhle prd... tohle místo nechci koupit. Jen ho chci jen chvíli používat."

Pan d'Avril se zatvářil ublíženě. "Nemusíte udělat ani jedno, madam. Vzhledem k tomu, že teď přistávají lodě každý den, nájemníky si seženu. Moje ceny jsou považované za velmi rozumné. Asociace majitelů nemovitostí se mě snažila přinutit, abych je zvedl - a to je fakt."

Hazel zapátrala v paměti, aby si vybavila přepočtení ceny za hotel na měsíční nájemné - přidej nulu k denní ceně; a je to. Bože, ten chlap asi říká pravdu! - pokud byly hotelové ceny nějakým vodítkem. Zakroutila hlavou. "Jsem jen vesnická holka, pane d'Avrile. Kolik stálo postavení tohoto místa?"

Zase se zatvářil ublíženě. "Vy na to nepohlížíte správně, madam. Příležitostně se na nás sesype pořádná dávka turistů. Chvilí zůstanou, pak odejdou a nám neplyne vůbec žádné nájemné. A byla byste překvapená, jak dokáží chladné noci dům ohlodat. Neumíme stavět tak jako Mart'ani."

Hazel se vzdala. "A ta sezónní sleva, o níž jste se zmiňoval, platí od teď po odletové okno na Venuši?"

"Je mi líto, madam. Ale musí to být na celou sezónu." Další nejvhodnější okamžik ke změně dráhy k Venuši byl vzdálen devadesát šest standardních pozemských dní - devadesát čtyři martské dny - přičemž "celá sezóna" bude probíhat v následujících patnácti měsících, po více než polovinu martského roku, a až pak se Země a Mars dostanou znovu do postavení umožňujícího let s minimálním použitím paliva.

"Vezmeme to měsíčně. Mohu si půjčit vaše pero? Nemám u sebe takovou hotovost."

Po večeri se Hazel cítila lépe. Slunce zapadlo a noc bude brzy pro kteréhokoliv člověka bez vytápěného skafandru příliš krutá, ale uvnitř Casa Mañana bylo útulno, i když našlapáno. Pan d'Avril za částku navíc, která byla jen středně přemrštěná, souhlasil, že jim zapojí televizi, takže Hazel si mohla poprvé po několika měsících užívat své vlastní show. Všimla si, že to jako obvykle v New Yorku přepsali a, opět jako obvykle, zjistila, že to nejsou ani v nejmenším změny k lepšímu. Rozeznávala však některé dialogy a větší část dějové linie.

Ten Galaktický mocipán - že to byl ale záporňák! Možná by ho mohla nechat znovu zabít.

Zítřka se můžou poohlédnout po něčem levnějším. A dokud si program udrží svou sledovanost přinejmenším nezemřou hlady. Ale raději ani nemyslela na to, jak se bude Roger tvářit, až uslyší, kolik platí. Mars! Snad je to fajn místo na krátkou návštěvu, ale rozhodně ne pro život. Zamračila se.

Dvojčata ve své kostce šeptem rozebírala nějaké finanční záležitosti; Meade v tichosti pletla a dívala se na televizi. Zachytila Hazelin výraz. "Na co myslíš, babičko?"

"Já vím, na co myslíš!" oznámil Lowell.

"Pokud to víš, nech si to pro sebe. Na nic důležitého, Meade - na toho uječeného úředníčka. Představ si tu jeho drzost, že prý nemůžu nosit zbraň!"

Kapitola XII

Svoboda podnikání

Druhého dne po snídani se dvojčata dala do čeření obchodního trhu. Hazel je varovala: "Vraťte se včas k večeri. A pokuste se nespáchat žádný závažný zločin."

"A to je tady co?"

"Hm, počkejte. Opuštění města bez krytu... znečištění zásob vody... porušení regulací dohodnutých s domorodci - to by, myslím, mělo být vše."

"Vražda?"

"Tady je zabíjení z větší části civilní záležitostí - ale na krk vám hodí předpokládané výdělky vaší oběti, ať už od života čekala cokoliv. To je drahé. Velmi drahé, pokud budou vodítkem ceny, na něž jsme tady

narazili. Pravděpodobně se tím zavážete na celý zbytek života."

"Hmm. Budeme opatrní. Zapamatuj si to, Pole. Nikoho nezabíjej."

"Ty si to zapamatuj. Ty jsi ten, kdo je popudlivý."

"Návrat přesně v šest, kluci. Nastavili jste si hodinky?"

"Pol si svoje zpomalil; já si nechávám greenwickský čas."

"To je rozumné."

"Pole!" vložil se do toho Lowell. "Casi. Vezměte mě s sebou!"

"To nejde, mrně. Obchod."

"Vezměte mě! Já chci vidět Mart'ana. Babičko Hazel, kdy uvidím Mart'ana?"

Zaváhala. Po celou dobu od toho nešťastného a poučného incidentu před čtyřiceti lety bylo hlavním úkolem planetární vlády držet lidi od opravdových Mart'anů co nejdále - a turisty v první řadě. Lowellovy šance, že se mu jeho přání vyplní, byly nižší než jaké má evropské dítě při prohlídce Manhattanu, že spatří amerického Indiána.

"Víš, Lowelli, to je tak..." Dvojčata spěšně odešla, jelikož nechtěla být zatažena do něčeho, co určitě bude neplodnou debatou.

Brzy objevila ulici, kde prospektoři nakupovali potřebné věci. Vybrala si obchod se štítem, na němž stálo: "Angelo & synové, a.s., hlavní dodavatelé konfekce," a který sliboval: "Karimatky, Geigerovy počítače, sněžná vozítka, zkoušení ryzosti, svítilny s černým světlem, palné zbraně, železné zboží - železářství. Zeptejte se - buď to máme, nebo to seženeme."

Uvnitř našla osamělého prodavače opírajícího se o pult, který se dloubal v zubech a hrál si s něčím, co se po pultu pohybovalo. Pollux na to se zájmem pohlédl; mimo skutečnost, že to bylo pokryto srstí a mělo to přibližně kruhový tvar, nedokázal rozeznat, co to je. Pravděpodobně nějaká martská ušmudlanost. Bude nad tím bádát později - nejprve obchod.

Prodavač se narovnal a s profesionálním úsměvem pravil: "Dobré ráno, pánové. Vítejte na Marsu."

"Jak jste to poznal?" zeptal se Castor.

"Poznal co?"

"Že jsme sem právě přijeli."

"Ehm. To je těžké. Ve způsobu chůze máte ještě pořád něco z beztlížného stavu a - já ani nevím. Maličkosti, které se vynořují automaticky. Však to zjistíte."

Pollux vrhl na Castora varovný pohled; Castor přikývl. Předkové tohoto muže, uvědomil si bezděčně, pravidelně navštěvovali Středomoří, odhadovali zákazníky, levně nakupovali a drahο prodávali. "Jste pan Angelo?"

"Já jsem Tony Angelo. Kterého jste chtěli?"

"Oh, nikoho konkrétního, pane Angelo. Jen jsme se rozhlíželi."

"Poslužte si. Hledáte suvenýry?"

"No, možná."

"Co tohle?" Pan Angelo sáhl do krabice za sebou a vytáhl omláčenou obličejovou masku. "Maska do písečných bouří s čočkami ozobanými martským pískem. Můžete si ji pověsit v salónu a vykládat fakticky strašidelnou historku o tom, proč je taková, a jaké máte štěstí, že jste naživu. Povolené hmotnosti vašich zavazadel to tolik nepřidá a můžu vám ji dát lacino - kdybych to chtěl prodat normálně, musel bych ty čočky vyměnit."

Pollux začal slídit mezi zbožím a blížil se k bicyklům; Castor se rozhodl, že bude udržovat páně Angelovu pozornost, zatímco bratr nasbírá nějaká fakta. "Tedy, já nevím," odvětil. "Nerad bych ohledně ní nějak lhal."

"To nejsou lži, jen kreativní vyprávění příběhů. Koneckonců se to mohlo stát - stalo se to tomu chlápku, co ji měl na sobě; já ho znám. Ale to je jedno." Vložil masku zpátky. "Mám zaručeně pravé martské klenoty, jen sám K'Raath ví, jak jsou staré - ale ty jsou velmi drahé. A taky mám jiné, které od pravých nerozeznáte, leda v laboratoři pod polarizačním světlem; ty jsou z New Jersey a nejsou vůbec drahé. Jaké máte přání?"

"Tedy, já nevím," prohlásil znovu Castor. "Povězte, pane Angelo, co je tohle? Nejprve jsem si myslel, že je to kožešinová čepice; teď vidím, že je to živé." Castor ukázal na chlupatou hromádku na pultu. Ta

se pomalu loudala ke kraji.

Prodavač se po ní natáhl a vrátil ji doprostřed. "Tohle? To je ,placatá kočka'."

"Placatá kočka?"

"Ono to má i latinský název, ale já se ho nikdy nenaučil." Angelo polechtal zvířátko ukazováčkem; to začalo přist jako vysokootáčkový bzučák. Nemělo žádné rozeznatelné rysy, byla to spíš hromádka ve tvaru koláče s uhlazenou rezavou srstí, která byla jen o něco tmavší než Castorovy vlasy. "Jsou to přítulné věcičky a hodně písečných krys si je drží jako domácí mazlíčky - chlap musí mít někoho, s kým si může během průzkumu popovídat, a placatka je lepší než manželka, protože neodmlouvá. Jenom přede a tulí se k vám. Zvedněte ji."

Castor tak učinil, přičemž se snažil nevypadat ustrašeně. Placatá kočka se mu okamžitě přilepila ke košili, trochu se nafoukla, aby lépe zapadla do záhybů Castorovy paže, a předení přeměnila v hluboké chvění, které Castorovi vibrovalo v hrudi. Podíval se dolů a pohled mu opětovala tři důvěřivá očka, jež se zavřela a zcela zmizela. Předení bylo přerušeno slabým povzdechem, načež se tvoreček přitiskl ještě blíže.

Castor se zasmál. "Ono to je jako kočka, že?"

"S tou výjimkou, že neškrábe. Chcete si ji koupit?"

Castor zaváhal. Uvědomil si, že myslí na Lowellovu touhu spatřit "skutečného Mart'ana." Nuže, tohle je vlastně "Mart'an", ne?

"Nevím, jak bych se o ni měl starat."

"Nejsou s ní vůbec žádné starosti. Zaprvé jsou to čistotné potvůrky - v tomhle směru žádný problém. A sní cokoliv; milují odpadky. Nakrmte ji každý týden nebo tak něco a jednou za měsíc až šest týdnů - na tom vlastně nesejde - jí dejte tolik vody, kolik vypije; pokud není nakrmená nebo napojená, prostě se zpomalí do doby, než napít a najíst dostane. Ani trochu jí to nevadí. A ani nemusíte dohlížet, aby byla v teple. Dovolte, abych vám to předvedl." Natáhl ruku, vzal si placatou kočku zpátky a v ruce ji rozkolíbal. Kočka se ihned stočila do klubička.

"Vidíte? Stejně jako všechno ostatní na Marsu se umí zabalit, když je škaredé počasí. Skutečný druh pro přežití."

Prodavač začal hovořit o dalších znacích charakteristických pro přežití, pak si však uvědomil, že to nemá na transakci žádný vliv. "Tak co? Udělám vám dobrou cenu."

Castor se rozhodl, že Lowellovi se to bude ohromně líbit -a mimoto, jedná se o oprávněné podnikatelské náklady, které lze započítat na reprezentaci. "Kolik?"

Angelo se ošil, když se pokoušel odhadnout obchodní cenu, protože martská placatka má asi stejnou peněžní hodnotu jako další kočičí přírůstek na farmě v Missouri. Přesto, ti kluci musí být bohatí, jinak by nebyli tady — a neutráceli by peníze tak, že z toho až mají v kapsách vypálené díry, o tom není pochyb. Poslední dobou se obchody stejně hýbou mizerně.

"Půl druhé libry," oznámil pevně.

Castora překvapilo, jak je ta cena rozumná. "To je možná trochu moc," reagoval automaticky.

Angelo pokrčil rameny. "Má vás ráda. Co takhle libru?"

Castor byl opětovně překvapen, tentokrát rychlostí a velikostí snížení ceny. "Já nevím," zamumlal.

"Nuže... deset procent dolů za hotovost."

Koutkem oka zahlédl, že Pollux už skončil s prohlídkou stojanu s bicykly, a že se vrací zpátky. Rozhodl se vyklidit pole a uzavřít ten obchod pokud možno dřív, než se Pol pustí do podnikání. "Dohodnuto." Vylovil librovou bankovku, vzal si drobné nazpátek a zvedl placatou kočku. "Pojď k tatínkovi, Chlupáčku." Chlupáček k tatínkovi přešel, stočil se a zapředl.

Pollux se vrátil a podíval se na malého Mart'ánka. "Co to, pro všechno na světě, je?"

"Seznam se s nejnovějším členem rodiny. Právě jsme koupili placatou kočku."

"My?" Pollux už chtěl začít odporovat, že on nemá s touhle bláznivinou nic společného, včas však zachytil varovný Castorův pohled. "Ehm, pane Angelo, nevidím nikde napsané ceny."

Prodavač přikývl. "To je pravda. Písečné krysy se rády handrkují a my jim vycházíme vstříc. Po dlouhém dohadování stejně dojdeme k tomu samému. Vždycky se sejdeme na kurzovních cenách; oni to ví a my to víme, ale je to součást jejich společenského života. Toho prospektor moc nemá."

"Ten Raleigh Speciál támhle - jaká je u něj oficiální cena?" Pollux si ho vybral proto, že vypadal velmi podobně jako písečný bicykl, který za ně otec doručil kapitánu Vandenberghovi do karantény.

"Chcete to kolo koupit?"

Castor o milimetr pohnul hlavou sem a tam; Pollux odvětil:

"Tedy, ne, jen odhaduji cenu. Víte, na slunečné straně jsem ji nezjistil."

"No, vzhledem k tomu, že tu nejsou žádní pravidelní zákazníci, vám to řeknu. Katalogová cena je tři sta sedmdesát pět - a je to výhodná koupě!"

"Fíha! To je hodně."

"Výhodná koupě. Je to fakt krásné kolo. Zeptejte se u kohokoliv z ostatních prodejců."

"Pane Angelo," řekl opatrně Castor, "předpokládejme, že bych vám nabídl, že vám jedno přesně takové prodám, ne nové, ale po generálce, které je a vypadá jako nové, přesně za polovinu té ceny?"

"Co? Pak pravděpodobně řeknu, že jste se zbláznil."

"Myslím to vážně. Mám ho na prodej. Užitek z tak nízké ceny můžete mít buď vy, nebo kdokoliv z vašich konkurentů."

Nechystám se je nabízet v maloobchodě; jsou jen pro velkoobchodníky."

"Mmm... vy jste sem nepřišli nakupovat suvenýry, že ne?"

"Ne, pane."

"Kdybyste za mnou s touhle nabídkou přišli před čtyřmi měsíci, skočil bych po ní. Ted'... hm, ne."

"Proč ne? Nabízím vám kvalitní kola. Opravdu výhodnou koupi."

"To nezpochybňuji." Natáhl ruku a pohladil placatou kočku. "Ale co, však ono nikomu neublíží, když vám řeknu důvod. Pojd'te se mnou."

Vedl je dozadu, kolem regálů napěchovaných zbožím, a ven za obchod. Rukou máchl směrem k velmi povědomým věcem. "Vidíte to? Kola z druhé ruky. Támhleta kůlna je jimi přecpaná; proto mám tyhle uskladněné venku."

Castor se snažil, aby mu v hlase neznělo překvapení a zděšení. "No tak máte kola z druhé ruky," řekl, "všechna obitá a ošlehaná pískem. Já mám ojeté bicykly, které vypadají jako nové, a jako nové i vydrží - a můžu je prodat levněji, než vy prodáváte tahle, mnohem levněji. Copak si na ně nechcete přihodit, když už nic jiného?"

Angelo zakroutil hlavou. "Bratře, přiznávám, že jsem tě nepovažoval za obchodníka. Ale mám pro tebe špatnou zprávu. Nemůžeš mi je prodat; nemůžeš je prodat mým konkurentům; nemůžeš je prodat nikomu."

"Proč nemůžu?"

"Protože tady nejsou žádní kupující zákazníci."

"Cože?"

"Copak jsi neslyšel o Uzlu Aleluja? Copak sis nevšiml, že jsem neměl jediného zákazníka? Tři čtvrtiny písečných krys na Marsu se slízají do města - ale nic nekupují, o to méně bicykly. Houfují se k cestě na Asteroidy a skládají se na pronájem lodí. Proto mám použitá kola; musím je brát zpátky jako nesplacený majetek - a proto nemůžete žádné kolo prodat. Je mi to líto - rád bych s vámi uzavřel nějaký obchod."

O Aleluja dvojčata už slyšela, jasně — ta novinka se jim donesla, už když byli v kosmu: na Asteroidech se vynořila jak naleziště uranu, tak kovové žíly. Vzhledem k tomu, že Asteroidy už nefigurovaly v jejich plánech, věnovali té zprávě jen všeobecnou pozornost.

"Dva z mých bratrů už odjeli," pokračoval Angelo. "A kdybych nemusel trčet v obchodě, sám už bych to tady taky vzdal. Ale pokud se můžu zbavit současných zásob, budu otvírat a zavírat tak přesně, jak to dokáže jen past na turisty. Tak zlé to je."

Jakmile k tomu měli příležitost, vykradli se elegantně na ulici. Pollux pohlédl na Castora. "Nechceš si koupit kolo, cucáku?"

"Dík, jedno už mám. Nechceš koupit placatou kočku?"

"Ani ne. Hele, pojd'me do příjmových doků. Pokud přilétají turisti, mohli bychom najít nějakého jiného křena, kterému bychom to hodili na hřbet. Dokonce bychom mohli vykázat i nějaký malý zisk - na placatkách, jak jinak."

"To teda ne. Chlupáček je pro Cvalíka — to je dané. Ale stejně tam pojd'me; už bychom mohli mít

kola dole."

"Koho to zajímá?"

"Mne. I když je nedokážeme prodat, můžeme si na dvou z nich zajezdit. Už mě totiž bolí nohy."

Jejich zásilka z Phobu ještě nedorazila, očekávali ji však asi za hodinu. Dvojčata se proto stavila do Staré jižanské jídelny a fontány se sodou naproti Uvítací haly. Tam se napojila limonádou, pomazlila s Chlupáčkem a zamyslela nad svými starostmi.

"Mně ani tolik nevadí, že přijdeme o ty peníze..." začal Castor.

"Mně ano!"

"No, jo, mně taky. Ale co opravdu bolí, je to, že se táta, až to zjistí, bude smát. A to, co řekne."

"Nemluvě o Hazel."

"Nemluvě o Hazel. Juniore, my prostě musíme přijít na způsob, jak vydělat nějaké peníze dřív, než jim to povíme."

"A jak? Náš kapitál je pryč. A táta nám nedovolí, abychom se nějakých dalších peněz byt' jen dotkli, i kdyby tady byl -což není."

"Pak to musí jít bez kapitálu."

"Nepůjde. Ne, co se týče opravdových peněz."

"Hazel vydělává spoustu kreditů bez kapitálu."

"Nenavrhuješ doufám, abychom psali televizní seriál?" Polluxův hlas zazněl skoro šokovaně.

"Jasně že ne. Na ten nemáme odběratele. Ale nějaký způsob existovat musí. Začni přemýšlet."

Po chvíli otravného ticha Pollux pravil: "Dědulo, všiml sis toho oznámení v Uvítací hale, ve kterém se psalo o tom, že se příští měsíc bude konat martské šachové mistrovství?"

"Nevšiml. Proč?"

"Tady na to lidi sázejí - je to něco podobného jako koňské dostihy na Zemi."

"Já nemám sázení rád. Můžeš prohrát."

"Občas. Ale co když přihlásíme Cvalíka?"

"Cože? Zbláznil ses? Přihlásit ho proti nejlepším hráčům Marsu?"

"Proč ne? Hazel bývala přebornicí Luny, ale Cvalík ji pravidelně poráží."

"Ty víš proč. Čte jí myšlenky."

"Přesně o tom mluvím."

Castor zakroutil hlavou. "Nebylo by to čestné, Juniore."

"A odkdy platí nějaký zákon proti telepatii?"

"Tak jako tak, nevíš jistě, jestli jí opravdu čte myšlenky. A nemůžeš vědět, jestli bude umět číst v hlavě někoho cizího. A na sázení by bylo třeba sehnat pořádnou hotovost - kterou nemáme. A mimoto, mohli bychom prohrát. Ne."

"O.K., O.K., byl to jen nápad. Vymysli něco ty."

Castor se zmačtil. "Mne nic nenapadá. Vraťme se, jestli už nám dorazila kola. Pokud ano, dáme si den volna a koukneme se po památkách. Abychom ta kola nějak využili; stála nás dost." Postavil se.

Pollux zůstal sedět a hleděl na svou sklenici. Castor dodal: "Pojď."

Pollux prohlásil: "Posaď se, dědulo. Myslím, že dostávám nápad."

"Nevyplaš ho."

"Ticho." Za chvíli Pollux řekl: "Dědulo, my dva jsme právě přiletěli. Chceme se jít podívat po památkách - takže jsme si okamžitě vzpomněli na svá kola. Proč by to samé neměli chtít turisté - a zaplatit za to?"

"Co?" Castor se nad tím zamyslel. "V tom bude určitě nějaký háček - nebo to někdo udělal už dávno před náma."

"Nemyslím. Turistická víza na Mars lze získat až několik posledních let; předtím jsi přijel jako kolonista nebo jsi nepřišel vůbec. Dle mého soudu o přepravě bicyklů pro turisty na Mars nikdo nepřemýšlel. Kola jsou drahá a dováží je jen pro prospektory - na práci, protože písečné krysy mohou na písečném kole objet čtyřikrát nebo pětkrát větší území než pěšky. Vsadím se, že tady o nich nikdo nikdy nepřemýšlel jakožto o zábavě."

"A co chceš, abychom udělali? Namalovali ceduli, postavili se pod ni a vyřvávali: ‚Bicykly! Kupte si u

nás kolo! Nemůžete navštívit martské památky bez bicyklu'."

Pollux se zadumal. "Tím bychom to zhoršili. Ale lepší by bylo, kdybychom je odprodali někomu jinému, někomu, kdo chce, aby to fungovalo. Sakra, dokonce si nemůžeme ani najmout místo pro prodejní stánek."

"V tom je ta slabina celého problému. Někomu to povíme a co udělá? Naše kola nekoupí; zajde za Tonym Angelem a domluví se s ním, že mu vezme kola do komise, za nižší cenu."

"Použijte mozek, dědulo. Angelo ani ostatní prodejci nebudou své nové stroje pronajímat turistům; jsou příliš drahé. A turisté si nepronajmou ten šrot, který má Angelo na zahradě, mají totiž prázdninovou náladu; budou hledat něco nového a zářivého a veselého. A pamatuj si, že pro účely pronájmu nejsou naše kola jen prakticky nová; ona jsou nová. Když si někdo něco najímá, tak ví, že to už bylo dřív použito; je spokojený, když to nově vypadá."

Castor znovu vstal. "O.K., ukecals mě. Teď se přesvědčíme, jestli ukecáš i někoho dalšího. Vyber si oběť."

"Posaď se; kam ten spěch? Náš mecenáš se pravděpodobně ukrývá pod touhle střechou."

"Jakže?"

"Co je první věc, kterou turisté spatří, když se poprvé objeví v Uvítací hale? Starou jižanskou jídelnu, to je ono. Stánek s bicykly by měl být přímo před restaurací."

"Pojďme najít majitele."

Joe Pappalopolis byl v kuchyni; vyšel ven, přičemž si utíral ruce do zástěry. "O co jde, kluci? Nechutná vám limonáda?"

"Ó ne, to bylo prima! Hele, pane Pappalopolisi, mohli byste nám věnovat pár minut?"

"Říkejte mi 'Poppo'; jinak byste z toho zešileli. Jasně."

"Díky. Jsem Cas Stone; tohle je můj bratr Pol. Žijeme na Luně a sem jsme přiletěli s nákladem, o který byste mohl mít zájem."

"Vy jste přivezli náklad jídla? Já toho moc nepotřebuju. Jenom kafe a nějaké koření."

"Ne, ne, jídlo ne. Jak by se vám líbilo přibrat si nový obor, který by dokonale pasoval k vašemu restauračnímu podnikání? Dvakrát tak velký a přitom jen jedna režie."

Majitel uchopil nůž a začal si čistit nehty. "Mluvte dál."

Pollux převzal mluvení a s nakažlivým zápalem vysvětlil jejich plán. Pappalopolis čas od času vzhlédl, ale neřekl nic. Když se zdálo, že Pollux zpomaluje, pokračoval Castor: "Mimoto že je budete pronajímat po hodinách, dnech nebo týdnech, začnete s okružními jízdami po památkách, za něž budete účtovat zvlášť."

"Průvodci vás nebudou stát žádnou mzdu; zaplatí vám za koncesi a vy je pak budete vyplácet procenty z poplatků za průvodce."

"Také si od vás najmou vlastní kola."

"Bez nákladů navíc; už tak máte nejlepší místo ve městě. Jen zařídíte, že pokaždé, když přiletí raketoplán, budete vpředu a snad byste mohl jednomu ze svých průvodců platit provizi z pronájmů uzavřených v době, kdy bude na stánek v mezidobí dohlížet."

"Ale nejlepší je dlouhodobý pronájem. Turista používá kolo jeden den; vy ho upozorníte, jak levně ho může mít po celou dobu jeho pobytu tady - a vy dostanete plnou cenu bicyklu zpátky za jednu sezónu. Od té chvíle už budete pracovat s penězi někoho jiného."

Restauratér odložil nůž a pravil: "Tony Angelo je dobrý obchodník. Proč bych neměl koupit použitá kola od něj - levně?"

Toho se Castor chytil. "Jděte se na ta jeho kola podívat. Jen se na ně koukněte, důlky od písku, ojeté pneumatiky a vůbec. A my vám dáme stejnou cenu jako on - za lepší bicykly."

"Ať je jeho cena jakákoliv?"

"Jakákoliv rozumná cena, nic vymyšleného. Pokud bude ta jeho opravdu nízká, sami ta kola koupíme." Pollux vyslal pohledem varování, ale Castor si ho nevšímal. "My můžeme zajít pod jakoukoliv oprávněnou cenu, kterou on si může dovolit dát - a s lepším zbožím. Pojďme se na ta jeho kola podívat."

Pappalopolis vstal. "Kola, co se vrátila z pouště jsem už viděl. Podíváme se na ta vaše."

"Možná ještě nejsou dole."

Ale byla. Joe Poppa si je prohlédl bez jakéhokoliv výrazu, dvojčata však byla velmi vděčná za všechny

ty hodiny, které strávila tím, že je zdobila nátěrem, parádila pentlemi, leštila a opatřila novými etiketami.

Castor vybral tři, o nichž věděl, že jsou v dokonalém stavu, a řekl: "Co se projet? Sám bych se rád rozhlédl po památkách - zadarmo."

Pappalopulis se poprvé usmál. "Proč ne?"

Vydali se podél kanálu na sever, vyhýbajíce se reaktorům elektrárny, načež se vrátili do města a projeli jím po Clarke Boulevard přímo k Uvítací hale a Staré jižanské jídelně. Jakmile sesedli a vrátili bicykly na hromadu, Castor na Polluxe zamával a tiše čekal.

Kavárník nějakou dobu mlčel. Nakonec prohlásil: "Pěkná projížďka, kluci. Díky."

"To je dobrý."

Zadíval se na hromadu bicyklů. "Kolik?"

Castor mu sdělil sumu. Pappalopulis smutně zavrtěl hlavou. "To je spousta peněz."

Než mohl Pollux říct nižší částku, Castor pronesl: "Rozmyslete si to. Sice nám to rve srdce, ale myslíme, že byste je možná raději vlastnil. Takže je udáme v rámci partnerství; vy se postaráte o obchod a my dodáme kola. Rovnoměrně rozložíme hrubý zisk a vy zajistíte režijní náklady. To je fér, ne?"

Pappalopulos se natáhl a pohladil placatou kočku. "Z partnerství jsou spory," zamumlal zamyšleně.

"Dělejte to po svém," odpověděl Castor. "Pět procent hotově."

Pappalopulis vytáhl balík, s nímž by se zadusilo i venušanské píseční prase. "Koupím je."

Odpoledne dvojčata strávila procházením města a hledáním dárků pro zbytek rodiny. Při návratu domů je zavedla cesta zpátky na náměstí mezi přijímací stanicí a Poppovu restauraci. Nyní na tabuli stálo:

STARÁ JIŽANSKÁ JÍDELNA A

TURISTICKÁ KANCELÁŘ

OSVĚŽENÍ SUVENÝRY CUKROVINKY

VÝLETY K PAMÁTKÁM PRONÁJEM BICYKLŮ

PRŮVODCOVSKÉ SLUŽBY PROHLÉDNĚTE SI STARODÁVNÉ MARTSKÉ ZŘÍCENINY!!!

Pollux se na to díval. "Pracuje rychle, to jo. Možná jsme měli na tom partnerství trvat."

"Nebud' lakomý. Vydělali jsme, ne?"

"Já ti říkal, že vyděláme. Nu, odnesme Chlupáčka domů Cvalíkovi."

Kapitola XIII

Varuj se, obchodníče!

Chlupáček nezaznamenal u Lowella okamžitý úspěch. "Kde to má nohy?" otázal se smutně. "Jestli je to Mart'an, měl by mít tři nohy."

"Víš," vysvětloval Castor, "někteří Mart'ani nemají nohy."

"Dokaž to!"

"Tenhle je nemá. To je důkaz."

Meade si chlupáčka vzala k sobě; tvor začal ihned bzučet -pročež se Lowell dožadoval, že ho podrží. Meade mu ho podala. "Nechápu," poznamenala, "proč má něco tak bezmocného tak jasné zbarvení."

"Přemýšlej, děťátko," doporučila jí Hazel. "Dej tu věc do pouštního písku a na deset stop ji neuvidíš. Což je asi dobrý nápad."

"Ne!" odvětil Lowell.

"Ne' co, drahoušku?"

"Chlupáčka pryč nedáte. Je můj." Dítě odešlo s placatkou v náručí a broukalo jí ukolébavku.

Chlupáček možná postrádal nohy, věděl však, jak si získat přátele; kdokoliv si ho vzal k sobě, nechtěl ho odložit. V mazlení s tou srstnatou věcíčkou bylo něco silně uspokojujícího. Hazel se to pokusila analyzovat, ale nepovedlo se jí to.

Nikdo nevěděl, kdy bude karanténa na Bohu války zrušena. Proto byla Meade značně překvapená, když se jednoho rána vrátila do Casa Mañana a zjistila, že se v obývacím pokoji nalézá otec. "Taťko!" vykřikla a už se k němu hrnula. "Kdy jste přistáli?"

"Před chvílíčkou."

"I maminka?"

"Ano. Je v ,osvěžovači'."

Lowell stál ve dveřích a lhostejně je pozoroval. Roger Stone se uvolnil z dceřina sevření a řekl: "Dobré ráno, Cvalíku."

"Dobré ráno, tatínku. Tohle je Chlupáček. On je Marťan. A taky je to placatá kočka."

"Rád tě poznávám, Chlupáčku. Říkals placatá kočka?"

"Ano."

"Dobře. Ale vypadá spíš jako paruka."

Vešla doktorka Stoneová, kterou Meade počastovala stejným přivítáním, a otočila se k Lowellovi. Ten jí dovolil, aby jej políbila, načež oznámil: "Mami, tohle je Chlupáček. Přivítej ho."

"Jak se máš, Chlupáčku? Meade, kde máš bratry? A babičku?"

Meade se zatvářila nešťastně. "Já věděla, že k tomu dojdete. Dvojčata jsou zase ve vězení."

Roger Stone záupěl. "Ale ne, už zas? Edith, raději jsme měli zůstat na Phobu."

"Ano, drahý."

"No, tak se na to podíváme. Jaké je tentokrát obvinění, Meade?"

"Podvod a osnování daňového úniku v rámci celních poplatků."

"Hned se cítím lépe. Naposledy, ale na to si určitě vzpomínáte, to byly jaderné experimenty uvnitř města bez náležitého oprávnění. Ale proč nejsou venku na kauci? Je v tom snad ještě něco horšího, o čem jsi nám neřekla?"

"Není, jde jen o to, že jim soud obstavil bankovní účet a Hazel je nechtěla dostat ven. Řekla, že tam, kde jsou, jsou v bezpečí."

"To je celá Hazel!"

"Taťko, když si pospíšíme, dostaneme se do města včas, abychom stihli přelíčení. Na cestě vám o tom povykládám."

Ta část s "podvodem" pocházela od pana Pappalopulise; zbytek měla na svědomí přímo planetární vláda. Mars, jakožto stát s rostoucí ekonomikou, která právě začíná být soběstačná a teprve přednedávnem deklarovala svou suverenitu, měl velmi selektivní druhy cel. Vzhledem k tomu, že musel ve velkém importovat a naopak mnohem méně vyvážet věci, které by byly levnější než na Zemi, byly veškeré jeho ekonomické zákony a nařízení zaměřeny na odstranění chronického nedostatku aktiv. Zboží, které se nevyrábělo na Marsu, ale bylo nutné pro jeho ekonomiku, se dováželo bez cla; na zboží luxusní nebo nadstandardní byly uvaleny velmi vysoké sazby; zboží vyráběné na Marsu zcela chránilo embargo na konkurenci zvenčí.

Bicykly Dovozní komise charakterizovala jako bezcelní zboží, pokud byly nutné ke geologickému průzkumu - avšak bicykly používané pro zábavu se stávaly "luxusními předměty." Celní úřady zjistily konečné umístění nákladu z Rolling Stone. "Jasně že je na to někdo navedl," pokračovala Meade. "Ale pan Angelo přísahá, že on to nebyl a já mu věřím. Je hodný."

"Tím se to vysvětluje. Jaký je charakter toho podvodu?"

"Jo to!" Bicykly byly kvůli nezaplacení celního poplatku a výloh okamžitě zkonfiskovány, pročež jejich nový majitel podal žalobu za podvod. "Ohledně toho bude taky občanské soudní řízení, ale myslím, že Hazel to má pod kontrolou. Pan Pappa říká, že prostě chce svoje kola zpět; utíkají mu obchody. Není na nikoho naštvaný."

"To já bych byl," reagoval chmurně Roger Stone. "Mám v úmyslu stáhnout ty dva z kůže tupým nožem. Co vede Hazel k přesvědčení, že toho pana Pappa - atd. přechytračí? To bych moc rád věděl, co to je?"

"Dostala dočasný soudní příkaz, kterým pan Pappa získává kola, a ten platí až do ukončení soudního

líčení; za bicykly musela vyplatit dovozní clo. Takže pan Pappa upustil od obvinění z podvodu a čeká, jak skončí přeličení, aby zjistil, zda bude škodný."

"Hmm... Můj bankovní účet si každopádně trochu oddychl. Dobře, drahá, můžeme tam zajít a srovnat to. Nezdá se, že by v tom bylo něco, co nedokáže pokrýt tlustá šeková knížka."

"Ano, drahý."

"Připomeň mi, abych si na zpáteční cestě koupil jedny oregonské boty. Meade, jaká je ta sazba?"

"Čtyřicet procent."

"To není tak hrozné. Jejich zisk byl pravděpodobně vyšší."

"Ale to není všechno, taťko. Čtyřicet procent plus dalších čtyřicet jako pokuta — plus konfiskace bicyklů."

"Plus dva týdny v kládě, doufám."

"Neudělej nic ukvapeného, taťko. Ten případ obhájí Hazel"

"A odkdy může vystupovat před soudem?"

"Nevím. Ale jak to vypadá, tak může. Dostala ten soudní příkaz."

"Drahý," ozvala se doktorka Stoneová, "neměli by chlapi mít skutečného právníka? Tvá matka je báječný člověk, ale občas bývá trochu impulzivní."

"Pokud tím myslíš, že je bláznivá jako šikmá orbita, tak s tebou souhlasím. Ale stejně na Hazel sázím. Nechejme ji, ať se u soudu ukáže. To mě pravděpodobně nebude stát o mnoho víc."

"Když říkáš, drahý."

Vklouzli do zadní části soudní síně, která, jak se ukázalo, jinak sloužila jako kostel. Hazel stála vpředu a hovořila k soudci. Viděla je, když vešli, ale nedala najevo, že by je poznala. Dvojčata, která se chovala velmi klidně, seděla pospolu blízko soudní stolice; rodiče sice poznala, ale vzala si příklad z babičky.

"Když soud dovolí," řekla Hazel, "jsem v této zemi cizincem. Nejsem ani zběhlá ve vašem právu, ani znalá vašich zvyků. Pokud pochybím, poníženě soud žádám, aby mi dopředu odpustil a pomohl mi navrátit se na pravou cestu."

Soudce se zaklonil a pohlédl na ni. "Tohle už jsme probírali dnes ráno."

"Jistě, pane soudce, ale vypadá to dobře v zápisu."

"Čekáte snad, že změním rozhodnutí?"

"To ne! Hádám, že tu věc vyřešíme tady a teď."

"Já bych se hádat neodvážil. Už ráno jsem vám sdělil, že vám poradím, co se týče práva, bude-li třeba. Pokud jde o formality soudní síně, je tohle průlom. Vzpomínám na doby, kdy by v případě, že by se někdo z nás zapletl do nehody, která by vyvolala veřejné rozhořčení, byla tato vyřešena svoláním městské schůze a převzetím práva do vlastních rukou - a pochybuji, že by tím bylo právo jakkoliv obejit. Časy se sice změnily, ale nemyslím, že se vám tento soud bude jevit nějak zvlášť zanícený etiketou. Pokračujte."

"Děkuji, pane soudce. Tenhle mladík..." Ukázala palcem ke stolu žalobce, "...cožpak byste uvěřil, že by mí chlapi vykoumali nějaký zločinný plán, s jehož pomocí by ošidili příslušníky tohoto národa o jejich oprávněné a právoplatné daně? Já to popírám. On vás žádá, abyste věřil, že upředli onen machiavelistický komplot, prosadili jej v praxi a unikali spravedlnosti, dokud na ně nedopadla pomalá, ale jistá ruka zákona a nepolapila je. To je také hejno nesmyslů."

"Moment. Měl jsem za to, že ráno jsme se na uvedených faktech shodli."

"Připustila jsem, že mí chlapi nezaplatili clo za ony bicykly. Nic jiného. A clo nezaplatili proto, že jim o ně nikdo neřekl."

"Rozumím, co máte na mysli. Později to budete muset dokázat a doložit pomocí řádných důkazů. Jak vidím, mohlo by to mít určitý význam."

"Nemuselo by, pokud všichni řekneme pravdu a zaženeme zlé duchy." Odmlčela se a zatvářila se zmateně. "Warburton... Warburton..." řekla pomalu, "vaše jméno je Warburton, pane soudce? Nemáte nějaké příbuzné na Luně?"

Soudce narovnal ramena. "Jsem dědičným občanem Svobodného státu," prohlásil hrdě. "Oscar Warburton byl mým dědečkem."

"To je ono!" souhlasila Hazel. "Nedalo mi to celé dopoledne - ale kolečka nezapadla na svá místa,

dokud jsem si před chvilkou nevšimla vašeho profilu. Dobře jsem znala vašeho dědečka. Já jsem také Otec zakladatel."

"Jak to? Na seznamu žádní Stoneové nefigurovali."

"Hazel Meade Stone."

"Vy jste Hazel Meade? Ale to nejde - už musíte být mrtvá!"

"Podívejte se znovu, pane soudce. Já jsem Hazel Meade."

"Teda, u K'Raathova dechu! Odpusťte, madam. Až tohle skončí, musíme se sejít." Opět se napřímil.

"Mimochodem, je vám, doufám, jasné, že to v žádném případě neovlivňuje projednávanou kauzu?"

"Přirozeně že neovlivňuje! Ale musím říct, že se cítím mnohem lépe, když vím, kdo o kauze rozhoduje. Váš dědeček byl rovněž chlap."

"Děkuji. Můžeme nyní pokračovat?"

Mladý žalobce vstal, "Pokud soud dovolí!"

"Co má soud dovolit?"

"Máme za to, že je to krajně neregulární. Máme za to, že vzhledem k okolnostem bude jediným náležitým postupem, že se soud sám prohlásí nezpůsobilým. Máme za to..."

"Nechej toho s tím ,my', Herberte. Nejsi ani novinář, ani nějaký vladař. Návrh se zamítá. Víš stejně dobře jako já, že soudce Bonelli onemocněl. Nebudu si překopávat celý kalendář kvůli nějaké zmatené teorii, že neumím spočítat, kolik mám prstů." Pohlédl na hodiny. "Vlastně, pokud nemá některý z vás nová fakta, s nimiž by mohl vyrukovat - fakta, nikoliv teorie - budu předpokládat, že jste se oba shodli na stejných základních skutečnostech. Námitky?"

"Já jsem v pohodě, pane soudce."

"Žádné námitky," pravil žalobce unaveně.

"Můžete pokračovat, madam. Myslím, že bychom to měli rozlousknout tak do desíti minut, pokud se budete oba držet tématu. Poslechněme si vaši teorii."

"Ano, vaše ctihodnosti. Nejprve bych chtěla, abyste se podíval na tyhle dva mladé a nevinné chlapce a pochopil, že nemohli vymyslet nic protizákonného." Castor a Pollux se ze všech sil snažili, aby podle tohoto popisu vypadali; příliš úspěšní však nebyli.

Soudce Warburton se na ně podíval a poškrábal se na bradě. "To je nezvratné, madam. Ale nevidím, že by tady někomu rašila křídla."

"Tak na to zapomeňte. Jsou to dva malí smradi, oba. Přinášejí mi samé trápení. Tentokrát však neučinili nic špatného a od vaší obchodní komory zaslouží mimořádné poděkování - stejně jako od občanů Martského společenství."

"Ta první část zní pravděpodobně. Ta druhá nespadá pod jurisdikci zdejšího soudu."

"Uvidíme. Klíčem k celé kauze je to, zda je bicykl výrobní nebo luxusní prostředek. Správně?"

"Správně. A rozdíl spočívá v konečném užití importovaného zboží. V tomto ohledu je náš sazebník flexibilní. Mohu uvést související případy?"

"Ach, neobtěžujte se!"

"Domnívám se, že jsme se shodli, že kola byla prodána k prohlížení památek jakožto ke konečnému užití, že to obžalovaní věděli, že dokonce toto konečné užití sami navrhli a učinili je součástí prodejní smlouvy, a že opomněli informovat kupce o celním statusu zmíněného zboží. Správně?"

"Správně na devět desetinných míst, pane soudce."

"Zatím jsem ani v náznaku nepochopil vaši teorii. Určitě nebudete tvrdit, že by prohlížení památek bylo něco jiného než luxus."

"Ach, pochopitelně je to luxus!"

"Madam, zdá se, že svým vnukům nijak nepomáháte. Pokud odstoupíte, přivolám advokáta."

"To se raději zeptejte jich, pane soudce."

"To jsem měl v úmyslu." Tázavě se podíval na dvojčata. "Jste spokojení se svou obhajobou?"

Castor zachytil Polluxův pohled, načež ihned odpověděl: "Tápeme v temnotách stejně jako vy, pane - ale spoléháme na babičku."

"Přinejmenším obdivuji vaši odvahu. Pokračujte, madam."

"Shodli jsme se, že prohlížení památek je luxusem. Ale ,luxus' je relativní pojem. Luxus pro koho!"

Pečené sele je luxusem pro vás i pro mne..."

"To jistě je. Na téhle planetě jsem ještě žádné neochutnal."

"...ale pro prase je to předčasná smrt. Vezme soud oficiálně na vědomí aktivitu známou jako ‚marský neviditelný export‘?"

"Turistický ruch? Samozřejmě, je-li to nezbytné pro vaši teorii."

"Námitka!"

"Jen s ní vydrž, Herberte; možná neprokáže souvislost. Pokračujte."

"Zjistíme, kdo to prase jí. Vaše tarifní předpisy, jak bylo vysvětleno, mají občanům Společenství zabránit v utrácení cenných zahraničních valut za zbytečné cetky. Máte nedostatek aktiv..."

"Bohužel máme. A nehodláme jej zvyšovat."

"To mám na mysli. Kdo platí účet? Prohlížíte si vy památky? Nebo on?" Znovu ukázala na žalobce. "Houbeles! Pro vás to není nic nového. Ale pro mne je - já jsem turista. Ani ne před týdnem jsem si jedno to kolo pronajala - a pomohla jsem snížit váš nedostatek aktiv. Vaše ctihodnosti, tvrdíme, že najímání bicyklů turistům, ačkoliv pro turistu je to luxus, je produktivní exportní aktivitou ve prospěch každého občana Společenství, čímž jsou bicykly doslova ‚výrobním prostředkem‘ a nespádají pod vaše tarifní zákony!"

"Skončila jste?"

Přikývla.

"Herberte?"

"Vaše ctihodnosti, to je směšné! Obžaloba kauzu jasně ustanovila, což se obhajoba ani nesnaží zpochybňovat. Nikdy dřív jsem neslyšel podivnější směsici výrazného předstírání a převrácení faktů. Jsem si však jist, že jsou fakta soudu zřejmá. Konečným užitím je prohlížení památek, které, jak obhajoba souhlasí, je luxusem. Takže luxus je luxus..."

"Ne pro prase, synu."

"Pro prase?" Pro jaké prase? V tomto případě nefigurují žádná prasata. Na Marsu nejsou žádná prasata. Jestliže..."

"Herberte! Chceš něco dodat?"

"Já..." Mladý žalobce si ztěžka sedl. "Promiň, tati, nechal jsem se unést. Dejme si přestávku."

Soudce se otočil k Hazel. "Je to fajn kluk, ale je impulzivní - jako ti vaši. Právnicka z něho teprve udělám." Vstal. "A soud si dá přestávku - deset minut venku na dýmku. Vy neodcházejte." Vykolébál se ven.

Dvojčata si začala šeptat a neklidně se vrtět; Hazel zachytila pohled svého syna a snachy a vážně na ně mrkla. Soudce Warburton se vrátil za méně než deset minut a soudní sluha požádal o klid. Soudce se zahleděl na vězně. "Soud stanoví," pronesl vznešeně, "že bicykly jsou ‚výrobním prostředkem‘ v plném rozsahu tarifních předpisů. Vězni jsou zproštěni obžaloby a propuštěni. Úředník vrátí kauci za zboží."

Ozval se neuspořádaný potlesk vedený Hazel. "Žádné předvádění!" řekl soudce ostře. Znovu pohlédl na dvojčata. "Máte výjimečné štěstí - víte to, že?"

"Ano, pane!"

"Takže mi zmizte z očí a snažte se vyhnout problémům!"

Večeře se i přes malý mráček, jež stále ještě visel nad dvojčaty, stala šťastným rodinným opětovným shledáním. Také byla velmi dobrá, protože doktorka Stoneová v tichosti převzala vaření. Na večeři se k nim připojil i kapitán Vandenberg, který přistál na palubě stejného raketoplánu. Odpojením televize a jejím dočasným přemístěním na Meadinu palandu a tím, že nechali otevřené dveře do pokoje dvojčat a židli kapitána Vandenbergha opřeli o dvevní rám, bylo možné, aby všichni seděli pohromadě. Chlupáček ležel Lowellovi na klíně; až dosud měla placatka vlastní židli.

Roger Stone se pokusil trochu svou židli odsunout, aby si udělal více místa pro kolena, ale zjistil, že je přišpendlený ke stěně. "Edith, budeme prostě muset najít něco většího."

"Ano, drahý. Já a Hazel jsme dnes odpoledne mluvily s domácím."

"Co říkal?"

Hazel převzala hovor. "Asi mu vyříznu bachor. Připomněla jsem mu, že mi slíbil, že se o nás postará, až vy dva přistanete. Zatvářil se jako svatoušek a prohlásil, že nám přidělil další dva kotce. Lowelli, přestaň ten smeták krmit svou lžící!"

"Ano, babičko Hazel. Můžu si půjčit tvoji?"

"Ne. Ale řekl, že až bude odlet na Venuši, můžeme dostat byt, v němž bydlí Burkhardtsovi. Ten má o kostku navíc."

"To je lepší," souhlasil Roger Stone. "Ale rozhodně se nejedná o taneční sál - a odlet na Venuši je až za tři týdny. Edith, asi bychom si měli nechat náš pokojík na Bohu války. Co ty nato, Vane? Nechceš nějaké nájemníky? Pochopitelně jen do tvého startu k Venuši."

"Jistě."

"Taťko! Přece bys zase neodešel?"

"Dělám si legraci, usmrkánku."

"Já ne," opáčil kapitán výletní lodi. "Až do odletu na Venuši - nebo i na celou cestu k Venuši a zpátky na Lunu, pokud chcete. Dnes odpoledne jsem dostal oficiální souhlas svého doporučení; oba můžete Bohem války cestovat zdarma až do smrti, nebo dokud to sami nevypovíte. Co vy na to? Jedete se mnou na Venuši?"

"Na Venuši jsme byli," prohlásila Meade. "Skličující místo."

"Ať už tě vezmou s sebou nebo ne," podotkla Hazel, "je to od Čtyřplanetární velká pocta. Většinou ti tupani nedají ani jedno místečko."

"Báli se cejchu, který by jim mohl přičknout soud admirality," pravil suše Vandenberg. "A když už mluvíme o soudech, tak jsem vyrozuměl, že jste dnes vyrukovala s brilantní obhajobou, Hazel. Cožpak jste navíc ke svým ostatním povoláním ještě i právník?"

"Není," odpověděl její syn. "Ale umí rychle mluvit."

"Kdo tady není právník?"

"Taky že nejsi."

"Jistě že jsem!"

"Kdy a kde? Buď konkrétní."

"Před mnoha a mnoha lety, ještě v Idahu — než ses narodil. Jen jsem se nikdy nedostala k tomu, abych to zmínila."

Syn si ji prohlédl. "Hazel, tak mě napadá, že záznamy z Idaha jsou pořád daleko."

"Do toho ti je houbý. Mimoto soudní budova shořela."

"To jsem si mohl myslet."

"V každém případě," vložil se do toho konejšivě Vandenberg, "dostala Hazel kluky ven. Když jsem to slyšel, myslel jsem, že budou muset alespoň zaplatit clo. Vy dva, kluci, jste určitě udělali dost značný zisk."

"Jde to," přiznal Castor.

"Nic světoborného," vykrucoval se Pollux.

"Spočítejte si to," pravila Hazel šťastně, "protože za to, že jsem dostala vaše krky z oprátky, si od vás vyberu poplatek ve výši přesně dvou třetin čistého zisku."

Dvojčata na ni zírala. "Hazel, to bys neudělala?" řekl nejistě Castor.

"Že ne?"

"Nepopichuj je, matko," navrhla doktorka Stoneová.

"Já je nepopichuji. Chci, aby to pro ně byla lekce. Kluci, ten, kdo si sedne ke hře, aniž by znal místní pravidla, je cucák. Je na čase, abyste to věděli."

Vandenberg promluvil uklidňujícím hlasem: "Na tom zase tolik nezáleží, teď, když vláda..." Náhle se zarazil. "Propánakrále!"

"Co se děje, Vane?" otázal se Roger. Vandenbergova tvář se vyjasnila, načež se nesměle usmál. "Nic. Jen vaše placatá kočka mi leze po noze. Na chvíli jsem myslel, že jsem zabloudil do té vaší televizní šou."

Roger Stone potřásl hlavou. "Do mojí ne, do Hazeliny. A tam by to nebyla placatá kočka, ale lidská krev."

Kapitán Vandenberg Chlupáčka zvedl, pohladil ho a vrátil Lowellovi. "On je Mart'an," prohlásil Lowell.

"Ano?"

Hazel upoutala jeho pozornost. "Situace má rozmanité důsledky, které nejsou při neodborném náhledu ihned zjevné. Tato nedospělá zygota považuje za základní existenční pud sdružování s dominantním domorodcem tříkončetinového druhu. Díky moudrému použití benigní klamavosti se ukázka A chová jako když už ne opravdová, tak alespoň duševní náhrada. Píchneš mi s tím, hochu?"

Vandenberg zamrkal. "Snad ano. Možná to tak je. Určitě jsou to přítulní mazlíčci - i když já bych si je na žádnou svou loď nevzal. Oni..."

"Ona tím myslí," vysvětloval Lowell, "že chci na vlastní oči vidět mart'ana se třema nohama. To pořád ještě chci. Neznáte nějakého?"

Hazel řekla: "Kouči, já se snažila, ale byli na mne moc velcí."

Kapitán Vandenberg se na Lowella zadíval. "On to myslí dost vážně, co?"

"Obávám se, že myslí."

Otočil se k doktorce Stoneové. "Madam, mám tady v okolí dobré konexe a něco takového se dá i přes smlouvy vždycky zařídit. Pochopitelně to v sobě skýtá jisté rizikové faktory - dle mého názoru nevelké."

Doktorka Stoneová odpověděla: "Kapitáne, nikdy jsem nebezpečí nepovažovala za významný faktor."

"Ehm, ne, asi ne, madam. Mohu to zkusit?"

"Pokud byste byl tak laskav."

"Tím splatím úroky svého dluhu. Dám vám vědět." Nechal to téma být a znovu se obrátil na dvojčata.

"Do jakého sazebníku daně ze zisku se to vaše podnikání dostalo?"

"Daně ze zisku?"

"Vy jste ji ještě nespočítali?"

"My nevěděli, že nějaká je."

"Jak vidím, moc jste se zatím importem a exportem nezabývali, každopádně ne na Marsu. Jste-li občany Společenství, všechno to samozřejmě spadá do daně z příjmu. Ale jestliže pocházíte z míst mimo planetu, platíte za každou transakci jednorázovou daň. Asi byste si měli najít daňového poradce; ony jsou ty předpisy trochu komplikované."

"My to nezaplatíme!" prohlásil Pollux.

Jeho otec klidně odvětil: "Cožpak jste si oba neužili v poslední době dost vězení?"

Pollux zmlkl. V následujících několika minutách si kluci vyměňovali pohledy, zašeptání a krčení ramen. Nakonec se Castor postavil. "Tati, matko - omluvíte nás?"

"Jistě. Jestli se vám podaří protáhnout se ven."

"Nechcete zákusek, chlapci?"

"Nemáme velký hlad."

Odešli do města, aby se za hodinu vrátili nikoliv s daňovým poradcem, ale s daňovými předpisy, které si vypůjčili v Obchodní komoře. Dospělí pořád ještě seděli v obývacím pokoji a klábosili; stůl byl vytažen ke stropu. Průchodem z kolen si proklestili cestu do svého pokojíku; čas od času pak bylo možné zaslechnout, jak si tam šeptají.

Po nějaké době vyšli ven. "Promiňte, lidičky. Ehm, Hazel?"

"Co je, Cási?"

"Říkalas, že tvůj honorář činí dvě třetiny z čistého zisku."

"Cože? Taháš mě snad za nohu, kámo? Protože..."

"Ale ne, raději ti zaplatíme." Natáhl ruku a do dlaně jí vsypal půl tuctu malých mincí. "Tady máš."

Podívala se na peníze. "Tohle jsou dvě třetiny toho, co jste na tom obchodě vydělali?"

"Po zdanění."

"Samozřejmě," přidal se Pollux, "to nebyla úplná ztráta. Však jsme ta kola pár stovek miliónů mil používali."

Kapitola XIV

Faktoriál placatých koček

Vandenbergh svou nabídku realizoval. Spolu s Lowellem odletěl stratoraketou do smluvního města Richardsonu a byl pryč asi tři dny. Když se Lowell vrátil, viděl už Mart'any, s jedním dokonce mluvil. Ale byl varován, aby o tom nehovořil s rodinou, takže její členové z něj nedokázali dostat žádné kloudné vyprávění.

Avšak složitějším problémem, než jakým je víceméně nemožné setkání s Mart'anem, zůstávala prostá záležitost s bydlením. Roger Stone neměl při hledání většího a pohodlnějšího apartmá štěstí, dokonce ani když se smířil s neskutečným nájemným. Město bylo přečpané turisty, což bude trvat až do odletu na Venuši, kdy odletí ti, kteří mají naplánovaný třídní výlet - tedy vlastně většina. Mezitím plnili restaurace, fotili všechno včetně sebe samých a na bicyklech přejížděli nohy chodcům. Už tak přeplněné město zaplňovali navíc i písečné krysy z pouště, které se snažili zajistit si způsob, jakýkoliv, jak se dostat na Uzel Aleluja a Pás asteroidů.

Jednou večer u jídla doktorka Stoneová řekla: "Rogere, zítra se platí nájem. Mám ho zaplatit na celý měsíc? Pan d'Avril říká, že Burkhardtovi mluvili o tom, že zůstanou."

"Zaplat' jen na šest dní," doporučila jí Hazel. "Po odletu na Venuši najdeme něco lepšího - doufám."

Roger Stone vzhlédl a zamračil se. "Hele, proč vůbec platit nějaký nájem?"

"Co to říkáš, drahý?"

"Edith, v duchu jsem si to rozebíral. Když jsme sem přiletěli, byly naše plány takové, že tu budeme bydlet přes jedno okno." Měl na mysli dobu patnácti měsíců, která při použití úsporných drah uplyne od příletu na Mars k odletu na Zem. "Pak jsme měli v plánu vydat se na cestu k domovu. Bylo by to fajn, kdyby měla tahle přeceňovaná past na turisty slušné bydlení. Ale já ani nebyl schopen začít psát svou knihu. Pokud mi Cvalík zrovna neleze na klín, šoupě se mi zezadu po krku ten jeho mazlíček."

"Co navrhuješ, drahý?"

"Odjet zítra na Phobos, připravit k odletu náš starý dobrý Šutr a spolu s ostatními vypadnout směrem k Venuši."

"Třikrát hurá!" souhlasila Meade. "Pojed'me!"

Doktorka Stoneová pravila: "Meade, já myslela, že nemáš Venuši ráda."

"To nemám. Ale tady se mi to nelíbí a celou dobu jsem jenom unavená. Ráda bych se vrátila do stavu beztlíže."

"Unavená bys být neměla. Možná bych tě měla raději prohlédnout."

"Ale matko, jsem naprosto zdravá! Nechci, aby do mne někdo dloubal."

Lowell se uculil. "Já vím, proč chce letět na Venuši. Pan Magill."

"Přestaň čmuchat, Čmuchale!" S větší důstojností Meade pokračovala: "Pro případ, že to někoho zajímá, nemám žádný zájem o Druhého důstojníka Magilla - a Karavanou bych tak jako tak neletěla. Mimoto jsem zjistila, že má v Coloradu manželku."

Hazel řekla: "Ale to je právně v pořádku. Mimo Zemi je stále volný."

"Možná že je, ale mně se to nelíbí."

"Ani mně ne," vložil se do hovoru Roger Stone. "Meade, že ses do toho vlka v rouše lodním doopravdy nezakoukala?"

"Jasně že ne, taťko!" Nato dodala: "Ale předpokládám, že se už brzy vdám."

"Tohle je ta potíž s holkama," poznamenal Castor. "Dáš jim vzdělání - a bum! Vdají se. To je mrhání."

Hazel do nich zabodla pohled. "Ó, ano? Kde byste byli, kdybych se já nevдалa?"

"Takhle to nebylo," skočil jí do řeči Roger Stone, "takže nemá cenu rozebírat jiné možnosti."

Pravděpodobně to vůbec žádné možnosti nejsou, pokud tomu dobře rozumíme."

Pollux: "Předurčení."

Castor: "Velmi chabá teorie."

Roger se ušklíbl. "Já nejsem předpojatý a nevyprovokujete mě. Věřím ve svobodnou vůli."

Pollux: "Další velmi chabá teorie."

"Rozhodněte se," pravil otec. "Oba způsoby mít nemůžete."

"Proč ne?" zeptala se Hazel. "Svobodná vůle je zlatou nití táhnoucí se zamrzlou maticí pevně daných událostí."

"Matematicky ne," namítl Pollux.

Castor přitakal. "Jen básnický."

"A navíc ještě v ne dobrých básních."

"Zmlkňte!" nařídil jim otec. "Hoši, je dost zjevné, že jste se dostali do závažných problémů, abyste změnili téma hovoru. Proč?"

Dvojčata si vyměnili pohledy; Castor dostal souhlas. "Ehm, tati, jak to vidíme my, není ten nápad s Venuší domyšlený."

"Pokračuj. Předpokládám, že máte nějaký alternativní návrh."

"Tedy, ano. Ale neměli jsme v úmyslu ho vytahovat, dokud neskončí okno k Venuši."

"Tady něco smrdí. Chceš říct, že jste chtěli počkat, až budou špatné planetární aspekty - až bude příliš pozdě vystartovat k Venuši."

"No, dokud existují vedlejší problémy, nemá cenu tu záležitost rozdmýchávat."

"Jakou záležitost? Mluvte."

Castor ustrašeně pravil: "Hele, tati, my jsme rozumní. Můžeme se dohodnout na kompromisu. Co tohle: ty, matka, Cvalík a Meade poletíte v Bohu války na Venuši. Kapitán Van to pro vás s radostí udělá - to ty víš. A..."

"Zpomal. A co budete dělat vy? A Hazel? Matko, jedeš v tom taky?"

"Ne tak, že bych o tom věděla. Ale začíná mě to zajímat."

"Castore, co se ti honí v hlavě? Mluv."

"No, to bych rád, až mě necháte mluvit, pane. Ty a zbytek rodiny si můžete užít cestou zpátky příjemný výlet - v luxusní turistické lodi. Hazel, Pol a já - teda, předpokládám, že víš o tom, že asi za šest týdnů bude Mars v příhodné pozici pro Uzel Aleluja?"

"To platí pro dráhy kometového typu," dodal Pollux.

"Takže tu máme znovu Asteroidy," prohlásil otec pomalu. "Tohle jsme vyřešili už před rokem."

"Ale teď jsme o rok starší."

"Zkušenější."

"Pořád nejste staří dost, abyste mohli dostat neomezenou licenci. Mám za to, že tohle je pravděpodobně ten důvod, proč jste zahrnuli babičku."

"Ale ne! Hazel je rodinné stříbro."

"Děkuji, chlapci."

"Hazel, tys neměla o tomhle posledním divokém návrhu poněti?"

"Neměla. Ale nemyslím, že by byl tak divoký. Jsem uchválena a pak některé mé epizody — a tady to místo mě už unavuje. Viděla jsem martské zříceniny; jsou v ubohém stádiu oprav. Viděla jsem kanál; je v něm voda. A co vím, zbytek planety je to samé, až po kapitolu osmdesát osm. A Venuši už jsem viděla. Nikdy jsem neviděla Asteroidy."

"Jasně!" souhlasil Castor. "Mars nemáme rádi. Celý je jedno velké přečpané klubko."

"Plné podvodníků," dodal Pollux.

"Podvodnějších, než jsi ty sám, máš na mysli," řekla Hazel.

"To je jedno, matko. Kluci, tohle je bez debat. Já svou loď z Luny přepravil; mám v úmyslu dovézt ji zpátky." Vstal. "Můžeš dát panu d'Avrilovi vědět, drahá."

"Tati!"

"Ano, Castore?"

"Byla to jen kompromisní nabídka. V co jsme doopravdy doufali, že uděláš - co jsme chtěli, abys udělal - je to, abychom se všichni vypravili na Aleluja."

"Eh? Ale, to je hloupost! Já nejsem žádný meteorický horník."

"Mohl by ses naučit jím být. Nebo by sis jen mohl udělat vyjížďku. A taky na tom vydělat."

"Ano? Jak?"

Castor si olízl rty. "Jen za hibernaci nabízejí skvělé peníze. Mohli bychom jich přepravit tak dvacet,

nejméně. A cestou bychom je mohli vysadit na Ceres, ať se tam dají do pořádku."

"Casi! Doufám, že si uvědomuješ, že jen sedm z desíti hibernovaných na velké vzdálenosti dorazí na místo živých?"

"No... oni to vědí. Je to riziko, které podstupují."

Roger Stone zakroutil hlavou. "Neletíme, takže nebudu muset zjišťovat, jestli jsi opravdu tak chladnokrevný, jak vypadáš. Viděls už někdy pohřeb v kosmu?"

"Ne, pane."

"Já ano. O hibernační dopravě už nechci slyšet."

Castor předal štafetu Polluxovi, který pokračoval: "Tati, když nechceš ani slyšet o tom, že bychom jeli všichni, máš nějaké námitky proti tomu, abych jel já s Casem?"

"Co? Co tím myslíš?"

"Jako horníci na asteroidech, pochopitelně. My se hibernace nebojíme. Pokud nedostaneme loď, budeme se muset nechat přepravit takhle."

"Bravo!" zajásala Hazel. "Jedu s vámi, kluci."

"Matko, prosím!" Otočil se ke své ženě. "Edith, občas přemýšlím, zda jsme si z porodnice odnesli ta správná dvojčata."

"Možná nejsou tvoje," řekla Hazel, "ale jsou to mí vnuci, tím jsem si jistá. Aleluja, tady mě máš! Kdo jede se mnou?"

Doktorka Stoneová hlesla: "Víš, drahý, mě Venuše taky příliš nezajímá. A ty bys měl volný čas na svou knihu."

O šest týdnů později se Rolling Stone vydala na dráhu z vnějšího phoboského okraje k Asteroidům. Tento start nebyl tak snadný jako ten z Luny na Mars; po volbě "kometární" čili rychlé dráhy k Aleluja museli Stoneovi chtít nechtě přijmout nákladný vzletový manévr se změnou rychlosti dvanáct a půl míle za sekundu. Rychlá dráha se od té nejúspornější liší v tom, že orbitu protíná a opouští v úhlu namísto, aby tak činila tangenciálně... což je s ohledem na reaktivní hmotu mnohem dražší. Na svém konci bude kometami dráha tangenciální k orbitě Aleluja; dostat se do tohoto bodu by bylo přibližně stejné při jakékoliv dráze; drsný je odlet z oběžné dráhy Phobu kolem Marsu.

Volba kometární dráhy nebyla ničím frivolním. Za prvé by bylo třeba čekat déle než jeden pozemský rok, aby byl Mars v řádném postavení, co se orbity týče, k Uzlu Aleluja po úsporné dráze; za druhé by samotné trvání cesty bylo více jak dvojnásobné — 580 dní po ekonomické dráze proti 261 dni po dráze kometární (což je jen o tři dny déle než při cestě Luna -Mars).

Kolem prostřední části Stone byly připevněny přídatné nádrže na atomární háčko, které lodi dodávaly tlustý a neuspořádaný vzhled, avšak vzhledem k těžkému údělu jí zlepšovaly poměr reakční hmoty. Přistavní pilot Jason Thomas na předělávky dohlížel; dvojčata pomáhala. Castor se osmělil a zeptal se Thomase, jak se mu při příletu povedlo Stone navést na přistání jen po paměti. "Vypočítal jste balistiku, než jste vstoupil na palubu, pane?"

Thomas odložil svářečku. "Balistiku? K sakru ne, synu. Už to dělám tak dlouho, že znám každíčký kousek prostoru tady

kolem do poslední tečky." A to byla nejkompletnější odpověď, jakou z něho Kastor mohl dostat. Dvojčata to rozebírala a dospěla k závěru, že pilotování bude asi něco víc než matematika. Spolu s větším prostorem pro atomární háčko byly učiněny i jisté úpravy uvnitř lodi. Podmínky mimo martskou orbitu jsou stále "Jasně a chladné"; reflexní fólii proti slunečním paprskům už nebudou více potřebovat. Namísto toho natřeli jednu stranu lodi uhlově černou barvou a kapacitu vytápěcího systému zvýšili o dvě cívky. V rozvodně byl nainstalován stereoskopický radar s časovým zpožděním s proměnným intervalem, díky němuž budou schopni vidět skutečný tvar Aleluja, až k němu doletí.

Všechno tohle bylo extrémně nákladné a Galaktický mocipán musel pracovat přesčas, aby to mohl zaplatit. Hazel s přestavbou nepomáhala. Zůstávala ve svém pokoji a potila ze sebe, s Lowellovou kritikou pomocí, další příhody z krvavého, ale přesto ctnostného života kapitána Johna Sterlinga -

kteréžto aktivity střídala s posíláním urážlivých vzkazů a hrozeb vydíráním, anebo stávkou vsedě, svým producentům v New Yorku; chtěla nerozumně vysokou zálohu a chtěla ji hned. Dostala ji, protože poslala epizody jen do výše této zálohy. Tak jako tak musela napsat díly v předstihu; Rolling Stone bude tentokrát osamělá, bez turistických parníků v blízkém okolí. Jakmile budou mimo rádiový dosah Marsu, nebudou moci kontaktovat Zemi, dokud se prosté vybavení Stone nedostane na dostřel Ceres. Na Ceres sice nepoletí, nebudou však od ní daleko; Aleluja probíhá po přibližně stejné dráze, mírně před malou planetkou.

Díky plánovanému vystřelení na kometami dráhu zbylo málo prostoru pro náklad, ale co zůstalo, chtěla dvojčata, která otcův jasný nesouhlas s nápadem na hibernované pasažéry neodstrašil, využít. Jejich další myšlenkou byla přeprava kompletního vybavení k meteorickému dolování pro ně samé -raketový skútr, speciální skafandry, nouzový štít, klínové hlásiče radioaktivity, měřidla odstředivé rychlosti, černá světla, Geigerovy počítače, průzkumový radar, přenosný jiskrový spektroskop a všechno ostatní potřebné ke klidnému životu na skále.

Otec jen poznamenal: "Za své?"

"Jistě. A zaplatíme za vzlet."

"Pokračujte. Jen klidně pokračujte. Nenechte se mnou zviklat. Jakékoliv námitky z mé strany by jen potvrdily vaše předsudky."

Castor byl nedostatkem odporu zmaten. "Co se děje, tati? Dělá ti starosti nebezpečí, které v tom je?"

"Nebezpečí? Nebesa, ne! Je vaše svaté právo nechat se zabít tak, jak chcete. A mimoto si nemyslím, že se necháte. Oba jste mladí a chytrí, i když to někdy není vidět, oba jste ve vrcholné fyzické kondici a jsem si jistý, že znáte své schopnosti."

"Takže co se děje?"

"Nic. Co se mě týče, už dávno jsem dospěl k nezvratnému závěru, že člověk může vykonat více práce a vydělat více peněz, je-li to jeho cíl, tím, že sedí na zadku s rukama v kapsách než jakoukoliv formou fyzické aktivity. Jen tak náhodou, víte, jaký je průměrný roční příjem takového meteorického horníka?"

"No, ne, ale..."

"Méně než šest stovek."

"Ale někteří z nich zbohatnou!"

"Jistěže ano. A někteří si vydělají mnohem méně než šest set ročně; to je průměr, včetně těch úspěšných bohatých. Jen tak pro zajímavost, při pomyslení, že většina těch horníků je zkušená a schopná, co čekáte, že přinesete do tohoto podnikání vy dva, aby vám to ten roční průměr zvedlo? No tak, řekněte; nestydíte se."

"Vem to čert, tati. Co budeš převážet ty?"

"Já? Nic. Já nemám pro obchodování nadání. Jedu jen na výlet - a podívat se na Luciferovy kosti. Začíná mě zajímat planetologie. Možná o ní napíši knihu."

"Co se stalo s tou tvou další knihou?"

"Doufám, že se se nejedná o sarkasmus, Casi. Očekávám její dokončení dřív, než tam dorazíme." A přerušil celou diskusi tím, že odešel.

Když se i dvojčata obrátila k odchodu, zjistila, že se na ně zubí Hazel. Castor se na ni zamračil. "Čemu se hihňáš, Hazel?"

"Vám dvěma."

"No... proč bychom to nemohli roztočit v meteorickém dolování?"

"Nevidím důvod, proč ne. Jen do toho; vy si ten luxus můžete dovolit. Ale hele, kluci, chcete opravdu vědět co přepřavit, abyste si vydělali?"

"Jasně!"

"Co nabízíte?"

"Percentuální podíl? Nebo pevnou sazbu? Tu ovšem nezaplatíme, pokud nám tu radu nedáš."

"Vy krysy! Dám vám ji zadarmo. Když dostanete radu zadarmo, nepřijmete ji a já budu moct prohlásit: „Já vám to říkala!“"

"To bys udělala i tak."

"Samozřejmě. Neexistuje větší potěšení než moci prohnat pronést: „Já vám to říkala, ale vy jste

neposlouchali.' O.K, tady ji máte, ve formě otázky jako od věštkyň: Kdo v minulosti vydělal na všech velkých důlních horečkách?"

"Teda předpokládám, že chlápci, co narazili na žílu."

"To je k smíchu. Je jen tak málo prospektorů, kteří opravdu vydělali na tom, co našli a pak umřeli bohatí, že takoví září jako supernovy. Vezměte si tu známou horečku, kalifornskou Zlatou z roku 1861 - ne, v roce 1861 to bylo něco jiného; zapomínám. 1849, to je ono - Forty-niners - devětačtyřicátníci. Učili jste se o nich v dějepise?"

"Trochu."

"Byl tam občan jménem Sutter; na jeho pozemku našli zlato. Zbohatl z toho? Jeho to zruinovalo. A kdože to zbohatl?"

"Pověz nám to, Hazel. Neobtěžuj se s dramatizací."

"Proč ne? Mohla bych to použít v seriálu — pochopitelně bych vygumovala výrobní čísla. Tak vám to povím: každý, kdo měl něco, co museli horníci kupovat. Většinou hokynáři. Páni, ti ale zbohatli! Prodejci železářského zboží. Obchodníci s drtičema. Všichni, jen ne ti ubozí horníci. Dokonce i prádelny v Honolulu."

"V Honolulu? Ale to je pořád daleko v Pacifiku, někde u Číny."

"Když jsem se koukala naposledy, bylo na Havaji. Ale tenkrát měli ve zvyku posílat špinavé prádlo na vyprání z Kalifornie do Honolulu - oběma směry na plachetnicích. To je to samé, jako byste si nechali špinavé košile převážet z Marsportu na Lunu. Hoši, jestli chcete vydělat peníze, přichystejte si prádlo na Aleluja. Ale ono to nemusí být zrovna prádlo - může to být cokoli, pokud to horníci chtějí a vy to máte. Kdyby váš otec nebyl zavilý puritán, postavila bych dobře zajetou, naprosto poctivou hernu! To je jako mít bohatého strýčka."

Dvočata se nad babiččinou radou zamyslela a pustila se do hokynaření, s několika vedlejšími artikly z obchodního domu. Rozhodla, že se zásobí jen luxusními potravinami, věcmi, které horníci asi nebudou mít, a které přinesou nejvyšší ceny na jednu libru váhy. Pořádila antibiotika, operační léky a také vitamíny, nějaké lehké přehrávací projektory a k nim značné množství cívek. Pollux objevil zásobu obrázků s hezkými dívkami vytištěnou v Japonsku, na tenkém papíře, které měly na Marsu sloužit jako kalendáře, a rozhodl se jich vzít celý ranec, protože mnoho nevážily. Castorovi zdůraznil, že na nich nemohou příliš ztratit, vzhledem k tomu, že si je mohou prohlížet sami.

Doktorka Stoneová obrázky našla, prolétla je a vyžadovala, aby některé z nich vrátili. Zbytek její cenzurou prošel; vzali je s sebou.

Poslední epizoda pospíchala směrem k Zemi; poslední svár byl zkontrolován; poslední libra jídla a zásob byla konečně na palubě. Stone se jemně odpoutala od Phobu a snesla se k Marsu. Krátký manévry v gravitačním dole okolo Marsu při nejvyšší teplotě hrdla, jaké byla Stone schopna - která vytvořila záda lámajících pět G - a loď rychle odletěla vstříc pustým kosmickým dálavám obývaným jen troskami Zničené planety.

Lehce a šťastně vpluli zpět do beztlákové rutiny. Na Marsu byly pro chlapce opatřeny matematické učebnice pro pokročilé; do studia je nikdo nemusel tlačit, protože je začalo opravdu zajímat - a tentokrát neměli žádné bicykly, které by jim odváděly myšlenky. Chlupáček se v beztlákovém stavu choval, jako by se narodil v kosmu; pokud jej zrovna někdo nenosil nebo nehladil (což se obvykle dělo), plazil se po stěně a po pažení, nebo se zlehka vznášel okolo ubytovacích prostor a spokojeně se vlnil. Castor tvrdil, že placatka dokáže plavat vzduchem; Pollux trval na tom, že nedokáže, a že její manévry vyplývají jen ze vzdušných proudů ventilačního systému. Promrhali množství času, a také energie, aby vymysleli vědecké testy dosvědčující jednu nebo druhou hypotézu. Nebyli úspěšní.

Placatce to bylo jedno; byla v teple, dobře krmená, byla šťastná. Měla početný okruh přátel, kteří si všichni chtěli udělat čas, aby odměnili její úžasnou a rozdílnou schopnost milovat. Pouť jí pokazil jen jediný incident.

Roger Stone byl připoután v pilotním křesle a načrtával -jak alespoň tvrdil - jednu kapitolu své knihy. Bylo-li tomu tak, možná mu v tom to chrápání pomáhalo. Stran svých přirozených potřeb plachtil Chlupáček kolem, v dobrém rozmaru, všechny tři oči otevřené. Zhlédl jednoho ze svých přátel; díky dobrému manévrování nebo nahodilému vzdušnému proudu se mu povedlo perfektní přistání - na obličej

kapitána Stonea.

Roger se zaječením vyletěl z křesla a svíral si tvář. Zarazil se o bezpečnostní pás, vzpamatoval se a placatku ze sebe shodil. Chlupáček, uražený, ale nezraněný, se při cestě rychle otočil, otestoval vzduch a druhé přistání uskutečnil na vzdálené stěně. Roger Stone nejdříve použil několik málo používaných slov, načež zařval: "Kdo mi dal ten zvířecí přičesek na obličej?"

Místnost však byla prázdná. V závěru se objevila doktorka Stoneová, která řekla: "Co je, drahý?"

"Ach, nic — nic důležitého. Poslyš, drahoušku, vrátila bys tohohle bezocasého potomka zmírající planety Cvalíkovi? Snažím se přemýšlet."

"Jistě, drahý." Vzala zvíře na záď a předala ho Lowellovi, který na ně okamžitě zapomněl, protože byl zrovna zaneprázdněn vymyšlením složitého gambitu proti Hazel. Placatka v sobě neměla zášť; v jejím těle nebyla jediná malicherná kostička, i kdyby nějakou kost měla, což neměla. Jedinou emocí, kterou mohla prožívat z celého srdce, byla láska. Vrátila se k Rogerovi právě ve chvíli, kdy zrovna opětovně usnul.

Znovu se mu usadila na obličejí a šťastně předla.

Kapitán Stone se prokázal být dospělým člověkem. Jelikož tentokrát věděl, co to je, jemně zvíře sejmul a osobně ho vrátil Lowellovi. "Hlídej ho," řekl. "Nespust' ho z očí." Když za sebou zavíral dveře, dělal to opatrně.

Stejně opatrný byl i téhož večera, když zavíral dveře soukromé kajuty, o níž se dělil se svou ženou. Rolling Stone, protože byla malou soukromou lodí, neměla clony chránící trubky ventilace; ty samozřejmě musely být neustále otevřené. Placatka je objevila v širokém koridoru. Roger Stone měl noční můru, v níž se dusil, dokud ho manželka nevzbudila a nesundala mu Chlupáčka z obličeje. Použil nějaká další slova.

"To je dobré, drahý," odvětila konejšivě. "Zase spi." Pochovala zvíře v náručí, kde se Chlupáček uhnízdil.

Následujícího dne byla lodní rutina narušena, protože každý, kdo byl schopen třímát šroubovák nebo bodovou svářečku, montoval na trubky clony.

Po sedmatřiceti dnech měl Chlupáček osm zlatavých koťátek, úplně stejných jako jejich rodič, avšak jen pár palců napříč, když byla placatá, velikosti kuličky, pokud se stáhla. Všichni, včetně kapitána Stonea si mysleli, že jsou koťátka sladká; každý se s nimi rád mazlil, hladil je něžným ukazovákem a naslouchal jejich tichounkému předení, tak vysokému, že bylo téměř mimo dosah lidského ucha. Každý je rád krmil a ona se zdála být neustále hladová.

O čtyřiašedesát dní později měla koťata koťata, osm každé. Čtyřiašedesát dní poté, 146 dní po odletu z Phobu, měla koťata koťat koťata; tím jich bylo 513. "Tohle," prohlásil kapitán Stone, "musí přestat!"

"Ano, drahý."

"Myslím to vážně. Při téhle rychlosti nám dojde jídlo dřív, než doletíme na místo, včetně zboží, o němž dvojčata doufají, že je prodají. Mimoto se všichni pod hromadou těch bzučících chlupatých cucek udusíme. Kolik je pětkrát pět set dvanáct? A pak, kolik je pětkrát tohle?"

"Příliš mnoho, tím jsem si jistá."

"Drahá, to je nejdokonalejší eufemismus od dob Mercutiovy smrti. A stejně si nemyslím, že jsem to spočítal správně; jedná se o exponenciální nárůst, nikoliv geometrický - za předpokladu, že nejprve všichni neumřeme hladu."

"Rogere."

"Myslím, že bychom měli - Eh? Cože?"

"Věřím, že existuje prosté řešení. Tohle jsou martská stvoření; v chladném počasí hibernují."

"Ano?"

"Dáme je do nákladového prostoru — našťestí je tam místo."

"Souhlasím se vším, mimo toho ,našťestí'."

"A ochladíme to tam."

"Nerad bych ty věcičky zabil. Nedokážu je nenávidět. Sakra, jsou tak roztomilé."

"Budeme udržovat přibližně mínus sto, to je skoro stejně jako běžná martská noc. Nebo by možná

stačilo trochu tepleji."

"Jasně. Dones lopatu. Dones síť. Dones sud." Začal placatky chytat ve vzduchu.

"Chlupáčka nezmrazíte!" Za nimi se ve dveřích kajuty vznášel Lowell a tiskl si dospělou placatku k hrudníčku. Mohl a nemusel to být Chlupáček; nikdo z ostatních nedokázal dospělé jedince rozlišit a od pojmenovávání bylo upuštěno po první várce. Lowell si však byl celkem jistý a ono zase tolik nezáleželo na tom, zda má či nemá pravdu. Dvojčata spekulovala o tom, že mu, zatímco bude spát, podstrčí dvojníka, ale jejich rozhovor byl zaslechnut a celý plán zamítnut. Lowell byl spokojený a matka si nepřála, aby mu někdo jeho víru hatil.

"Drahousku, my tvému mazlíčkovi neublížíme."

"To byste si zkusili! Uděláte to a já vás - já vás vyhodím do kosmu!"

"Potěš pánbůh, on pomáhal Hazel se seriálem!" Doktorka se podívala synovi do očí. "Lowelli, matka ti nikdy nelhala, že ne?"

"Ehm, myslím že ne."

"My Chlupáčkovi neublížíme. Neublížíme žádné z placatek. Ale pro všechny nemáme místo. Chlupáčka si můžeš nechat, ale ostatní koťata půjdou nadlouho spinkat. Přísahám, že budou v naprostém bezpečí."

"Na Galaktický zákon?"

"Na Galaktický zákon."

Lowell odešel, stále si hlídaje svého mazlíčka. Roger řekl: "Edith, té kolaboraci musíme učinit přítrž."

"Neboj, drahý; neublíží mu to." Zamračila se. "Obávám se však, že ho budu muset zklamat v něčem jiném."

"To jest?"

"Rogere, neměla jsem moc času prostudovat martskou faunu - a pochopitelně jsem nestudovala placatky, kromě toho, že jsem se ujistila, že jsou neškodné."

"Neškodné!" Pár jich odrazil stranou. "Ženo, já se topím."

"Ale martská fauna má jisté určité vzory, adaptace k přežití. S výjimkou hledačů vody, kteří pravděpodobně vůbec nejsou martského původu, jsou jejich metody jak pasivní, tak vytrvalé. Vezmi si placatky - "

"Ty si je vezmi!" Jemně si jednu odstranil z hrudi.

"Jsou bezbranné. Dokonce si sami nedokážou příliš dobře vyhledat potravu. Jak jsem porozuměla, jsou ve svém přirozeném stavu benigními parazity přichycujícími se na pohyblivějším zvířeti - "

"Kéž by se přestali přichycovat na mne! A ty vypadáš, jako bys měla oblečený kožich. Pojd'me je dát zmrazit!"

"Trpělivost drahý. Na hostitele mají pravděpodobně stejně uklidňující vliv jako na nás; tudíž je hostitel toleruje a dovolí jim sbírat droby. Avšak ostatní vlastnosti má stejné jako téměř vše ostatní z Marsu. Dokáže přežít dlouhá časová období v hibernaci nebo, je-li to nezbytné, ve stavu nižší vitality a aktivity - řekněme, pokud není k dispozici potrava. Ale při jakémkoliv nárůstu zásob potravy se okamžitě - jako bys otočil vypínačem - rozrostou, rozmnoží do plného rozsahu potravních zásob."

"To bych řekl!"

"Přeruš jim zásobení potravou a oni jednoduše počkají na lepší časy. Chabá teorie, jistě, vzhledem k tomu, že argumentuji analogií na jiné martské životní formy - ale z tohoto důvodu budu muset zklamat Lowella. Chlupáček se bude muset spokojit s velmi nízkými denními dávkami."

Manžel se zachmuřil. "To nebude snadné; pořád ho krmí. Prostě ho budeme muset hlídat - jinak tady budeme mít další nebeské návštěvníky. Zlato, dejme se do toho. Hned."

"Ano, drahý. Jen si musím ujasnit myšlenky." Roger svolal všechny do jídelny; Operace Šťára začala. Popohnali všechna zvířata na zád' a do nákladního prostoru; koťata se šourala zpátky, předla a hledala společnost. Pollux vlezl do skladiště a pokusil se je všechna nashromáždit k sobě, zatímco ostatní vymetali loď. Otec strčil dovnitř hlavu; snažil se v mračnech placatek rozpoznat svého syna. "Kolik jich zatím máš?"

"Nedokážu je spočítat - pořád krouží dokola. Zavři dveře!"

"Jak mám zavřít dveře a zároveň ti je posílat dovnitř?"

"Jak je mám udržet uvnitř, když pořád otvíráš dveře?" Nakonec se všichni oblékli do skafandrů -

Lowell trval na tom, že si vezme Chlupáčka dovnitř k sobě, zjevně nevěřil ani "Galaktickému zákonu." Kapitán Stone srazil teplotu na celé lodi na mrazivých mínus dvacet; placatky, zklamané skafandry a ponechané svým vlastním kratochvílím, se vzdaly a začaly se shlukovat do koulí podobných srstnatému grapefruitu. Pak je bylo možné snadno shromáždit k sobě, spočítat a uskladnit v nákladovém prostoru. Přesto Stoneovi ještě po několik následujících dní nacházeli a uvěžňovali uprchlíky.

Kapitola XV

"Inter Jovem et Martem planetam interposui"

Velký astronom Kepler napsal: "Mezi Mars a Jupiter vložím planetu". Jeho pokračovatelé objevili pravidlo pro planetární vzdálenosti nazvané Bodův zákon, podle něhož by měla ležet planeta přesně na dvou celých a osmi desetinách vzdálenosti od Slunce k Zemi, na 2,8 AU - astronomických jednotek.

Během první noci nového devatenáctého století objevil mnich Giuseppe Piazzi nové nebeské těleso. Byl to asteroid Ceres - přesně v místech, kde by měla ležet planeta. Na asteroid byl velký, vlastně největší ze všech - 485 mil v průměru. V následujících dvou stoletích byly objeveny stovky a tisíce dalších až po velikost balvanů. Označení "asteroidy" se ukázalo být chabým; nejde o malé hvězdy, ale ani o planetoidy. Brzy se začalo tvrdit, že jsou to zbytky kdysi značně velké planety a v polovině dvacátého století se zdálo, že to potvrzují i matematické průzkumy jejich oběžných drah.

To trvalo do chvíle, než se první člověk v raných dobách objevování kosmu skutečně vydal do pustých dálav mezi Martovy a Jupiterovy orbity a viděl to, co jsme si ohledně Asteroidů s jistotou mysleli, totiž že jsou to fragmenty větší planety - zničeného Lucifera, dlouho mrtvého bratra Země.

Když Rolling Stone vystoupala výše, a pak ještě kousek, nad Slunce, zpomalila, stočila svou dráhu a blížila se k bodu, v němž začne zase padat zpět směrem ke Slunci. V té chvíli se nacházela na orbitě Ceres a nebyla od ní ani příliš vzdálená. Stone se pohybovala v oblasti Asteroidů posledních patnácti miliónů mil. Trosky Lucifera jsou roztroušeny na velkém úseku kosmu; Uzel Aleluja ležel nedaleko prostředku tohoto pásu.

Nespojitá skupina kamení, písku, zbloudilých molekul a mikroplanetoidů známá jako Uzel Aleluja společně cestovala kolem Slunce rychlostí 11 mil za sekundu. Vektor Stone měl rychlost 8 mil za sekundu a shodný směr. Během posledních dvou dní kapitán Stone z důvodu přizpůsobení rychlosti a směru loď popohnal sérií zážehů, kdy kormidloval podle radarového majáku umístěného uprostřed hejna, čímž se ke sbírce kolujících kusů proplížil při nízké relativní rychlosti. Závěrečný zážeh, který je umístil na úroveň s hejnem, byl spíše láskyplným plácnutím; Stone si jen odkašlala — a stala se jedním z mnoha valících se kosmických kamenů.

Kapitán Stone se naposledy podíval do dvojitého oka stereo radaru, potáhl řídicí páku dopředu, dozadu a dokola; masy Aleluja, od hvězdného pozadí prostým okem nerozeznatelné, se vznášely ve zvětšené perspektivě falešného "kosmu" dvojice obrazovek, zatímco skutečné hvězdy nebyly vidět vůbec. Ani jedna z nich nevykázala plazivou stopu relativního pohybu.

V rozkmitaném obrazi zářil jasněji než ostatní jeden bod, který byl poměrně blízko a jen několik stupňů mimo dráhu lodi; to byl onen radiolokační maják, na nějž Roger spoléhal. Ten také vypadal na obrazovkách nehybně; Roger se otočil ke Castorovi a řekl: "Vyžádej si od radnice Dopplera."

"Právě ho dostávám, kapitáne." Za moment dodal: "Uf, relativní je asi deset mil za hodinu - devět celých sedm a nějaké drobné. A vzdálenost je menší než sedm set mil."

"Vektor?"

"Blížíme se skoro po něm. Možná bychom mohli sklouznout deset, patnáct mil na jih a pak na orbitu."

Roger Stone se uvolnil a zazubil se. "To jsme až tak blízko? Takže ten tvůj děda pořád ještě umí počítat, co?"

"Parádně, tati - když uvážím."

"Uvážíš co?"

"Když uvážím, žeš použil Polovy výpočty."

"Jakmile přijdu na to, koho z nás dvou urážíš, odpovím ti." Do mikrofonu zahlásil: "Posádko, ukončit manévrování. Strojovno, hlaste se po ukončení. Edith, kdy bude večeře?"

"Zajištěno, synku," hlásila Hazel.

"Asi za třicet minut, drahý," odpověděla mu manželka.

"Skvělé! Člověk se tu dře za žhavým ovládacím pultem a pak musí třicet minut čekat, než dostane večeři. Co je tohle za hotel?"

"Jistě, drahý. Mimochodem, zase ti snižuji kalorické dávky."

"Vzpoura! Co by udělal John Sterling?"

"Tatínek tloustne! Tatínek tloustne!" výskal Lowell.

"Umlč si to dítě. Kdo jde se mnou nasadit pomocné trysky?"

"Já půjdu, tat'ko!"

"Meade, jen se snažíš vyvlíct z pomáhání s večeří."

"Mohu ji postrádat, drahý."

"Dítě strádá a výživa trpí. Pojď s živitelem, dítě."

"Moc vtipné, tat'ko."

"A to mi za to ani neplatí." Kapitán Stone se s pískáním přesunul na zád'. Dvojčata, stejně jako Meade, šla ven s ním; nastavování trysek jim šlo od ruky, mladí je usazovali na místo a kapitán osobně dohlížel na zapojování. Pás jich připojili kolem trupu lodi a po páru na před' a levou zád'. Připojené k ovládání pilotovacího radaru, nastavenému na minimální dosah, by lodi v nepravděpodobném případě, že by se k nim v kolizním kursu a při dostatečně nebezpečné relativní rychlosti blížil nějaký objekt, ušetřily ostrý šťouchanec.

Vzhledem k tomu, že skrz Pás asteroidů prolétali na místo, které se nacházelo hluboko uvnitř tohoto Pásu, jednoduše nechtěli riskovat. I když někdo o Pásu přemýšlí jako o houštině nebeského šrotu, je statistickou pravdou, že se v oblasti nalézá mnohem více volného prostoru než kamení, takže pravděpodobnost zásahu je mizivá. Uvnitř uzlu je situace poněkud jiná, protože koncentrace hmoty tam bývá až několik setkrát vyšší než v kterékoliv oblasti Pásu. Ale dokonce ani tam většina horníků nepřijímala žádná bezpečnostní opatření a raději riskovala, že ta nekonečná ruská ruleta vždycky dopadne v jejich prospěch, než aby vynaložila peníze a Cas na meteorickou clonu. Vyžádalo si to několik horníků, ale nestávalo se to často; míra nehod byla v Uzlu Aleluja přibližně stejná jako v Mexico City.

Vrátili se do lodi, kde našli hotovou večeři. "Hovor pro vás, kapitáne," hlásila Hazel.

"Už?"

"Radnice. 'Sem jim říkala, že jsi venku, ale že jim zavoláš zpátky. Devět celých šest centimetrů."

"Pojď si sníst večeři, drahý, dokud je to teplé."

"Jezte. Nezdržím se dlouho."

A ani nezdržel. Jakmile se k nim opětovně připojil, doktorka Stoneová na něj tázavě pohlédla.

"Starosta," oznámil jí i ostatním. "Přivítání v Rock City a tak vůbec. Upozornil mne, že do vzdálenosti tisíce mil od radnice Občanský výbor omezil maximální rychlost na sto mil za hodinu pro lodě, pět set pro skútry."

Hazel se naježila. "Doufám, že jsi jim pověděl, kam si ta svoje rychlostní omezení můžou strčit?"

"Nepověděl. Laskavě jsem se omluvil, že jsem je z nevědomosti při přiletu překročil a oznámil, že je zítra nebo pozítří poctím návštěvou."

"Myslela jsem, že na Marsu bude trocha životního prostoru," mumlala Hazel. "Ukázalo se, že jsou tam jen hlupáci, měkoty a výběrčí daní. Proto jsme se vydali do volného kosmu a co jsme našli? Dopravní policajty! A můj vlastní syn se jim ani neodvážá odmlouvat. Asi poletím na Saturn."

"Slyšel jsem, že na základně Titan je strašná zima," odvětil nevinně její syn. "Proč ne Jupiter? Pole, prosím tě, hod' mi sůl."

"Jupiter? Jeho postavení není příznivé. Mimoto jsem slyšela, že na Ganymedu je více omezení než v dívčí škole."

"Matko, ty jsi jediný mladistvý delikvent dostatečně starý pro geriatrickou kliniku, kterého jsem kdy potkal. Sama moc dobře víš, že uměle vytvořená kolonie musí nějaká omezení mít."

"To je jen omluva pro malé Napoleony! Celý tenhle systém se začíná oblíkat do korzetu."

"Co je to korzet?" otázal se Lowell.

"Ehm... něco jako předchůdce skafandru."

Lowell se pořád tvářil zmateně; jeho matka řekla: "To nic, miláčku. Až se vrátíme, maminka ti ho ukáže v muzeu."

Kapitán Stone navrhl, aby se šli všichni po večeri natáhnout; během manévrování při přiletu nikdo spánku moc nedal. "Už se mi dělají mžítka před očima," pravil, přičemž si oči mnul. "Z toho koukání do monitoru. Myslím, že prospím plných dvanáct hodin."

Hazel už chtěla něco říct, když zaječel alarm; Roger přešel okamžitě z ospalosti do střehu. "Objekt na kolizní dráze! Všichni se něčeho chyt'te." Jednou rukou se zahákl o nosník a druhou popadl Lowella.

Žádný zážeh pomocných trysek však nenásledoval. "Zelená," oznámila tiše Hazel. "Ať už je to cokoliv, nepohybuje se to tak rychle, aby nám to mohlo ublížit. Pravděpodobnost je i taková, že nás to těsně mine."

Kapitán Stone se zhluboka nadechl. "Doufám, že máš pravdu. Ale já sám už tolikrát tahal za kratší konec, že v pravděpodobnost příliš důvěry nemám. Od momentu, kdy jsme vstoupili do Pásu, jsem jak na jehlách."

Meade odešla se špinavým nádobím na zád'. Spěšně se vrátila, oči vytřeštěné. "Taťko - někdo je u dveří."

"Cože? Meade, nevymýšlej si."

"Já si nevymýšlím. Slyšela jsem ho. Poslouchej."

"Klid, všichni." V tichu slyšeli nezaměnitelné syčení vzduchového čerpadla; uzávěr se otáčel. Roger Stone se ke vzduchovému uzávěru vyřítit; zastavilo jej ostré varování ze strany matky. "Synu! Počkej chvíli."

"Co je?"

"Drž se od těch dveří dál." Svou zbraň měla vytaženou a připravenou.

"Hm? Nehloupni. A dej tu věc pryč; stejně není nabitá."

"On to neví. Ať už je to kdokoliv."

Doktorka Stoneová tiše řekla: "Matko Hazel, z čeho jsi nervózní?"

"Cožpak to nechápeš? My tady máme loď a na ní jídlo. A kyslík. A určité množství atomárního háčka. Tady nejsme v Luna City; tam venku jsou chlapi, které tohle láká."

Doktorka Stoneová nereagovala, jen se otočila k manželovi. Ten zaváhal jen na moment, načež vyštěkl: "Jdi na před, drahá. Vezmi Lowella. Meade, ty jdi taky a zamkni vstupní poklop. Nechejte otevřené palubní telefonní linky. Pokud zaslechnete něco nedobrého, spojte se rádiem s radnicí a povězte jim, že nás přepadli. Pohyb!" Vlezl do své kajuty a vylezl z ní s vlastní zbraní.

Ve chvíli, kdy se poklop do rozvodny s cvaknutím uzavřel, ukončil vzduchový uzávěr otáčení. Čtveřice, obklopující vnitřní vstup, stále čekala. "Můžeme na něj skočit, tati?" zašeptal Castor.

"Ne. A hlavně se mi nepleťte do dráhy výstřelu." Dveře se pomalu šoupavě otevřely. Mezi nimi se krčila postava ve skafandru, jejíž rysy nebylo možné pod helmou rozeznat. Rozhlédla se, spatřila zbraně, které na ni mířily, a rozpráhla před sebou doširoka ruce. "Co se děje?" ozval se zbědovaný hlas. "Nic jsem neproved."

Kapitán Stone viděl, že ten muž, krom prázdných rukou, nemá ani za opaskem žádnou zbraň. Dal tu svou stranou. "Promiňte. Dovolte, abych vám pomohl s helmou."

Pod helmou se ukázal být světlovlasý muž středního věku s mírným pohledem. "Co se děje?" zopakoval.

"Nic. Vůbec nic. Jen jsme nevěděli, kdo k nám leze na palubu a byli jsme trochu nervózní. Mimochodem, jmenuji se Stone. Jsem kapitán."

"Rád vás poznávám, kapitáne Stone. Já jsem Shorty Devine."

"Také vás rád poznávám, pane Devine. Vítejte na palubě."

"Jenom Shorty." Rozhlédl se. "Eh, odpusťte, že jsem k vám tak vpadl a vylekal vás, ale slyšel jsem, že

máte na palubě doktora. Tím myslím opravdového doktora - ne nějakého vědátora."

"To máme."

"Páni, to je skvělý! Od doby, co umřel starej doktor Schulz, nemělo město žádnýho. A já nějakýho potřebuju, fakticky."

"Promiňte! Pole, dojdí pro matku."

"Slyšela jsem, drahý," ozvalo se z tlampače. "Už jdu." Otevřel se příklop a vstoupila doktorka Stoneová. "Jsem lékařka, pane Devine. Drahý, myslím, že použiji tuto místnost. Šli byste, prosím, všichni někam jinam?"

Návštěvník kvapně odvětil: "Ale to nemusejí."

"Raději vyšetřuji bez publika," řekla přísně.

"Ale já to nevysvětlil, madam... doktorko. Nejde o mě; jde o mého part'áka."

"Ach?"

"Zlomil si nohu. Nebyl opatrněj se dvěma velkejma kusama rudy a přirazil si mezi ně nohu. Zlomil si ji. Asi jsem mu moc nepomoh, protože je mu vopravdu zle. Mohla byste jít hned, doktorko?"

"Jistě."

"Ale, Edith!"

"Castore, dones mi lékařský kufřík - ten černý. Pomohl bys mi se skafandrem, drahý?"

"Ale Edith, ty..."

"To je dobrý, kapitáne. Hnedle venku mám skútr. Jsme vodsad' jen pětaosmdesát, devadesát mil; nebudem dlouho pryč."

Kapitán Stone vzdychl. "Jedu s vámi. Uveze váš skútr tři?"

"Jasně, jasně! Má Reynoldsovy sedadla; vyrovnaj jakoukoliv váhu."

"Převezmi velení, Hazel."

"Rozkaz, pane!"

Byli pryč celou noc lodního času, chvilíčka to rozhodně nebyla. Hazel seděla u ovládacího pultu a zaměřovala je celou cestu pryč - pak se dívala a čekala, dokud je nezahledla, že odlétají, a zaměřovala je při cestě nazpět. Devine, oplývající díky, si s nimi dal snídani. Těsně předtím, než odešel, vstoupil do jídelny Lowell nesoucí Chlupáčka. Devine se zarazil se soustem v půli cesty k ústům a zíral. "Placatka! Nebo už mám halucinace?"

"Samozřejmě že je to placatka. Jmenuje se Chlupáček. Je Mart'an."

"To se vsad'! Hele, můžu si ho na chvilku pochovat?"

Lowel si ho podezřívavě prohlédl, načež mu tu výsadu udělil. Prospektor Chlupáčka držel jako člověk, který placatky zná, vrkal na něj a hladil ho. "No není to nádhera!? Málem bych si přál, abych nikdy neopustil Mars - ne že by to tady bylo lepší." Zdráhavě zvíře vrátil, znovu jim všem poděkoval a odešel.

Doktorka Stoneová si protáhla prsty. "To bylo poprvé od dob mé klinické praxe, co jsem operovala v beztížném stavu. Musím si oživit techniky."

"Má drahá, byla jsi úžasná. A Jock Donaher má setsakra štěstí, že jsi byla nablízku."

"Byl na tom opravdu špatně, mami?" zeptala se Meade.

"Dost," odpověděl otec. "Z detailů bys nic neměla. Ale tvá matka věděla, co má dělat, a také to udělala. A ani já jsem nebyl úplně marný, pokud to mohu prohlásit, což bych neměl."

"Prohlásils to a neměl bys," souhlasila Hazel.

"Rogere," ozvala se doktorka Stoneová, "ta věc, co v ní žijí, dá se ovládat jako loď?"

"O tom pochybuji, ne s tím, jak jí teď mají vyzdobenou. Já bych to lodí nenazval; říkal bych tomu prám."

"Co budou dělat, až budou chtít odletět?"

"Pravděpodobně odletět nechtějí. Pravděpodobně i zemřou v dostatečné blízkosti Rock City - jako se to skoro povedlo Jockovi. Předpokládám, že vysoce nasycenou rudu prodávají na Ceres, kam jezdí skútre - tedy okolo Ceres. Nebojí možná prodávají tady."

"Ale celé město je kočovné. Někdy se přesouvat musejí."

"Ach, podle mne tou věcí za pomoci několika přídatných trysek pohneš, pokud to uděláš jemně a moc nespěcháš. Přesto, já bych v ní nejdříve snížil tlak, než bych to zkusil."

Kapitola XVI

Rock City

Pás asteroidů je zploštělým hrbolatým prstencem či koblihou, která v kosmu zabírá třináct a půl tisíce tisíců miliónů miliard krychlových mil. Ke svému velmi konzervativnímu tvaru přišel díky potulným černým ovčím, které zabloudily k Marsu a ještě dále - dokonce se přiblížily až k samotnému Slunci — a tím, že si nevšímaly těch, jež se zatoulaly příliš daleko, až se staly otroky mocného Jova. Jako třeba Trojské asteroidy, které před ním a za ním dělají na orbitě čestnou stráž na šedesáti stupních. Dokonce ani ti tuláci, kteří se dostali moc na sever nebo na jih, nebyli vpuštěni; povolen byl jen limit šestistupňové odchylky od ekliptiky.

13 500 000 000 000 000 000 000 krychlových mil vesmíru. Přitom celé lidstvo by se dokázalo vejít do růžku jediné krychlové míle; objem průměrného lidského těla je kolem dvou krychlových stop*.

-
*) Věřte nebo ne, je to pravda. Ony jsou ty míle a stopy někdy trochu příliš - zvláště v krychlové podobě - ale po počítání, které mě, přiznám se, stálo pořádnou dávku nervů, to vychází tak, že se do jedné krychlové míle vejde asi 75 miliard lidí v podobě šedesátikilových masoxů. (pozn. překl.)

-
Dokonce i Hazelin "kapitán John Sterling" by měl co dělat, aby takový rajón ohlídal. To by se musel rozdvojit, přinejmenším.

Rozepište si tu cifru jako $1,35 \times 10^{25}$ krychlových mil; takhle se na ni alespoň lépe dívá, když už ne chápe. V době, kdy Rolling Stone přiletěla mezi valící se kameny Rock City, měl Pás hustotu zalidnění jednoho člověka na dvě miliardy bilionů krychlových mil - tedy 2×10^{21} . Přibližně polovina z oněch šesti tisícovek a něco duší žila na větších planetoidách jako jsou Ceres, Pallas, Vesta, Juno; jedním z mála příjemných překvapení při průzkumu našeho systému bylo zjištění, že ty největší asteroidy jsou neuvěřitelně husté, díky čemuž mají přijatelnou povrchovou gravitaci. Ceres, s průměrem pouhých 485 mil, má hustotu pětikrát vyšší než Země a povrchovou gravitaci přibližně stejnou jako Mars. O těchto planetoidách, pokrytých několika mílemi lehčích odpadních hmot, se věří, že bývaly hlavní rudnou složkou zmizelého Lucifera.

Zbylé tři tisíce obyvatel představují "nestálou populaci" Pásu v tom nejdoslovnějším smyslu; žijí a pracují v beztlakovém stavu. Téměř všichni jsou seskupeni v tuctu neuspořádaných komunit pracujících na uzlech či mračnech Pásu. Uzly mají několik setkrát vyšší hustotu než hlavní část Pásu - pokud je "hustota" tím správným slovem; transportní loď na Ganymedes by mohla brázdit Uzlem Aleluja a Rock City, aniž by si jich všimla, vyjma radaru. Pravděpodobnost, že plavidlo do něčeho narazí, je nesmírně nízká.

Horníci zpracovávali uzly kvůli uranu, transuranům a rudným materiálům, aby pak rudy prodali na nejvhodněji umístěném velkém asteroidu, načež se výjimečně přesunuli na nějaký jiný uzel. Před rubáním na Aleluja pracovala skupina, která si říkala Rock City, na uzlu Císař Vilém, který je na orbitě za Ceres; jakmile uslyšeli novinky, přestěhovali se, aby napomohli osudu. Karavana haraburdí proletěla orbitou Ceres, kosmem ji poháněly skútry, chemické raketové motory, pomocné rakety a víra. Jejich komunita byla jako jediná pro migraci dobře umístěná. Groganovi hoši sice byli na stejné dráze, ale na uzlu Heartbreak za Sluncem, půl miliardy mil daleko. New Joburg byl hodně vzdálen, ale zpracovával uzel známý jako Reynolds číslo 2, který obíhal po orbitě Themis, což bylo nepohodlně daleko.

Žádné z těchto nebeských měst nebylo doopravdy soběstačné, a ani pravděpodobně nebude; avšak nenasytný apetit pozemského průmyslu po energetických kovech a po snad ještě cennějších materiálech z planetárních rud, které se používají například k výrobě ústí trysek a radiačních krytů - tato neukojitelná poptávka po všem, co lze na Asteroidech vytěžít - zajistila, že si horníci mohli vyměnit to, co měli, za to, co potřebovali. Navíc byli v mnoha směrech téměř soběstační; uran, který se rafinoval na Ceres, jim dodával teplo, světlo a elektřinu; veškerá zelenina a většina proteinů pocházela z vlastních

hydroponických nádrží a kvasnicových kádí. Atomární háčko a kyslík měli z Ceres a Pallada.

Kdekoliv se nachází energie a hmota ke zpracování, dokáže člověk žít.

Rolling Stone téměř tři dny pomalu proplouvala Rock City. Prostému oku vyhlížejícímu z okýnka, nebo i člověku stojícímu venku na plášti, by Rock City připadlo jako každý jiný úsek kosmu - prázdný, s tečkami hvězd v pozadí. Člověk s pronikavým zrakem, který zná dobře konstelace, by si všiml, že klasickou konfiguraci kazí příliš mnoho planet, jež své bloudění neomezují jen na Zvěrokruh. Ještě ostřejší pohled by zachytil nalevo od těchto "planet" pohyb, díky němuž se tyto rozvinují a ubíhají dozadu proti směru, kterým míří Stone.

Třetí den těsně před obědem kapitán Stone loď ještě více zpomalil a zážehem z pomocných trysek upravil její vektor; před sebou viděli Radnici a několik dalších obrysů. Později toho odpoledne ještě jednou zažehl pomocné trysky a Stone zůstala vůči Radnici stát na místě, ne dále než osm mil od ní. Sedl si k telefonu a zavolal starostovi. "Rolling Stone, Luna, hovoří kapitán Stone."

"Sledovali jsme váš přilet, kapitáne," ozval se starostův hlas.

"Dobře. Pane Friesi, pokusím se natáhnout k vám lano. Pokud budu mít štěstí, setkám se s vámi tak za půl hodiny."

"Použijete harpunu? Pošlu někoho, aby vás vyzvedl."

"Bohužel žádnou harpunu nemám. I když jsem měl ty nejlepší úmysly, zapomněl jsem si ji pořídit."

Fries zaváhal. "Uf, kapitáne, promiňte mi, ale máte dostatečnou praxi s prací ve skafandru v beztlakovém stavu?"

"Po pravdě, nemám."

"Pak mi dovolu, abych k vám poslal jednoho kluka, který vám lano natáhne. Ne, ne! Na tom trvám."

Hazel, kapitán a dvojčata se oblékli do skafandrů, vyšli ven a čekali. Na lodi před sebou spatřili malou postavu; sama loď teď vypadala větší, větší než Stone. Radnice byla obstarožní kosmická jachta, kulovitá a možná nějakých třicet let stará. Roger Stone správně vytušil, že poté, co byla vyřazena z běžného provozu, uskutečnila už jen jedinou cestu jakožto nákladní plavidlo.

Ve společnosti Radnice se nacházel korpuľentní válec; ten byl buď menší než kulovitá loď, nebo byl dál. Blízko něj plulo nepravidelné cosi, jež nešlo rozpoznat; sice se na tom dostatečně odráželo sluneční světlo, avšak nevyplněné temné stíny žádná výrazná vodítka neposkytovaly. Všude kolem nich se v blízkosti natolik dostatečně, že je bylo možné rozlišit od hvězd, vyskytovaly další lodě a různé tvary; Pollux odhadl, že jich tam na několika mílech bude tak tucet. Zatímco je pozoroval, opustil loď vzdálenou přibližně míli skůtr, jenž zamířil k Radnici.

Člověk, kterého předtím viděli, se přenesl přes mezeru. Vypadalo to, jako by se nadýmal; za půl minuty už byl těsně u nich a pomocí lana, které přenášel, zabrzdil. Klesl a lehce přistál těsně za přídí Stone; vydali se jej přivítat.

"Zdravíčko, kapitáne. Jsem Don Whatsitt, účetní pana Friesa."

"Zdravíčko, Done." Představil ostatní; dvojčata pomohla vtáhnout optický kabel dovnitř a stočit ho; za ním následovalo ocelové lano, které Don Whatsitt připevnil k lodi.

"Uvidíme se v krámě," řekl. "Zatím." Odrazil se zpět směrem, kterým přicestoval a ani se neobtěžoval s provazem, jímž byl vyzbrojen.

Pollux sledoval, jak se vzdaluje. "Myslím, že bych to dokázal."

"Zůstaň jen u toho myšlení," opáčil otec, "a přivaž se k vodícímu lanu."

Jeden skok je lehce přenesl přes propast, ovšem za předpokladu, že si někteří nenechali něčí smyčky zamotat do vodícího lana. Jako se to stalo s Castorovou smyčkou; díky tomu zastavil. Musel ji rozmotat a pak zase pomocí ručkování podél provazu získat pohybovou rychlost.

Whatsitt už sice zmizel uvnitř, ale otočil uzávěr a ponechal ho pro ně otevřený. Vstoupili, aby se vevnitř setkali s Ctihodným Jonathanem Friesem, starostou Rock City. Byl to malý, plešatý, pupkatý mužíček s pronikavým a veselým pohledem v očích a s perem zastrčeným za uchem. Radostně si potřásl s Rogerem Stonem rukou. "Vítejte, vítejte! Jsme poctěni, že vás tady máme, pane starosto. Asi bych pro vás měl mít

klíč k městu nebo tak něco. Tanečnice a dechovku."

Roger potřásl hlavou. "Jsem bývalý starosta a soukromý cestovatel. S dechovkou si nedělejte starosti."

"Ale tanečnicemi nepohrdnete?"

"Jsem ženatý muž. Ale i tak díky."

"Kdybychom nějaké tanečnice měli, nechal bych si je pro sebe. A to jsem také ženatý."

"To tedy jsi!" Zpoza nich vyplula kyprá, nepřiliš hezká, ale velmi příjemná dáma.

"Ano, Martho." Dokončili představování; paní Friesová si vzala do vleku Hazel; dvojčata se s oběma muži vydala do přední půlky koule. Jednalo se o skladiště a obchod; přihrádky byly zapasované mezi podpěrami a přítlačnými články; k nim bylo přivázáno nebo uchyceno sítěmi zboží a proviant všeho druhu. Uprostřed místnosti klečel Don Whitsitt opřený o sedlo se stolkem složeným v klíně. Na dosah měl hlavní účetní knihy v nůžkových kleštích a stojan se svorkou, která upínala několik stovek malých účetních knih. Před ním se vznášel horník. Několik dalších se prohřabávalo regály se zbožím.

Když Pollux tuto ukázkou všeho, co jen může horník na meteoru potřebovat, viděl, byl rád, že se zaměřili na luxusní výrobky - pak si s lítostí uvědomil, že jim toho na prodej zbylo bolestně málo; placatky, než je umístili do mrazničky, toho snědly tolik, že se rodina vrhla i na věci určené pro obchod, od kaviáru po chicagské párky. Zaseptal Castorovi: "Neměl jsem tušení, že tu bude tak tuhá konkurence."

"Ani já ne."

Nějaký horník se svezl k panu Friesovi. "Jednotná ceno, s tou odstředivkou..."

"Později, Sandy. Nemám čas."

Kapitán Stone se ohradil: "Nenechejte se mnou zdržovat od svých zákazníků."

"Ale, Sandy nemůže dělat nic jiného než čekat. Že jo, Sandy? Přivítej se s kapitánem Stonem - to jeho žena dala dohromady starýho Jocka."

"Vážně? Páni, to jsem fakt hrdej, že vás poznávám, kapitáne! Jste to nejlepší, co se k nám v poslední době doneslo." Sandy se otočil k Friesovi. "Asi bys ho měl hned jmenovat do vejboru."

"To bych měl. Na dnešek večer se chystám svolat telefonickou konferenci."

"Počkejte chvíli!" namítl Roger Stone. "Jsem jen návštěvník. Já do vašeho Občanského výboru nepatřím."

Fries potřásl hlavou. "Vy nevíte, co pro naše lidi znamená mít tady mezi sebou zase lékaře. Ve výboru žádná práce není, opravdu. Jde jen o to dát vám na srozuměnou, jak jsme rádi, že jste se k nám připojili. A paní Stoneovou - tedy doktorku Stoneovou - uděláme taky členem, jestli bude chtít. Stejně na to nebude mít čas."

Kapitán Stone začínal cítit, že je obkličován. "Zpomalte! Očekáváme, že odsud odletíme při dalším okně na Zemi - a má žena teď stejně nevykonává řádnou praxi. Jsme na výletě za zábavou."

Fries se zatvářil ztrápeně. "Tím chcete říct, že nenavštíví nemocné? Ale vždyť operovala Jocka Donahera."

Stone už chtěl prohlásit, že ona určitě za žádných okolností běžnou praxi nepřevzme, když si uvědomil, že má v této záležitosti jen velmi malé slovo. "Nemocné navštíví. Je doktorka."

"Dobře!"

"Ale abyste si to nepletl, člověče! Kvůli tomuhle jsme sem nepřijeli. Je na dovolené."

Fries přikývl. "Uvidíme, co pro ni dokážeme vymyslet, aby to měla usnadněné. Nečekáme, že dáma bude poskakovat ze skály na skálu, jako to dělal doktor Schulz. Je ti to jasný, Sandy? Není možný, aby si každé šutrákovej potkan z hejna volal pro doktora pokaždý, když si poškrábe palec. Chceme, aby se tu kolem roznese, že když chlap onemocní nebo se zraní, je na něm a na jeho sousedech, aby ho odtáhli na Radnici, pokud je alespoň trochu schopnej obléknout si skafandr. Řekni Donovi, aby mi připravil prohlášení."

Horník vážně přikývl. "Jasně, Jednotná ceno."

Sandy odešel; Fries pokračoval: "Pojďme do restaurace, abychom se podívali, jestli má Martha nějaké čerstvé kafe. Rád bych znal váš názor ohledně několika civilních záležitostí."

"Na rovinu, na vaše zdejší civilní záležitosti vlastně žádný názor mít nemůžu. Je to něco jiného."

"Ach, proč jen nejsem upřímný a nepřiznám, že si chci pokecat o politice s jiným profíkem - někoho takového nepotkávám každý den. Přesto, nejprve, nechtěli jste si dnes trochu nakoupit? Cokoliv

potřebujete? Nářadí? Kyslík? Katalyzátory? Plánujete nějaké průzkumy a pokud ano, máte už výstroj?"

"Dnes jsme neměli v úmyslu nic výjimečného - krom jedné věci: potřebovali bychom koupit, či spíše najmout, skútr. Rádi bychom se trochu koukli kolem."

Fries potřásl hlavou. "Kamaráde, kéž byste se mě na tohle nezeptal. To je jediná věc, kterou nemám. Kvůli všem těm písečným krysám, co se sem hrnou z Marsu, nebo dokonce z Luny, kdy polovina z nich nemá žádné vybavení. Najmou si skútr a patentní iglú a už jsou fuč, celí žhaví, aby našli své bohatství. Ale i tak, řeknu vám, co můžu udělat - za dva měsíce mi z Ceres doručí nějaké raketové motory a nádrže. S Donem vám můžeme jednu svařit a připravit ke vložení motoru, až sem přiletí Světluška."

Roger Stone se zamračil. "Vzhledem k tomu, že odlet na Zemi bude už za pět měsíců, je to dlouhá doba k čekání."

"Dobře, budeme se jen muset kouknout, co dokážeme splasit. Nový doktor musí mít samozřejmě to nejlepší - a doktorova rodina. Řekněme..."

Nějaký horník ho poklepal po rameni. "Hele, obchodníku, já..."

Friesův výraz potemněl. "Oslovuj mě pane starosto!"

"Cože?"

"A nech toho! Nevidíš, že mám práci?" Muž se vzdálil; Fries bručel: "Znají mě jako 'Jednotnou cenu', jak mi přátelé, tak nepřátelé, odsud až k Trojanům. Když neví tohle, může mě oslovovat titulem - nebo si svůj obchod uzavřít kdekoliv jinde. Kde jsem to byl? Aha, ano! Mohl byste zkusit starého Charlieho."

"Prosím?"

"Všiml jste si té velké nádrže připoutané k Radnici? To je Charlieho díra. Je to bláznivý starý kačer, šťastnej šutrák, jako všichni tady, a poustevníkem je záměrně. Kdysi se ochomýtal kolem komunity, nikdy se s ní nezapletl - ale díky současnému boomu a deseti cizincům na každou známou tvář se Charlie vylekal a poprosil, jestli by se nemohl připoutat k městskému centru. Hádám, že se bál, že by mu mohl někdo podříznout krk a ukrást mu to jeho hurá hnízdo. Někteří z těch, co se sem hrnou, jsou v tomhle ohledu dost drsní."

"Připadá mi jako někdo z lunárních starousedlíků. Co dělá?"

"Ach! V těchhle dnech toho mám v hlavě moc; mysl se mi toulá. Charlie vede něco jako obchod zbožím ze čtvrté ruky, a to říkám záměrně. Má věci, které bych já nevzal do ruky. Pokaždé, když nějaký hopsálek zemře nebo odcestuje na sluneční stranu, jeho neužitečné haraburdí skončí v Charlieho díře. Hele, já netvrdím, že on má skútr - jen, že byste si zatím mohl pronajmout ten jeho, když je teď přivázaný k městu. Akorát by v něm mohly být díly, které jsou přidělané jen nouzově. Umíte to s nářadím?"

"Jakž takž. Ale mám družstvo, které se přesně na takovou práci hodí." Rozhlédl se po dvojčatech a nakonec je zahlédl, jak se prohrabují zbožím. "Casi! Pole! Pojd'te sem."

Majitel obchodu jim vysvětlil, co měl na mysli. Castor přikývl. "Pokud to někdy fungovalo, my to opravíme."

"Tak se mi to líbí. Teď pojd'me ochutnat to kafe."

Castor zůstal pozadu. "Tati? Proč bychom já a Pol nemohli jít napřed a podívat se, co tam má? Ušetří ti to čas."

"No..."

"Je to jen krátký skok," řekl Fries.

"O.K., ale neskákejte. Použijte svá lana a držte se kotevního provazu."

Dvojčata odešla. Jakmile se ocitla ve vzdušném uzávěru, začal Pollux nadávat. "Sklapni," řekl Cas. "Táta jenom chce, abychom byli opatrní."

"Ano, ale proč to musí říkat tam, kde to můžou všichni slyšet?"

Charlieho díra, jak zjistili, bývala kdysi vlečnou cisternou na dopravu kyslíku do kolonie. Dorazili do uzávěru a začali s cirkulací. Jakmile stoupl tlak, zkusili otevřít vnitřní dveře; ty se nechtěly hnout. Pollux do nich začal bušit francouzákem, který měl u pasu, zatímco Castor hledal přepínač nebo nějakou

kontrolku. Uzávěr bídne osvětlovala jen tři palce dlouhá zářivka.

"Přestaň s tím kraválem," doporučil Castor Polluxovi. "Jestli žije, tak už tě určitě slyšel." Pollux mu vyhověl a znovu zkusil dveře otevřít - stále zamčeno.

Uslyšeli tlumený hlas. "Kdo je tam?"

Castor se rozhlédl po zdroji toho hlasu, ale nenašel ho. "Castor a Pollux Stoneovi," odpověděl, "z Rolling Stone, z Luny." Někdo se zachechtal. "Mě neoblaťte. Nemůžete mě zabásnout bez zatykače. A i tak vás dovnitř nepustím."

Castor chtěl už už vybuchnout; Pollux ho poplácal po ruce. "Nejsme poldové. K sakru, na to nejsme ani dost staří."

"Sundejte si helmy."

"Nedělej to," varoval Castor. "Zatímco budeme nechránění, může začít recirkulovat."

Pollux nedbal a helmu si sundal; Castor váhal, pak jej následoval. "Pusťte nás dovnitř," řekl Pollux mímě.

"Proč bych měl?"

"Jsme zákazníci. Chceme nakoupit nějaké věci."

"Co máte na výměnu?"

"Zaplatíme hotově."

"Hotově!" pravil ten hlas. "Banky! Vlády! Co máte na výměnu? Nějakou čokoládu?"

"Casi," zašeptal Pollux, "zbyla nám ještě nějaká čokoláda?"

"Možná šest nebo sedm liber. Víc ne."

"Jasně že máme čokoládu."

"Ukažte mi ji."

Castor se do toho vložil. "Co je tohle za nesmysl? Pole, pojďme zpátky za panem Friesem. On je obchodník."

Hlas zasténal. "Ó, to nedělejte! Vezme vás na hůl."

"Tak otevřete!"

Po několika sekundách ticha se ozval prokouřený hlas: "Vypadáte na milé kluky. Že Charliemu neublížíte? Že neublížíte starému Charliemu?"

"Samozřejmě že ne. Chceme s vámi obchodovat." Konečně se dveře otevřely. Z šera na ně vykukovala tvář zvrásněná lety a ztmavlá ostrým sluncem. "Vejděte klidně. Nezkoušejte žádný triky - já vás znám."

Chlapci, pochybující, zda dělají správně, se vtáhli dovnitř. Jakmile se jejich oči přizpůsobily slabému světlu zářivky uprostřed prostoru, rozhlédli se, zatímco jejich hostitel se díval na ně. Cisterna, zvenku rozměrná, se zdála být díky tomu, jak byla přecpaná, menší. Stejně jako ve Friesově obchodě byl každý kousek, každý trám napěchovaný, ale zatímco Radnice působila úpravně, tady panoval značný nepořádek. Zatímco Friesův obchod využíval prostor, tady byl zmatek jak v nějaké noční můře. Vzduch byl sice dostatečně hustý, ale okořeněný starými a nevýslovnými pachy.

Jejich hostitelem byl muž podobný vyhublé opici, zahalený do jednolitého tmavého kusu oděvu, vyjma hlavy, rukou a bosých nohou. Kdysi to bývalo, jak Pollux zjistil, vytápěné spodní prádlo pod skafandr pro použití v dalekém kosmu nebo v jeskyních.

Starý Charlie se na ně zahleděl, pak se zazubil, zvedl ruku a velkou pazourou se poškrábal na krku. "Hodní kluci," řekl. "Já věděl, že starému Charliemu neublížíte. Jenom jsem si dělal legraci."

"My bychom neublížili nikomu. Jen jsme se chtěli seznámit a udělat nějaký kšeftík."

"Chceme..." začal Pollux; Castorův loket zbytek utnul; Castor pokračoval: "Máte to tady pěkné."

"Pohodlný. Praktický. To pravý pro chlapa, kterej nepotřebuje žádný pitomosti. Dobrý místo pro člověka, kterej je rád v klidu a přemýšlí. Dobrý místo ke čtení knížky. Čtete rádi, kluci?"

"Jasně. To milujeme."

"Chcete vidět moje knížky?" Aniž by čekal na odpověď, vystartoval jako netopýr do šera a za několik okamžiků se vrátil s knihami v obou rukou a s dalším pŕltuctem, který přidržoval nohama. Nárazem loktů se zastavil a podal jim je.

Byly to starobylé vázané knihy, většinou, jak dvojčata viděla, manuály k dávno pohřbeným lodím. Castorovi se rozšířily oči, když spatřil data na některých z nich, a dumal, kolik by za ně zaplatil

Astrogační institut. Mezi nimi se nacházela kopie Života na Mississippi od Marka Twaina, která měla oslí rohy.

"Prohlídněte si je, kluci. Usad'te se jako doma. Vsadím se, že jste nečekali, že tu mezi těmahle křupanama najdete někoho sečtělýho. A kluci, umíte číst, že jo?"

"Jasně že umíme."

"Sem nemohl vědět. Dneska se učí tak divný věci. Odcitujte trochu latiny a koukají na vás, jako byste se zbláznili. Máte hlad, kluci? Chcete něco k jídlu?"

Oba ho ujistili, že byli nakrmeni dobře a nedávno; zatvářil se úlevně. "Starej Charlie nenechá nikoho o hladu, dokonce i když nemá dost sám pro sebe." Castor si všiml sítě se zapečetěnými příděly; hrubým odhadem jich tam musely být tisíce. Ale stařec pokračoval: "Zažil jsem časy, tady na tomhle uzlu - ne, to bylo na Emmy Lou - kdy se člověk neodvážil připravit si snídani, aniž by nejprve nezatarasil uzávěr a nevypnul maják. To bylo tehdy, kdy Lafé Dumont snědl Kvalitní rudu Hendersona. Přirozeně že už byl mrtvěj - ale do záležitostí naší komunity to vneslo zmatek. Sestavili sbor dobrovolných hlídek, dneska se mu říká výbor."

"Proč ho snědl?"

"No proč, byl mrtvěj. Povídal jsem vám to. Ale stejně si nemyslím, že by člověk měj jíst svýho partáka, no ne?"

Chlapci souhlasili, že to je prohřešek proti etiketě.

"Myslím, že by se měl omezit na členy vlastní rodiny, v případě, že ti dva neuzavřeli a nepodepsali smlouvu. Už jste viděli nějaké duchy?"

Ta změna byla tak náhlá, že obě dvojčata díky ní zůstala mírně zmatená. "Duchy?"

"Však uvidíte. Často mluvím s Kvalitní rudou Hendersonem. Říkal, že Lafea vůbec neobviňuje, na jeho místě by prý udělal to samý. Všude kolem jsou tu duchové. Všichni skaláci, co tady umřeli, se nemůžou dostat zpátky na Zemi. Jsou pořád na cestě - chápete? A je logický, že nemůžete zrychlit něco nehmotnýho." Tajnůstkařky se k nim naklonil. "Občas jsou vidět, ale většinou šeptají do sluchátek. A když šeptají, poslouchajte - protože je to jediný způsob, jak můžete přijít na některý velký objevy, který už byly objevený a pak se zase ztratily. Tohle vám vykládám proto, že se mi líbíte, jasný? Takže poslouchajte. Když to bude moc slabý, zavřete si vstupní ventil a zadržte dech; pak se to pročistí."

Souhlasili a poděkovali mu. "Ted' mi povězte něco o sobě, kluci." K jejich překvapení to myslel vážně; jakmile zpomalili, žádal po nich detaily a do líčení se vkládal jen výjimečně, aby přispěl vlastními anekdotami, vytrženými z kontextu. Nakonec Castor popsal fiasko s placatými kočkami. "Proto nemáme moc jídla na obchodování. Ale nějaká čokoláda nám opravdu zbyla, stejně jako množství jiných věcí."

Charlie se na svém vzdušném hradu pohupoval dopředu a dozadu. "Placatky, jo? Placatky jsem se nedotkl už pěknou řádku let. A přitom je tak příjemný ji držet. Je příjemný mít ji u sebe. Je to filozofický, když jim správně rozumíme." Náhle na Castora upřel pohled. "Co máte v plánu se všema těma placatkama dělat?"

"Teda, nic. Asi."

"Přesně tohle jsem si myslel. Že vám nebude proti mysli dát jednu z těch neškodných placatých koček ubohému starci, který nemá ani známé a příbuzné, ani manželku, ani žádnou buchtu? Starci, který vám vždycky dá něco k snědku a náplň do kyslíkové láhve na skafandru?"

Castor koukl na Polluxe a opatrně souhlasil, že jakýkoliv kšeft, k němuž dospějí, bude určitě zahrnovat placatku jakožto známku čestnosti obchodování. "Takže co chcete? Mluvili jste o skůtrech? Víte, starej Charlie skútr nemá - kromě toho, kterej mám pro sebe, abych přežil."

Castor nadhodil poznámku ohledně opravy starých dílů držících skútr pohromadě. Charlie se poškrábal v několik týdnů starém strništi. "Zdá se mi, že jsem nějaký raketový motor měl - nevalilo by vám, kdyby mu chyběl jeden, dva válce? Nebo jsem ho vyměnil s Tuřinem Gonzalesem? Ne, to byl jinej. Myslím - sekundu, jenom se podívám." Byl pryč déle než téměř šest set sekund, zahrabaný v nějaké hromadě; vylezl a táhl za sebou kus šrotu. "Tady ho máte! Prakticky nový. Nic, co by nemohl párek chytrých kluků opravit."

Pollux se podíval na Castora. "Jakou myslíš, že to má cenu?"

Castorovy rty se nehlučně pohybovaly: "Měl by nám zaplatit, že to odneseme." Sice jim to zabralo

dalších dvacet minut, ale dostali ho za tři libry čokolády a jednu placatku.

Kapitola XVII

Zpeněžování placatých koček

Uvedení starobylého kyslíko-alkoholového motoru do chodu zabralo větší část ze dvou týdnů; další týden ke stavbě skútru, do níž se motor vloží, s použitím trubek z Friesových zásob materiálu z druhé ruky. Nebyla to pohledná věc, ale po namontování stereo pohonu ze Stone se stala způsobitou pro cestu kolem uzlu. Kapitán Stone nad ní potřásl hlavou a než rozhodl, že i když je škaredá, tak je přece jen dostatečně bezpečná, podrobil ji nekonečnému testování.

V mezidobí se výbor usnesl na taxislužbě pro lékařku; každý horník pracující do vzdálenosti padesáti mil od Radnice měl povinnost držet se svým skútrek službu a být na příjmu, s pevným platem v podobě ryzí rudy za každou cestu, kterou by vykonal. Stoneovi během této doby vídali Edith Stoneovou jen zřídka; vypadalo to, jakoby si každý obyvatel Rock City uspořil nějakou indispozici.

Avšak k Hazelinu bezduchému vaření se uchýlovat nemuseli. Fries nechal Stone propojit s Radnicí a zavést přepravní trubici od uzáveře Stone k nepoužívanému průlezu většího plavidla; když byla doktorka Stoneová pryč, jídávali v restauraci. Paní Friesová byla vynikající kuchařkou a ve své hydroponické zahradě pěstovala obrovské množství rozmanitých potravin.

Dvojčata, zatímco sestavovala skútr, měla čas rozhybat tu záležitost s placatkami. Došlo jim, že v Rock City je potenciál, na placaté kočky nevyužitý trh. Otázka zněla: jak toho nejlépe využít a kolik jich trh snese?

Pol navrhoval, že by je mohli podomně rozvážet na skútru; poukazoval na to, že odpor člověka ke koupi je nejnižší, prakticky nulový, když už drží placatku v rukou. Bratr zavrtěl hlavou. "To není dobrý, Juniore."

"Proč ne?"

"Za prvé, kapitán nám nedovolí monopolizovat si skútr; víš, že na něj pohlíží jakožto na lodní vybavení postavené posádkou, jmenovitě námi. Za druhé, svůj zisk bychom spálili v pohonu pro skútr. Za třetí, je to příliš pomalé; než se dostaneme k třetímu, překrmí nějaký idiot tu, co jsme prodali jako první, ta bude mít kořata - a hned máš trh zaplavený placatkami. Cílem je prodat je co nejbližší, všechny najednou."

"Mohli bychom vyvěsit ceduli v krámě — Jednotná cena nám to dovolí — a prodávat je přímo ze Stone."

"To už je lepší, ale pořád ještě ne dost. Většina těchhle krys nakupuje jednou za tři, čtyři měsíce. Nikolivěk, musíme to postavit jako lepší pastičku na myši a nechat svět, aby si vyšlapal cestičku k našim dveřím."

"Nikdy jsem nedokázal přijít na to, proč chce někdo chytat myši do pasti. Dekomprese v oblasti je zabije všechny, vždycky."

"Nepochybně se jedná o mluvnický obrat. Juniore, co můžeme udělat, aby si Rock City uvědomilo placaté kočky?"

Našli způsob. Pás byl pro své pustiny - nebo díky nim - stejně sousedský jako vesnice. Lidi si mezi sebou předávali drby pomocí rádií ve skafandrech. Tohle bylo dobré vědět venku v zářivé temnotě. Pokud by se něco pokazilo, ve vzdálenosti necelých pěti set mil poslouchal někdo, kdo by v případě, že jste se odmlčeli a neodpovídali, přišel a oblast prohledal.

Z uzlu na uzel klevetili pomocí silnějších palubních rádií. Pověst o smrti, velké trefě nebo o nehodě pak obletí celý Pás, předávaná skalákem skalákovi, stejně rychle jako světlo. Uzel Heartbreak byl po orbitě vzdálen šedesát šest světelných minut; velké novinky se na něj často dostávaly za méně než dvě hodiny, včetně bezpočtu manuálních předávek.

Rock City mělo dokonce vlastní vysílání. Jednotná cena dvakrát denně zachytil zprávy ze Země, které pak odvysílal se svým štiplavým komentářem. Dvojčata se rozhodla, že je na stejných vlnových délkách

doprovodí vlastním vysíláním - hudebně zábavným pořadem s reklamami. Ano, rozhodně s reklamami. V zásobě měla stovky cívek, které mohla použít a pak spolu s přenosnými projektory, které přivezla z Marsu, prodat.

Dala se do toho; program nikdy nebyl výrazně dobrý, ale na druhou stranu neměl žádnou konkurenci a byl zdarma. Okamžitě po Friesově odpojení Castor řekl: "Neodcházejte, sousedé! Jsme opět tady s dvěma hodinami zábavy a hudby - a několika tipy na výhodnou koupi. Ale nejprve, naše znělka - teplé a přátelské mrrroukání martské placatky." Nato Pollux zvedl Chlupáčka k mikrofonu a pohladil ho; dobře naladěný tvoreček pokaždé odpověděl hlasitým mručením. "Cožpak by nebylo hezké vrátet se k tomuhle domů? A teď trocha hudby. Harry Weinstein a Šestý sluneční paprsek z 'Vysoké gravitace'. Dovolte mi připomenout, že tuto pásku, stejně jako veškerou ostatní muziku, lze s výhodnými slevami zakoupit v uličce Placaté kočky hned vedle Radnice - jakožto i Ajaxovy trojsměrné projektory, model Obr junior, pro zvuk, obraz a stereo. Šestý sluneční paprsek - práskni do toho, Harry!"

Někdy dělali rozhovory:

Castor: "Na slovíčko s jedním z našich předních občanů, se Šutry v hlavě Rudolfem. Pane Rudolfě, celé Rock City čeká na vaši odpověď. Povězte mi, líbí se vám tady?"

Pollux: "Néé!"

Castor: "Ale vyděláváte přece spousty peněz, pane Rudolfě?"

Pollux: "Néé!"

Castor: "Tak alespoň těžíte dostatek ryzí rudy, abyste se dobře najedl?"

"Néé!"

"Ne? Povězte mi, proč jste sem vlastně přijel?"

Pollux: "Čěče, byl jste vy někdy ženatej?"

Zvukový efekt úderu tupým předmětem, zachroptění a nezaměnitelný zvuk cirkulace vzduchového uzávěru - Castor: "Promiňte, lidičky. Má asistentka právě vypustila pana Rudolfa do kosmu. Tomu, kdo koupí placatku, kterou jsme schovávali pro pana Rudolfa, dáme - zcela zdarma! - nádherný plakát vytištěný ve skvělých živých barvách na ohnivzdorném papíře. Neodvážuji se vám ani říct, za kolik tyto plakáty běžně prodávají na Ceres; bolelo by mě sdělit vám, za kolik je teď pouštíme my, dokud nevyčerpáme omezené zásoby. Úplně prvnímu zákazníkovi, který k našim dveřím přijde a bude si chtít koupit placatku, dáme - Zamkni ty dveře! Zamkni ty dveře! Dobře, dobře - všichni tři dostanete plakát; nechceme, aby se nám tady někdo pral. Ale musíte počkat, než dokončíme vysílání. Promiňte, sousedé - malé přerušení, ale vyřešili jsme ho bez krveprolití. Ale jak zjišťuji, mám dilemma. Něco jsme vám slíbil a nevěděl jsem, co se může stát. Ale pravda je taková, že už tady bylo příliš mnoho zákazníků, kteří buší na dveře v uličce Placaté kočky. Avšak abych splnil slib, zvyšuji nabídku: ne prvnímu zákazníkovi, ani druhému, ne třetímu - ale příštím dvaceti lidem, kteří si zakoupí placatku, dáme absolutně zdarma jeden z těch báječných plakátů. Nenoste peníze - přijímáme vysoce kvalitní nebo ryzí materiály při standardních sazbách."

Někdy to pozměnila Meade, která zpívala. Nedosahovala sice koncertních kvalit, ale měla příjemný, čistý kontraalt. Muž, který nevlastnil ani placatku, se poté, co ji slyšel, cítil opravdu osaměle. Táhla dokonce víc než uhlazené profesionální nahrávky; dvojčata zjistila, že je nezbytné zavázat si ji procenty.

Zejména však spoléhali na samotné placatky. Ti, kteří přiletěli z Marsu, téměř do jednoho nakupovali placatky okamžitě poté, co uslyšeli, že jsou k maní, načež se každý z nich stal neplaceným cest'ákem tohoto podniku. Tvrdí chlapi z Luny, nebo přímo ze Země, kteří placatku nikdy neviděli, měli šanci ji poznat, pomazlit se s ní, poslechnout si její hypnotické předení - a byli ztraceni. Nejen že ta věčička rozdmýchala bolestně potlačovanou samotu, ale byla-li stimulována, podněcovala její průchod.

Castor držel Chlupáčka u mikrofonu a cukroval: "Tohle je můj miláček - Molly Malone. Zazpívej chlapcům, zlatíčko."

Zatímco Chlupáčka hladil, Pollux přidával na síle. "Ne, Molly nemůžeme dát pryč - je členem rodiny. Ale tady máte Jasnoočku. Sice bychom si Jasnoočku chtěli také nechat, nesmíme však být sobečtí. Jasnoočko, řekni lidičkám ahoj."

Znovu pohladil Chlupáčka. "Pane Pé, teď mi podejte Sameťáčka."

Zásoba hluboce zmrazených placatek se rovnoměrně rozplývala. Jejich zásoba ryzí rudy rostla.

Návrh, že si jich pár ponechají na chov, Roger Stone odmítl jedním ze svých citlivějších způsobů; jak prohlásil, stačilo nechat se zaplavit placatkami jednou. Chlupáček může zůstat, z bezpečnostních důvodů na nízkých přídělích potravy - ale jedna stačí.

Dostali se k několika posledním v zadní části nákladového prostoru a přemýšleli, že zanechají obchodu, když se po jejich vysílání objevil unaveně vyhlížející šedovlasý muž. Bylo tam ještě několik dalších zákazníků; muž se držel zpátky a nechal dvojčata, ať prodají placatky ostatním. S sebou měl holčičku o něco málo starší než Lowell. Castor ho nikdy dřív neviděl, ale odhadoval, že to může být pan Erška; svobodných mládenců bylo na uzlu zdaleka nejvíce a rodiny s dětmi byly vzácností. Erskovi si vybrali riskantní živobytí dole na orbitě a na severu; na Radnici je zahlédli zřídka. Pan Erška hovořil základním jazykem s určitými obtížemi; paní Eršková nemluvila základním vůbec. Rodina užívala některého z malých jazyků - možná že to byla islandština.

Jakmile ostatní zákazníci opustili Stone, nasadil Castor profesionální úsměv a představil se. Ano, byl to pan Erška.

"Co pro vás mohu dnes udělat, pane? Placatku?"

"Obávám se, že nikoliv."

"Co třeba projektor? Přidám k němu tucet cívek. Přesně to pravé pro rodinné večery."

Pan Erška vypadal nervózně. "Uf, moc pěkné, určitě. Ne." Zatahal holčičku za ruku. "Asi bychom měli jít, děťátko."

"Neukvapte se. Někde tady je můj malý bráška - nebo byl. Rád se setká s vaším dítětem. Možná se zatoulal do skladu. Podívám se po něm."

"Raději bychom měli jít."

"Kam ten spěch? Nemůže být daleko."

Pan Erška rozpačitě polkl. "Moje holčička. Slyšela váš program a chtěla vidět placatku. Ted', když už ji viděla, můžeme jít."

"Ach." Castor se k dítěti sklonil. "Chceš si jednu pochovat, zlatíčko?" Neodpověděla, jen vážně přikývla. "Pane Pé, přineste Vévodkyni."

"Ano, pane Cé." Pollux se odebral dozadu a vzal Vévodkyni - první placatku, která mu přišla pod ruku, pochopitelně. Vrátil se a hřál si ji na břicho, aby ji rychle oživil.

Castor ji převzal a masíroval, dokud se neroztáhla a neotevřela oči. "Na, broučku. Neboj se."

Dítě, stále mlčíc, si ji vzalo a pochovalo. Chlupatý chomáček vzdychl a začal příst. Castor se otočil k dívčinu otci. "Nechcete ji pro ni?"

Muž zrudl. "Ne, ne!"

"Proč ne? Nejsou s nimi žádné starosti. Zamiluje si ji. Stejně jako vy."

"Ne!" Natáhl se a pokusil se dceři placatku odebrat, přičemž na ni mluvil cizím jazykem.

Nepustila a odpověděla něco, co bylo určitě nesouhlasem. Castor se na ně zamyšleně podíval. "Že byste ji rád pro ni koupil?"

Muž pohlédl stranou. "Já ji koupit nemohu."

"Ale chcete." Castor se podíval na Polluxe. "Víte, co jste, pane Ersko? Jste pětistý zákazník v uličce Placaté kočky."

"Co?"

"Cožpak jste neslyšel naši velkou nabídku? Asi vám utekl některý z našich pořadů. Pětistá placatka je zcela zdarma."

Holčička vypadala zmateně, ale držela placatku pevně u sebe. Její otec se zatvářil pochybovačně, "Děláte si blázný?"

Castor se zasmál. "Zeptejte se pana Pé."

Pollux vážně přikývl. "Nic než pravda, pane Ersko. Je to oslava úspěšné sezóny. Jedna placatka zcela zdarma s blahopřáním od managementu. A návdavkem buď plakát, nebo dvě cukrové tyčinky - vyberte si."

Pan Erška vypadal jen zpola přesvědčený, avšak když odcházeli, tisklo se dítě k "Vévodkyni" a cukrovým tyčinkám. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Castor našťavaně prohlásil:

"Nemusels přiřazovat tyčinky. Byly už poslední; nechtěl jsem je prodávat."

"Nu, my je neprodali; darovali jsme je."

Castor se zašklebil a pokrčil rameny. "O.K, doufám, že jí z nich nebude zle. Jak se jmenovala?"

"To jsem nezachytil."

"Nevadí. Paní Friesová to bude určitě vědět." Otočil se a za sebou v průlezu spatřil Hazel. "Čemu ty se směješ?"

"Ničemu, ničemu. Jen je mi potěšením sledovat párek chladnokrevných byznysmenů v práci."

"Peníze nejsou všechno!"

"Mimoto," dodal Pollux, „je to dobrá reklama."

"Reklama? Když jsou vaše zásoby skoro pryč?" Zahihňala se. "Žádná ‚velká nabídka‘ nebyla - a vsadím šest k jedné, že to ani nebyl pětistý prodaný kus."

Castor se tvářil rozpačitě. "Ale ona ji chtěla! Co bys udělala ty?"

Hazel se přemístila k nim a oběma jim položila ruku kolem krku. "Chlapci moji! Začínám si myslet, že ještě můžete dospět. Za třicet, čtyřicet, padesát let možná budete připraveni přidat se k lidské rase."

"Ale, neotravuj!"

Kapitola XVIII

Červ v blátě

Ukázalo se, že propočet nákladů na obchod s placatkami je složitý. Všichni tvorové byli potomky Chlupáčka, Lowellova majetku. Avšak jejich rozmnožení bylo v přímé úměře k potravě, kterou je všichni krmili - díky čemuž byli v důsledku přinuceni sníst většinu z luxusních potravin, skladovaných dvojčaty na obchod. Ale byla to imaginativní iniciativa dvojčat, která přeměnila pasivum v aktivum. Na druhou stranu zdarma používali kapitálové zboží (lod' a elektronické vybavení) patřící celé rodině. Jak však vypočítat pravděpodobnou hodnotu zkonsumovaných luxusních potravin? Ať by byl výpočet jakýkoliv, nebyly to jen původní náklady plus proježděné palivo.

Roger Stone se odvolal na Šalamouna a jeho rozhodnutí. Z hrubého výnosu se odečtou Meadina procenta za zpívání; dvojčatům budou uhrazeny náklady za zrekvírované obchodní zboží; bilanční zůstatek se rozdělí na tři části mezi dvojčata a Lowella - tohle všechno se provede, jakmile na Ceres smění ryzí rudu za rafinované kovy a prodají svůj náklad na Luně. Roger souhlasil, že mezitím poskytne dvojčatům na tyto peníze zálohu, aby je mohla dále zúročit, protože Fries slíbil, že mu proplatí směnkou pro Luna City National.

Tentokrát však dvojčata nenašla okamžitý způsob jak peníze investovat. Pohrávala si s myšlenkou, že využijí volný čas k samostatnému průzkumu, ale několik výletů skútreem je přesvědčilo, že je to hra pro odborníky, v níž si dokonce i tito odborníci většinou vydělávají jen na holé živobytí. Byla to fixní představa, že právě další kus bude tou "skálou blaženosti", která jim zaplatí všechny roky dřiny, co staré skaláky udržovalo v chodu. Dvojčata už znala příliš dobře statistiku a věřila spíše ve vlastní schopnosti než na štěstí. Hledání skály blaženosti bylo jednoznačnou sázkou do loterie.

Dvojčata uskutečnila jeden poměrně dlouhý výlet do nejpřeplněnějšího místa celého uzlu, patnáct set mil tam a zpět, který jim trval celý den a následnou noc. Zvedla rychlost skútru na loudavých 150 mil v hodině a nechala jej klouzat, přičemž plánovala, že zastaví a provedou průzkum, pokud naleznou nějaký slibný kus. Od Friese si vypůjčila vytyčovací maják se slibem, že pokud si ho nechají, zaplatí za něj.

Nepotřebovala ho. Čas od času zahlédla na stereo radaru jasnější zablikání a to tehdy, když na ně zamrkal maják někoho jiného, jakmile se dostala do vzdálenosti menší než třicet mil od nějaké masy. Na konci cesty objevila významnější sbírku kamení putujícího volně v jedné skupině; srovnala se s ní, uvázala se k nejdelším lanům, která měla (otec důrazně zakázal volné skákání), a prozkoumávala. Vzhledem k tomu, že neměla ani zkušenosti, ani odstředivku, byl jediný způsob, jak vyzkoušet jednotlivé gravitace, chytit daný kus a mohutně jej k sobě přitáhnout, načež z odporu masy při pohybu získala hrubý odhad její setrvačnosti. Geigerův počítač (vypůjčený) neukázal žádnou radioaktivitu; kluci pátrali po cennějším

jaderném materiálu.

Po dvou hodinách tohoto cvičení byli unavení, ale ne bohatší. "Dědulo," prohlásil Pollux, "tohle je jen hodně pevninových zbytků."

"Ani to ne. Většinou je to pemza, řekl bych,"

"Stříhneme to domů?"

"Jasně."

Pomocí setrvačnicku skútr otočili a zamířili nazpět k majáku Radnice, a než jej nechali letět volným pohybem, rozpálili to až na čtyři sta mil v hodině. To byl nejlepší manévr, jakého byli s palivem, které jim zůstalo v nádržích, schopní. Raději by překročili rychlostní omezení, protože si tísnivě uvědomovali, že se opozdili - a protože už se chtěli dostat domů; ani ten nejlépe sestrojený skafandr není po delší době moc pohodlný. Věděli, že rodiče se nijak zvlášť strachovat nebudou; zatímco byli z dosahu rádií ve skafandrech, ohlásili se pomocí neoficiální šušky.

Otec se nestrachoval. Dvojčata však strávila následující týden pod zámek připoutaná k lodi za to, že se nedokázala vrátit včas.

Delší dobu se nic významného nestalo, s výjimkou příhody, při níž Roger Stone ztratil svou dýchací masku, když se sprchoval, a než našel uzávěr vody, skoro se utopil (jak prohlašoval). Existuje jen velmi málo činností, které se v gravitačním poli vykonávají snadněji než v beztížném stavu, a koupání je jednou z nich.

Doktorka Stoneová pokračovala ve své praxi, jenž byla nyní částečně omezená. Někdy ji vozil horník, který zrovna pro tento úkol sloužil; někdy ji odvezla dvojčata. Jednou ráno po ordinálních hodinách na Radnici se vrátila na Stone a hledala dvojčata. "Kde jsou kluci?"

"Od snídaně jsem je neviděla," odpověděla Hazel. "Proč?"

Doktorka Stoneová se mírně zamračila. "To nic, vážně. Požádám pana Friese, aby mi přivolal skútr."

"Kvůli tomu snad nemusíš volat. Já tě zavezu - pokud si ti pitomci nevzali náš skútr."

"To nemusíš, matko Hazel."

"Udělám to ráda. Lowellovi už slibuji projížďku celé týdny. Nebo to snad bude trvat moc dlouho?"

"Nemělo by. Je to odtud jen nějakých osm set mil nebo tak." Doktorka nebyla při svých aktech milosrdenství omezená žádným místním rychlostním limitem.

"To zvládneme za dvě hodiny a ještě nám zbude štáva." Odešly i s velmi rozčileným Cvalíkem. Hazel oddělila čtvrtinu paliva jakožto bezpečnostní rezervu a použitelný zbytek rozvrhla pro maximální akceleraci, přičemž plánovaný hmotnostní poměr vypočítala z hlavy. Odhlédneme-li od lékařského privilegia nebrat na vědomí zákony, nebyla v sektoru, v němž se budou pohybovat, vysoká rychlost nijak nebezpečná, protože se jednalo o "řídkou" oblast uzlu.

Cílem jejich cesty byl starobylý okřídlený houpací kůň, jehož křídla byla odstraněna a přivařena na přípojku ve tvaru stanu, aby tak vzniklo více obyvatelného prostoru. Hazel si pomyslela, že to vypadá jako nějaká chýše - ale stejně vypadala většina plavidel v Rock City. Dostatečně ji potěšilo to, že mohla vejít dovnitř, dostat sáček s čajem a Lowellovi na chvíli dovolit vylézt ze skafandru. Pacient, pan Eakers, byl v dlahách; jeho žena neuměla pilotovat skútr, a proto u nich doktorka Stoneová vykonala domácí návštěvu.

Zatímco tam byli, obdržela doktorka Stoneová rádiové volání; do obývacího pokoje se vrátila ztrápená. "Se děje?" otázala se Hazel.

"Paní Silvová. Nepřekvapuje mne to; je to její první dítě."

"Vzala sis koordináty a vzorec majáku? Hned tam odjedu."

"Co Lowell?"

"Ach, ano." Pro mladého to bude dlouhá doba, kterou bude muset strávit ve skafandru.

Paní Eakersová navrhla, aby nechali chlapce s ní. Než se mohl Lowell začít nad tímto návrhem mračit, doktorka Stoneová řekla: "Děkuji, ale to nebude nutné. Pan Silva už je na cestě sem. Co jsem se snažila říct, matko Hazel, je to, že bych raději měla jet s ním a nechat tebe s Lowellem vrátit se samotné. Nevadí ti to?"

"Jistěže ne. Zmlkni, Lowelli! Za třičtvrtě hodinky jsme doma a Lowell může jít včas spinkat, nebo dostat na zadek, podle okolností."

Než odešla, dala doktorce Stoneové jednu ze dvou náhradních kyslíkových lahví; doktorka Stoneová odmítla vzít si obě. Hazel přepočítala hmotnostní poměry; bez Edith, jejího skafandru a náhradních lahví jí zbylo nějaké palivo. Takže by to raději měla pořádně nakopnout a dostat se domů dřív, než začne být to skvrně protivné.

Pomocí setrvačnicku a sterea se srovnala s Radnicí, po ose se otočila, aby jí nesvítlo slunce do očí, zasunula gyroskopy a pořádně to nakopla.

Vzápětí se v beztlízném stavu točila jako parník. Díky letitým návykům si vzpomněla, že musí zatáhnout škrtící klapky, to však udělala až po určité době bezcílného otáčení, protože byla v sedadle obrácená, zaražená do pásů a zprvu nemohla škrtící klapky najít.

Jakmile zase pluli ve stavu beztlíže, nezapomněla se zasmát. "To byla jízda, co, Lowelli?"

"Udělej to znovu, babičko!"

"To raději ne." Vykonala rychlou kontrolu situace. Nebylo toho mnoho, co se mohlo na tak malém plavidle pokazit, protože to byl jen raketový motor, otevřená konstrukce se sedadly a bezpečnostními popruhy a minimem nějakých přístrojů nebo ovladačů. Problém byl v gyroskopech, samozřejmě; motor byl v pořádku a nažhavený. Zjistila, že jim chybí ten nejmenší hrot, což byl jediný důkaz toho, že se právě prudce otáčely. Ručně je jemně seřídila, přičemž měla hlavu opřenou o kryt, takže slyšela, co provádí.

Až pak se pokusila zjistit, kde jsou a kam letí. Podívejme se na to - Slunce je tamhle - a to tam je Betelgeuse - takže Radnice musí ležet tímhle směrem. Zabořila helmu do hemisférické "oční clony" sterea. Jo! tamhle je!

Eakersovic obydlí bylo zjevně nejbližším místem k určení vektoru. Rozhlédla se, aby je našla a překvapilo ji, když zjistila, jak je daleko. Zatímco si pohrávala s gyroskopy, odneslo je to pořádně daleko. Určila velikost a směr vektoru, načež pískla. Po cestě se nachází, pomyslela si, několik obchodů se smíšeným zbožím — proklatě málo sousedů jakéhokoliv druhu. Usnesla se, že by mohlo být chytré zavolat paní Eakersové a říct jí, co se stalo, a požádat ji, aby zavolala na Radnici - pro všechny případy.

Nemohla paní Eakersovou vzbudit. Ta mrcha, pomyslela si hořce, pravděpodobně vypnula alarm, aby mohla spát. Líná coura! Však její dům na to vypadal — a smrděl stejně tak.

Pokračovala však ve snaze se paní Eakersové, nebo komukoliv v dosahu rádia ve skafandru, dovolat, zatímco znovu srovnávala plavidlo směrem k Radnici, s kompenzační odchylkou pro nový vektor. Tentokrát vše prováděla opatrně a co nejúzkostlivěji - v důsledku čehož ztratila jen několik sekund v podobě paliva, když gyroskopy znovu zkolabovaly.

Gyroskopy odpojila a vypustila je z hlavy, načež si důkladně probrala situaci. Eakersovic smetiště se teď na obloze jevílo jen jako světlo planety, téměř viditelně se zmenšovalo, stále to však byl jeden pořádný místní výchozí bod. Vektor, který dostala, se jí nelíbil. Jako vždy se zdálo, že stojí nehnutě v úplném středu hvězdného glóbu - přístroje jí ale ukazovaly, že zrychlují do volného kosmu, že jednoznačně míří ven z uzlu.

"Co se děje, babičko Hazel?"

"Nic, synku, nic. Babička jen musí zastavit a mrknout se na nějaké ukazatele, to je všechno." Myslela na to, že by vyhlídku na věčnou blaženost s potěšením vyměnila za automatickou poplašnou signalizaci a maják. Natáhla se, vypnula Lowellův přijímač a pak opakovaně zavolala pomoc.

Bez odezvy. Zapnula Lowellův přijímač zpátky. "Proč jsi to udělala, babičko Hazel?"

"To nic. Jen jsem ho prověřovala."

"Mě neoblaťneš! Ty jsi vystrašená! Proč?"

"Vystrašená ne, zlato. Možná že se trochu bojím. Teď zmlkni; babička má nějakou práci."

Opatrně loď pomocí setrvačnicku vyrovnala; opatrně ji zkorigovala, když měla tendenci se roztočit. Nasměrovala je oba tak, aby se vyhnuli novému a zlověstnému vektoru, a aby vytvořili vektor k Radnici. Gyroskopy nechala záměrně zaaretované. Pak Lowella ještě jednou připoutala k sedadlu a upravila jeho polohu. "Sed' klidně," varovala ho. "Jestli pohneš byť jen prstíčkem, babička tě skalpuje."

Stejně opatrně usadila i sebe, přičemž si v duchu probírala páky, hmotnosti a úhlové hybnosti. Bez gyroskopů musí být plavidlo úplně přesně vyváženo. "Takže," řekla si pro sebe. "Hazel, teď zjistíme, jestli jsi pilot - nebo jen nedělní řidička." Sklonila hlavu v helmě k oční cloně, zachytila vzdálené blikání, na něž zaměřila nitkový kříž a nakopla plavidlo.

Blikání kolísalo; zkusila změnit rovnováhu tím, že posunula tělo. Jakmile blikání náhle sklouzlo na jednu stranu, rychle zaškrtila klapky. Znovu upravila vektor. Jejich situace se mírně zlepšila. Znovu zavolala pomoc, aniž by se zdržovala tím, že chlapci omezila poslech. Ten nic neříkal a zatvářil se vážně. Prošla stejnou procedurou a opět zaškrtila pohon, jakmile se plavidlo "otočilo vzhůru nohama". Určila vektor, zavolala pomoc - a celé to provedla znovu. Zkusila to tucetkrát. Při posledním pokusu se zážeh zastavil s dokořán otevřenými tryskami.

Protože bylo veškeré palivo pryč, nebylo třeba pospíchat. Co nejopatrněji určila vektor k Eakersovic lodi, která teď byla velmi daleko, načež si výsledek prověřila vzhledem k blikání Radnice, zatímco celou dobu volala pomoc. Opětovně si prošla hodnoty; v jistém ohledu zaznamenala úspěch. Nemířili sice s jistotou k Radnici, tu nemohli minout o víc než maximálně několik mil - skoro skoková vzdálenost. Ale zatímco byl vektor směrově správný, byl rozčilujícím způsobem nedostatečný co do velikosti - šest set padesát mil při přibližné rychlosti čtyřiceti mil v hodině; přiblíží se asi za šestnáct hodin.

Přemítala, zda Edith skutečně potřebovala onu náhradní kyslíkovou láhev. Měřák na vlastní lánvi jí ukazoval, že je asi z polovina plná.

Znovu zavolala pomoc a pak se rozhodla ještě jednou si projít celý problém; možná při výpočtech z hlavy zapomněla na desetinné číslo. Zatímco se srovnávala s Radnicí, slabé světýlko na stereo monitoru sláblo, až pohaslo. Její mluvení způsobilo, že Lowell vyzvídal: "Co se děje teď, babičko?"

"Nic víc, než co jsem měla očekávat, předpokládám. V některé dny, zlato, prostě nestojí ani za to ráno se budít." Zadržel, jak brzy zjistila, byl tak prostý, že ani nevyžadoval opravu. Stereo radar nefungoval proto, že všechny tři zásobníky v síťovém zdroji byly vyčerpány. Byla nucena přiznat si, že radar používala jaksi nepřetržitě - a to si vyžádalo mnoho energie.

"Babičko Hazel! Já chci domů!" Odsunula starostlivé myšlenky stranou, aby mohla chlapci odpovědět.

"My jedeme domů, drahousku. Ale bude to chvíli trvat."

"Já chci domů teď hned!"

"Je mi líto, ale to nejde."

"Ale..."

"Zmlkni - nebo, až tě vytáhnu z toho vaku, ti dám ke řvaní důvod. Myslím to vážně." Znovu zavolala pomoc.

Lowell vykonal jednu ze svých bouřlivých změn a byl klidný.

"To je lepší," pochválila ho Hazel. "Chceš si dát partii šachu?"

"Ne."

"Srabe. Bojiš se, že tě porazím. Vsaďím se o tři pohlavky a facku."

Lowell se nad tím zamyslel. "Dostanu bílé?"

"Vem si je. Stejně tě porazím."

K vlastnímu překvapení se jí to povedlo. Byla to dlouhá protahovaná hra; Lowell neměl v představování si šachovnice takovou praxi jako ona a při několika příležitostech museli přepočítat tahy, než uznal rozmístění figurek... a mezi dvojicí tahů vždy znovu zavolala pro pomoc. Přibližně uprostřed partie zjistila, že je nutné, aby si sundala kyslíkovou bombu a nahradila ji rezervní. Ona i dítě začali stejně, ale Lowellova nižší hmotnost vyžadovala méně kyslíku.

"Co takhle ještě jednu? Chceš odvetu?"

"Ne! Já chci domů."

"My jedeme domů, drahý."

"Jak brzo?"

"Nu... ještě to bude chvíli trvat. Povyprávím ti příběh."

"Jaký příběh?"

"No, co třeba ten o červovi, který se vyplazil z bláta?"

"Ale, ten znám! Ten mě už unavuje."

"Jsou v něm části, které jsem ti nikdy nevyprávěla. A nikdy z něj nemůžeš být doopravdy unavený, protože nemá žádný konec. Takže je v něm vždycky něco nového."

A tak mu znovu povykládala o červovi, který se vyplazil ze slizu ne proto, že by neměl co jíst, ne proto, že by to tam dole pod vodou nebylo příjemné a teplé - ale proto, že byl ten červ neklidný. Jak vylezl na

suchou zem a nechal si narůst nohy. Jak se jedna jeho část stala sloním dítětem a druhá část opicí, narostly jí ruce a hýbala věcmi. Jak, stále nenasytně neklidný, si nechal narůst křídla a vydal se ke hvězdám. Protahovala to vyprávění dlouho a dlouho a příležitostně se odmlčela, aby zavolala pro pomoc.

Chlapec se buď nudil a nevšímal si jí, nebo se mu to líbilo, a proto byl zticha. Ale jakmile přestala, řekl: "Pověz mi něco jiného."

"Ted' zrovna ne, drahý." Jeho kyslíkový měřák ukazoval nulu.

"Pokračuj! Pověz mi nějaký nový — lepší."

"Ted' ne, drahý. Tohle je nejlepší příběh, jaký Hazel zná. Ten úplně nejlepší. Vykládala jsem ti ho znovu proto, že chci, aby sis ho pamatoval." Sledovala, jak se jeho kontrolka, varující před anoxií, rozsvítila červeně, nato tiše odpojila částečně plnou láhev z vlastního skafandru, zavírajíc nyní neužitečné ventily na svém obleku, a nahradila jeho prázdnou láhev tou svou. Na chvíli uvažovala nad propojením láhve do obou skafandrů, pak ale pokrčila rameny a nechala to být.

"Lowelli..."

"Co, babičko?"

"Poslouchej mě, drahý. Slyšels, jak jsem volala o pomoc. Ted' to musíš dělat ty. Každých několik minut, celou dobu."

"Proč?"

"Protože Hazel je unavená, drahý. Hazel musí spát. Slib mi, že to uděláš."

"No... dobře."

Snažila se být v naprostém klidu, dýchat co nejméně vzduchu, který jí zbyl ve skafandru, co to jen bude možné. Nebylo to tak hrozné, pomyslela si. Chtěla ještě vidět Prstence - ale nezbylo toho mnoho, oč by přišla. Předpokládala, že každý má svůj Carcassonne; ničeho nelitovala.

"Babi! Babičko Hazel!" Neodpovídala. Čekal, pak začal plakat, usedavě a bez naděje.

Doktorka Stoneová se vrátila na Rolling Stone, kde našla jen manžela. Přivítala se s ním a dodala: "Kde je Hazel, drahý? A Lowell?"

"Co? Cožpak se nevrátili s tebou? Předpokládal jsem, že se zastavili v obchodě."

"Ne, jistěže se nevrátili."

"Proč, jistěže se nevrátili?"

Objasnila mu, jak se dohodli; pohlédl na ni s nefalšovaným úžasem. "Oni odletěli zároveň s tebou?"

"Měli to v úmyslu. Hazel říkala, že budou doma za pětáctýřet minut."

"Je tu ještě malá pravděpodobnost, že jsou stále ještě s Eakersovými. Zjistíme to." Vyřítel se ke dveřím.

Když se vrátila dvojčata, našla svůj domov, stejně jako Radnici, v jednom kole. Zrovna strávila několik zajímavých a poučných hodin se starým Charliem.

Otec se otočil od rádia Stone a otázel se: "Kde jste vy dva byli?"

"Jen v Charlieho díře. Co je za problém?"

Roger Stone jim to vysvětlil. Dvojčata se na sebe podívala. "Tati," pronesl bolestně Castor, "chceš říct, že Hazel vezla matku naším skútrem?"

"Jistěže." Dvojčata se znovu beze slov domlouvala. "Proč by neměla? Mluvte."

"No, víš... tedy, to je tak..."

"Mluvte!"

"V jednom z gyroskopů se viklalo ložisko, nebo tak něco," přiznal ztrápeně Pollux. "Opravovali jsme ho."

"Skutečně? U Charlieho?"

"No, tam jsme jeli, abychom se podívali, co má za náhradní díly, a, no, zdrželi jsme se - trochu."

Otec se na ně několik sekund díval bez jakéhokoliv výrazu. Pak prázdným hlasem řekl: "Bez dovolení jste opustili část lodního vybavení. Nezapsali jste to. Nenahlásili jste to kapitánovi." Odmlčel se. "Jděte do své kajuty."

"Ale tati! My chceme pomoci!"

"Zůstanete ve své kajutě; jste ve vazbě." Dvojčata udělala, co jim bylo nařízeno. Zatímco čekala, bylo celé Rock City na nohou. Nesla se zpráva: ztratil se doktorčin chlapec; ztratila se chlapcova babička. Natankujte své skútry; zůstaňte na příjmu kvůli pomoci. Zůstaňte na téhle vlnové délce.

"Pole, přestaň se třást!"

Pollux se na bratra otočil. "Jak to mám zastavit?"

"Nemohli se ztratit, ne úplně. Hele, jenom samotné stereo zazáří na obrazovce jako pátrací reflektor."

Pollux se nad tím zamyslel. "Já nevím. Vzpomínáš, jak jsem říkal, že si myslím, že máme v síťovém zdroji vysokonapět'ový únik?"

"Já myslel, žeš to správil?"

"Měl jsem to v plánu hned potom, co vychytáme mouchy v gyroskopech."

Castor se nad tím zamyslel. "To je zlé. Mohlo by to být opravdu zlé." Náhle dodal: "Ale stejně se přestaň třást. Raději začni přemýšlet. Co se stalo? Musíme si to zrekonstruovat."

"Co se stalo?" Dělaš si srandu? Koukni, jestli se ta všívá věc přetočí, pak se může stát cokoliv. Bude neovladatelná."

"Řekl jsem, použij mozek. Co by v takové situaci udělala Hazel?"

Na několik okamžiků oba mlčeli, pak Pol pravil: "Casi, ta zatracená věc se vždycky přetočila nalevo, že jo? Vždycky."

"Jak nám tohle pomůže? Nalevo může znamenat kterýmkoliv směrem."

"Ne! Ptal ses, co by udělala Hazel. Byla by na cestě domů, samozřejmě - a Hazel se vždycky orientuje podle řídicí čáry tak, aby měla Slunce do týla, je-li to možné. Nemá moc dobré oči."

Castor zkrivil tvář, když se pokoušel představit si to. "Řekněme, že Eakersovic jsou tamtím směrem a Radnice tímhle; jestli je Slunce na téhle straně, tak až se začne točit, namíří Hazel vektor tamtím směrem." Ukazoval to rukama.

"Jasně, jasně! Když vložíš správné koordináty, tak to máš. Ale co dalšího by udělala? Co bys dělal ty? Ty by ses vydal po zpětném vektoru - tím myslím po vektoru domů."

"He? Jak by mohla? Bez gyroskopů?"

"Přemýšlej o tom. Přestal bys ty? Hazel je pilot. Jezdila by na té věci jako na koštěti." Zamával rukama ve vzduchu. "Takže by se vracela zpátky, nebo by se o to pokoušela, tudy - a všichni ji budou hledat až tady."

Castor se zatvářil jako kakabus. "Možná."

"Raději by to tak být mělo. Budou ji hledat v kuželi s vrcholem u Eakersů - a měli by hledat v kuželi s vrcholem tady, a po jeho obvodu."

Castor řekl: "Pojď se mnou!"

"Táta říkal, že jsme ve vazbě."

"Pojď se mnou!"

Radnice byla prázdná, s výjimkou paní Friesové, která se zarudlýma očima a napjatá stála na hlídce u rádia. Potřásla hlavou. "Pořád nic."

"Kde najdeme nějaký skútr?"

"Nenajdete. Všichni jsou venku a hledají."

Castor zatahal Polluxe za rukáv. "Starej Charlie."

"Cože? Hele, paní Friesová, starej Charlie taky venku hledá?"

"Pochybuj, že o tom ví."

Pospíšili si do skafandrů, při cirkulaci trousili a plýtvali vzduchem, s bezpečnostními lany si nedělali hlavu. Starý Charlie je pustil dovnitř. "Kvůli čemu je všechen ten povyk, kluci?"

Castor mu to vysvětlil. Charlie zakroutil hlavou. "To je moc špatný, fakt že jo. Je mi to opravdu líto."

"Charlie, musíme si vzít váš skútr."

"Hned!" dodal Pollux.

Charlie vypadal překvapeně. "Děláte si blázný? Já jsem jedinej, kdo tu mašinu umí nakopnout."

"Charlie, tohle je vážné! My ho musíme mít."

"Neuměli byste ho nahodit."

"Oba jsme piloti."

Charlie se zamyšleně škrábal, zatímco Castor přemýšlel o tom, že ho kvůli klíčům ztluče - klíče však pravděpodobně neměl u sebe - a jak by mohl někdo něco v tom smetišti najít? Nakonec Charlie řekl: "Když musíte, tak vám ho raději nahodím sám."

"O.K., O.K! Pospěšte si! Navlečte si skafandr!"

"Nehoňte mě tolik. Jenom vás to zpomalí." Charlie zmizel v podrostu z haraburdí a celkem rychle zase vylezl se skafandrem, který vypadal, že se skládá povětšinou z vulkanizovaných záplat. "Do psí nohy," stěžoval si, když s ním začal bojovat. "Kdyby vaše matka zůstala doma a starala se o své, tohle by se nestalo."

"Zmlknete a pospěšte si!"

"Já pospíchám. Přinutila mě okoupat se. Já žádný doktory nepotřebuju. Každá breberka, která mě kdy kousla, umřela."

Jakmile Charlie vydoloval z pod plovoucího šrotoviště připojeného ke svému domovu skútr, pochopili, proč jim ho odmítal půjčit. Zdálo se, že jej nikdo jiný pravděpodobně nedokáže pilotovat. Nejen že to byl archivní typ, opravovaný pomocí dílů z mnoha jiných strojů, ale též ovladače byly uzpůsobeny pro čtyřrukého člověka. Charlie strávil v beztížném stavu tak dlouho, že nohy používal na chytání a zacházení s věcmi téměř stejně lehce jako opice; proto měl jeho skafandr modifikované nohavice tak, aby mohl něco zachytit mezi palec na noze a ukazováček, podobně jako japonskými hůlkami.

"Počkat. Kam jedeme?"

"Víte, kde bydlí Eakersovic?"

"Jasně. Sám jsem tím směrem bydlíval. Pustá výspa." Ukázal prstem. "Zrovna támhle, asi půl stupně napravo od ty malinký hvězdy druhý velikosti - řekněme osm set, osm set deset mil."

"Casi, co kdybychom si raději v obchodě prošli hlášení o posunech?"

Charlie se zatvářil naštvane. "Já Rock City znám. Posuny sleduju. Musím."

"Pak pojďme."

"K Eakesovcům?"

"Ne, ne - hm, jen někam..." Natáhl krk, vypočítal pozici Slunce a pokusil se představit si sebe sama v Hazelině skafandru, kterak míří zpátky. "Někam tam - řekni to, Pole."

"Tak blízko, jak to dokážeme odhadnout."

Ten přepravní prostředek byl sice starý, ale Charlie na něm měl výjimečně velké nádrže; ty dokáží zajistit zážeh pro mnoho změn směru. Trysky byly stejně bezproblémové jako kterékoliv jiné. Neměl však žádný radar. "Charlie, jak můžete v téhle věci vědět, kde jste?"

"Tak."

"Tak" se ukázalo být starobyklým rámovým radiokompasem. Dvojčata jej nikdy dřív neviděla a jak funguje, věděla jen teoreticky. Byla radarovými piloty, nezvyklými na řízení jen sedací částí kalhot. Když Charlie uviděl jejich obličej, dodal: "K sakru, jestli máte nějaký cit pro úhel, nepotřebujete žádné moderní přístroje. Do vzdálenosti dvaceti mil od Radnice si dokonce ani nezapínám trysku na skafandru - prostě skočím." Pluli po linii, kterou zvolila dvojčata. Jakmile se octli zase ve stavu beztlíže, Charlie je učil jak zacházet s rámovým kompasem. "Jen si ho zapojíte do skafandru na místě, kde máte normální přijímač. Když zachytíte signál, otáčejte smyčkou antény tak dlouho, dokud to nebude co nejhlasiťjší. To je pak směr signálu - šipka přímo středem smyčky."

"Ale kterým směrem? Anténa míří do obou stran."

"To musíte vědět. Nebo to odhadnete špatně a budete se muset vrátit a zkusit to znovu."

První hlídku si vzal Castor. Dostával množství signálů; v celém uzlu to bzučelo konverzací - všechno to byly zlé zprávy. Také zjistil, že smyčka, která není natolik směrová jako anténa ve tvaru "salátové mísy", většinou najednou nezachytí víc než jeden signál. Jak tak ve skútru uháněli, otáčel smyčkou stále dokola a u každého signálu se zdržel jen tak dlouho, aby se ujistil, že se to neozývá Hazel.

Pollux ho poklepal po ruce a přitiskl svou helmu k jeho. "Máš něco?"

"Jen tlachání."

"Zkoušej to dál. Zůstaneme venku, dokud je nenajdeme. Chceš, abych tě vystřídal?"

"Ne. Jestli je nenajdeme, nevrátím se zpátky."

"Přestaň ze sebe dělat šestákového hrdinu a poslouchej. Nebo mi tu smyčku předej."

Radnice ustupovala do pozadí, až z ní nezbyly ani kontury. Castor nakonec neochotně předal hlídku Polluxovi. Ten u přístroje seděl ani ne celých deset minut, když na ně najednou začal mávat, ať jsou potichu, i když je v žádném případě nemohl slyšet. Helmu na helmě k němu Castor promluvil: "Co se děje?"

"Znělo to jako dětský pláč. Mohl by to být Cvalík."

"Kde?"

"Ztratil jsem to. Pokusil jsem se dostat minimální odchylku. Ted' to nedokážu znovu vyvolat."

Charlie, předpokládaje, co bude třeba udělat, otočil plavidlo okamžitě, jakmile přestalo zrychlovat. Ihned zatáhl nazpět stejně silně, jako zrychloval, čímž je vzhledem k Radnici a uzlu zastavil. Dal tomu jeden ráz navíc, aby je pomalou plavbou poslal zpátky do směru, z něhož přiletěli. Pollux poslouchal a pomalu otáčel smyčkou. Castor napínal zrak, když se snažil něco zahlédnout, cokoliv jiného než chladné hvězdy.

"Už to zase mám!" bouchl Pollux do bratra.

Starý Charlie zlikvidoval relativní pohyb; čekal. Pollux opatrně hledal minimální odchylku, pak otočil anténou a zkoušel to znovu. Ukázal, že to musí být jedním ze dvou směrů, sto osmdesát stupňů stranou.

"Kudy?" zeptal se Castor Charlieho.

"Tamtudy."

"Já nic nevidím."

"Ani já ne. Dostal jsem hlášku."

Castor se nehádal. Oba směry byly shodně pravděpodobné. Charlie plavidlo mocně nastartoval do směru, který vybral, zhruba k Veze. Mohutně sešlápl plyn a nechal je plout v beztíži, zatímco Pollux zběsile přikyvoval. Několik minut jen pluli, kdy Pollux hlásil, že signál sílí a minimum se zaostřuje... stále však nebylo nic v dohledu. Castor zatoužil po radaru. Ted' už slyšel pláč i ve vlastních sluchátkách. To by mohl být Cvalík - to musí být Cvalík.

"Támhle je!"

To vykřikl Charlie. Castor neviděl nic, i když mu to starý Charlie ukazoval. Nakonec to zachytil - světelný bod zahrabaný mezi hvězdami. Pollux se odpojil od kompasu, jakmile bylo jasné, že to, co viděli, je nějaká hmota a nikoliv hvězda, a že se nachází ve správném směru. Starý Charlie loď ovládal stejně nedbale jako kolo, rychle je ke skútru dovezl, načež rychlý pohyb zarazil, takže se vůči němu nehýbali. Trval na tom, že přeskočí sám.

Lowell byl příliš hysterický, než aby mu šlo rozumět. Když viděli, že je živý a nezraněný, okamžitě obrátili pozornost k Hazel. Stále ještě byla připoutaná k sedadlu, oči otevřené, ve tváři svůj charakteristický napůl úsměv. Ale ani je nepřivítala, ani jim neodpovídala.

Charlie se na ni podíval a potřásl hlavou. "Není šance, kluci. Dyt' ani nemá kyslíkovou bombu."

Přesto jí ke skafandru jednu láhev připnuli - Castorovu; nikdo nepomyslel na to, že by měli vzít náhradní. Dvojčata se vracela propojená na to, co zbylo v Polluxově lahvi, načas z nich byla siamská dvojčata. Rodinný skútr zanechali na cestě, aby jej vyzvedl a odtáhl někdo jiný. Na zpáteční cestu spotřeboval Charlie většinu paliva, přidával na tak vysokou rychlost, jak se jen odvážil, přesto si schovával zážeh, aby s nimi mohl zastavit u Radnice.

Nové zprávy provolávali celou cestu zpátky. Někde po trase někdo zachytil jejich signál; předal ho dál.

Odnesli ji do Friesova obchodu, protože v něm bylo více místa. Paní Friesová odstrčila dvojčata stranou a sama začala s umělým dýcháním, při kterém ji nahradila o deset minut později doktorka Stoneová. Užívala metodu pro beztlisový stav, kdy Hazel ani nepřivázala, přesunula se za ni a oběma rukama jí stlačovala žebra.

Vypadalo to, jakoby celé Rock City chtělo jít dovnitř. Fries všechny vyhnal ven a poprvé v historii zatarasil dveře obchodu. Po chvíli se doktorka Stoneová prohodila s manželem, načež se ke svému úkolu po několika málo minutách odpočinku vrátila.

Meade tiše plakala; starý Charlie kroutil rukama, tvářil se zmateně a nešťastně. Doktorka Stoneová pracovala s nehybným výrazem, rysy jí ztvrdly do mužných, profesionálních linek. Lowell, jehož ruce spočívaly v Meadiných, měl suché, ale nešťastně se dívající oči, nechápal, zatím nepoznal smrt. Castor křivil ústa, plakal silně, jako to muži dělají, se vzlykáním; Pollux, jehož emoce už byly vyčerpány, mlčel.

Jakmile Edith vystřídala Rogera Stonea, ten odstoupil a obrátil se k ostatním. V jeho obličejí sice nebyla zloba, ale nebyla tam ani naděje. Pollux zašeptal: "Tati? Jak to s ní vypadá?"

V tu chvíli je Roger zaregistroval, přešel k nim a položil Castorovi ruku kolem vzdouvajících se ramen.

"Musíte si uvědomit, kluci, že je velmi stará. V jejím věku už se často nevracejí."

Hazeliny oči se otevřely. "Kdo se nevrací, hochu?"

Kapitola XIX

Nekonečná pout'

Hazel použila starodávny fakířský trik, který, jak se tvrdí, přivezl na západ kouzelník jménem Houdini, a při němž se dýchá tak povrchně, jak je to jen možné, a co nejrychleji to jde, že se člověk dostává do komatu. Podle jejího vyprávění nikdy neexistovalo žádné opravdové nebezpečí. Zemřít? Blbost, během takové doby se nemůžete v rakvi udusit. Jistě, spoléhala na Lowella, že bude neustále volat o pomoc; spotřeboval méně kyslíku. Ale záměrná sebevražda pro chlapcovu záchranu? Směšné! Nebylo toho vůbec třeba.

Až následující den si Roger Stone zavolal kluky. Oznámil jim: "Při záchraně jste vykonali dobrou práci. Na to nedodržení lodní kázně zapomeneme."

Castor odvětil: "To nic nebylo. To udělala Hazel, opravdu. Tím chci říct, že ten nápad jsme dostali z jejího seriálu, z toho dílu s vychýlenou orbitou."

"Ten jsem asi nečetl."

"Tedy, šlo v něm o to, jak oddělit jeden kus kosmu od druhého, když nemáš dostatek dat, podle kterých bys to mohl udělat. Víš, kapitán Sterling musel..."

"Nech toho. O tomhle jsem s vámi mluvit nechtěl. Vykonali jste dobrou práci, zaručeně, nezáleží na tom, co vám pomohlo. Pokud by byly použity jen konvenční metody průzkumu, byla by vaše babička určitě mrtvá. Jste dva velmi inteligentní muži - když se dostanete do potíží. Ale do těch jste se nedostali dostatečně brzy. Ne, pokud jde o gyroscopy."

"Ale tati, nikdy jsme nepomysleli..."

"Dost." Sáhl si k pasu; dvojčata si všimla, že má na sobě staromódní ozdobu oděvu — kožený opasek. Sundal si ho. "Patřil vašemu pradědovi. Ten ho zanechal vašemu dědovi — který ho následně zanechal mně. Nevím, jak daleko do minulosti to jde - ale je možné říct, že na něm byla založena Stoneovic rodina." Přeložil ho a vyzkoušel o dlaň. "Všichni, hodně do minulosti, na něj máme velmi citlivé vzpomínky. Velmi citlivé. Až na vás dva." Znovu se s ním udeřil do dlaně.

Castor řekl: "Tím myslíš, že nás s ním zbiješ?"

"Můžete navrhnout jakýkoliv důvod, proč bych neměl?"

Castor pohlédl na Polluxe, vzdychl a vykročil kupředu. "Půjdu první, jsem starší."

Roger přešel ke skříni a vložil opasek dovnitř. "Měl jsem ho použít před desíti lety." Skříň zavřel. "Teď už je příliš pozdě."

"Cožpak to neuděláš?"

"Nikdy jsem neřekl, že udělám. Ne."

Dvojčata si vyměnili rychlé pohledy. Castor začal: "Tati -kapitáne. Byli bychom raději, kdybys to udělal."

Pollux rychle dodal: "Mnohem raději."

"Já vím. Tím pádem byste z toho byli venku. Ale namísto toho s tím budete muset žít. Takhle to musí dělat dospělí."

"Ale tati..."

"Jděte do své kajuty, pánové."

Jakmile nadešel čas, aby se Rolling Stone vydala k Ceres, nahnula se do Radnice valná většina komunity, aby se s doktorkou a její rodinou rozloučila; všichni ostatní seděli u rádia. Starosta Fries pronesl řeč a obdařil je listinou, která z nich ze všech činila honorární občany Rock City, navždy; Roger Stone se pokusil zareagovat, ale zaskočilo mu. Starý Charlie, čerstvě vykoupáný, otevřeně plakal. Meade ještě jednou zazpívala do mikrofonu, tentokrát nebyl její něžný kontraalt promíchaný žádnou komercí. O deset minut později už Stone nabrala směr na vnější orbitu a zpět.

Stejně jako na Marsu ji Roger Stone nechal obíhat kolem Ceres, nikoliv na stanici nebo satelitu - nic takového tam nebylo - ale na orbitě. Hazel, kapitán a Meade se raketoplánem přesunuli do Ceres City, Meade, aby shlédla památky, Roger, aby zařídil odběr jejich vysoce kvalitních jaderných materiálů a pro náklad rafinovaného kovu, který by s sebou vzali zpět na Lunu, Hazel, aby se postarala o vlastní obchod či zábavu. Doktorka Stoneová nechtěla jet - kvůli Lowellovi; raketoplán nebyl ničím víc než přerostlým skútem s nárazníkovým přístávacím mechanismem. Dvojčata byla stále pod zámekem a nebylo jim dovoleno jet. Po návratu je Meade ujistila, že o nic nepřišla. "Je to tam jak v Luna City, jen je to menší, přecpané a bez legrace."

Otec se připojil: "Říká pravdu, kluci, takže si to tak neberte. Stejně už při další zastávce uvidíte samotnou Lunu."

"Ach, my neprotestujeme!" prohlásil škrobeně Castor.

"Ani trochu," potvrdil Pollux. "Přáli jsme si čekat až na Lunu."

Roger Stone se zašklebil. "Tím nikoho neoblbnete. Ale za pár týdnů už budeme ukrajovat s cesty domů. Svým způsobem je mi to líto. Celkově to byly dobré dva roky."

Náhle Meade pravila: "Říkals ,domů', tati? Mně se zdá, že jsme doma. Sice se vracíme na Lunu, ale domov si bereme s sebou."

"Co? Ano, asi máš pravdu; stará dobrá Rolling Stone je domovem, nahlížíme-li na to takhle. Mnohým nás provezla." Láskyplně poplácal pažení. "Že, matko?"

Hazel byla neobvykle tichá. Nyní pohlédla na svého syna a řekla: "Ach, jistě, jistě. Samozřejmě."

Doktorka Stoneová řekla: "Co jsi dělala dole na povrchu, matko Hazel?"

"Já? Ale, nic moc. S několika pamětníky jsme si vyměňovali lži. A odeslala jsem tu hromadu kapitol. Mimochodem, Rogere, asi bys měl začít přemýšlet o dějových linkách."

"Co? Co to znamená, matko?"

"To byly moje poslední. Předávám ti šou."

"No, dobrá - ale proč?"

"Ehm, už ji neshledávám natolik vyhovující." Tvářila se zaraženě. "Víš... tedy, vadilo by někomu z vás moc, kdybys se teď odhlásila z posádky?"

"Co tím myslíš?"

"Trójská Helena má namířeno k Trojanům, kde kotví Wellington a nabírá atomární háčko a cestujícího. Mě. Odlétám na Titan."

Než mohli něco namítnout, pokračovala: "No tak, nedívejte se na mne tak. Vždycky jsem chtěla vidět Prstence, zblízka - tak zblízka, abych po nich mohla přejet prsty. Určitě jsou tou nejokázalejší podívanou v celé soustavě. Opravdu vážně jsem o tom začala uvažovat, když začínal ten vzduch být poněkud vydýchaný, tehdy - no, víte kdy. Řekla jsem si: Hazel, už nemládneš, chytni další šanci, která se k tobě dostane. Jednou jsem jednu minula, Rogere, když ti byly tři. Dobrou šanci, ale dítěti by to neprospělo, no nic. Takže teď jedu."

Odmlčela se, pak vyhrkla: "Netvařte se jako na pohřbu! Už mě nepotřebujete. Tím chci říct, že Lowell je teď větší a nejsou s ním takové starosti."

"Já tě budu potřebovat vždy, matko Hazel," řekla tiše její snacha.

"Díky. Ale není to pravda. Meade jsem z astrogace naučila všechno, co znám. Kdyby ve Čtyřplanetární

nebyli tak upjatí ohledně najímání ženských pilotů, mohla by u nich hned zítra dostat práci. Dvojčata — no, ta nasála veškerou lakotu, kterou jsem jim mohla předat; ať se stane cokoliv, vždycky se budou bít. A ty, synu, s tebou jsem skončila, když jsi ještě nosil krátké kalhoty. Od té doby jsi mne neustále vychovával ty."

"Matko!"

"Ano, synu?"

"Jaký máš skutečně důvod? Proč chceš odletět?"

"Proč? Proč chce někdo někam cestovat? Proč medvěd obchází horu? Aby viděl, co spatří! Já nikdy nespatriła Prstence. To je dostatečný důvod pro cestu kamkoliv. Lidstvo to dělá pořád. Ti hloupí zůstávají doma - a ti chytrí šmejdí kolem a pokoušejí se zjistit, jaké můžou vyhrabat maléry. To je vzorec lidského chování. Není třeba důvodů o nic víc, než kolik jich potřebuje placatka, aby předla. Proč vůbec?"

"Kdy se vrátíš?"

"Možná se nevrátím nikdy. Já mám ráda stav beztlíže. Není třeba svalů. Podívej se na starého Charlieho. Víš, kolik mu je? Trochu jsem to prověřovala. Je mu nejméně sto šedesát. Což je v mém věku povzbudivé — díky tomu se cítím jako mladá holka. Ještě pořád můžu něco vidět."

Doktorka Stoneová řekla: "Jistěže uvidíš, matko Hazel."

Roger Stone se otočil ke své ženě. "Edith?"

"Ano, drahý?"

"Jaký je tvůj názor?"

"Nuže... vlastně neexistuje žádný důvod, proč bychom se měli vracet na Lunu, ne právě teď."

"To jsem si myslel. Ale co Meade?"

"Já?" zeptala se Meade.

Hazel se do toho vložila: "Oni si myslí, že už máš věk na vdávání, zlato."

Doktorka Stoneová na dceru pohlédla a mírně přikývla. Meade se zatvářila překvapeně, načež prohlásila: "Pche! Já nikam nespěchám. Mimoto - na Titanu je Hlídká. V ní by měla být spousta mladých důstojníků."

Hazel odvětila: "Je to hlídková výzkumná stanice, zlato - pravděpodobně nic než zapálení vědátoři."

"No, možná, až s nimi skončím, už tak zapálení nebudou!"

Roger Stone se otočil na dvojčata. "Kluci?"

Castor odpověděl za tým. "Můžeme hlasovat? Jasně!"

Roger Stone se chytil podpěry a odrazil se kupředu. "Pak je to vyřešené. Vy všichni - Hazel, kluci, Meade - nastavte pokusné dráhy. Začnu s hmotnostními propočty."

"V klidu, synu — z toho mě vynech."

"Co?"

"Synu, viděls ceny, jaké tady mají za atomární háčko? Jestliže poletíme po kometární k Saturnu namísto tangenciální k Zemi, bude to pro mě znamenat návrat do solných dolů. Zavolám do New Yorku pro zálohu, pak vzbudím Lowella a začneme házet uhlí do pece."

"Tedy... O.K. Zbytek - dávejte si pozor na desetinná čísla!"

Všechna stanoviště byla obsazená a připravená; z instruktážního křesla, sestrojeného z pilotova a co-pilotova sedadla, už Meade prováděla odpočet. Roger Stone se ohlédl na svou matku a zašeptal: "Čemu se směješ?"

"A pět! A čtyři!" vyzpěvovala Meade.

"To nic. Až se dostaneme na Titan, mohli bychom..."

Její slova utál zážeh; Stone se otrásla a vyrazila k vnější hranici, k Saturnu. V její vlečce následovaly stovky a tisíce a stovky tisíc tisíců nepokojných valících se Stoneů... k Saturnu... k Uranu, k Plutu... valících se ke hvězdám... k hranicím konce vesmíru.